

PRÁH MEZI SVĚTY
díl V.

SBÍRKA PAVLOVÝCH
ROZPRAV

o věcech pozemských i věčných

svazek: 81 - 100

OBSAH

81. Klid.....	3
82. Jak získáme klid	8
83. Vracíme se zpět ve svém vývoji?	14
84. Co prožívá astrální tělo za spánku.....	17
85. Prchající vteřiny	23
86. Čím je naše já v celém vesmíru.....	27
87. Blahoslavení chudí duchem	33
88. Pomáhejme, aby si každý mohl pomoci sám	38
89. Duchovní vůdce aneb anděl strážný.....	43
90. Ztracený ráj	49
91. Vůle Boží a vůle naše.....	54
92. Kdo viděl Boha?	59
93. Jak se přiblížíme k Bohu	63
94. Podvědomí.....	68
95. Poznání	73
96. Koncentrace.....	78
97. Co je vlastně křesťanství a v čem záleží celé náboženství?	83
98. O květné neděli.....	89
99. A vstoupil do pekel	94
100. Jak uskutečňoval Pán Ježíš Své rozhovory s Otcem Nebeským	99

81. Klid

Klid je nejcennější koření lidského života, to nejdůležitější a nejpotřebnější pro náš život duchovní i hmotný, klid je – Bůh sám.

A teď pěkně – ruku na srdce a přiznejte si, do jaké míry zůstáváte tomuto poznání věrni. Přiznejte si, jaká maličkost často postačí, abyste na tuto pravdu zapomněli a podlehli strachu, zlosti či jinému návalu citu, který vás dokonale o klid připraví. Je pravda, je mnoho těch nepříjemností, na které denně narážíme, ale všechno bychom překonali mnohem snáze, kdybychom právě ve chvílích kritických dovedli zachovat klid.

Tak na příklad vaše děcko provede něco, co se vám v první chvíli rozčilení zdá tak strašné, že vezmete hůl a děcko zbijete. Snad se přitom i domníváte, že jste tímto svým činem něco napravili. Ubozí vychovatelé s holí v ruce! Smutné budou vždy výsledky vaší výchovy, která nezná klid a rozvahu! Jak ubohé a bezbranné je děcko ve vašich rukách, znáte-li klid a rozvahu! Jak ubohé a bezbranné je děcko ve vašich rukách, znáte-li klid jen ve chvílích dobré pohody! Kdybyste věděli, co jste v takový okamžik trestání ztratili, jakých chyb, mnohdy nenapravitelných, jste se dopustili, nikdy byste se již k takovému řešení nevraceli a dbali více na to, abyste si dovedli svůj klid zachovat za každých okolností.

Kdo je citlivý, ten musí alespoň po činu dodatečně uvažovat o tom, jak se věc dala vyřešit jiným způsobem. Mnohdy jsou to jen výčitky svědomí, které připraví člověka o klidnou noc spánku, a to všechno je jen následek toho, že jste v patřičné chvíli nedovedli zachovat klid.

Nedávno byla u mne jedna mladá dáma. Přišla si stěžovat na svého ženicha. Ještě nejsou spolu ani oddáni, a již tolik hádek mezi nimi. Řekl jsem jí, že jim oběma chybí potřebný klid. Ona ovšem měla přepravenu řadu námitek. Jak prý je množné zachovat klid, když on jí stále vyčítá nejrůznější věci, často i docela nespravedlivé. Musí prý se bránit, musí mu odporovat, a z toho pak vznikají ty časté a mnohdy velmi prudké hádky.

Radil jsem jí, aby tedy na toho svého „divocha“ působila vlastním klidem. Aby se snažila působiti na jeho city svou klidnou rozvahou a upřímnou láskou, které mu znemožní přicházeti k ní s výčitkami a přinutí i jeho k zachování klidu a míru. Vaši lásku splatí lásku svojí a uvidíte, že budete pak spokojeni oba.

V první chvíli zdálo se jí, že žádám nemožnosti. Když mne však chvíli poslouchala, uznala konečně sama, že můj recept je zcela jednoduchý a snadno proveditelný a skončila povzdechem nad tím, jak zbytečně si lidé otravují život.

Radil jsem jí, aby až zase přijde k ní její miláček ve špatné náladě, aby ho jen nechal mluvit a zachovala naprostý klid. Myslete si, že vše to co povídá, netýká se vás, ale jeho, že to mluví on a ne vy. Přitom však mějte neustále na mysli, že jej opravdu upřímně milujete, že mu odpouštíte, i když snad vám svojí řečí ublížil. Tímto projevem lásky vystavíte si most k jeho duši a on, kdyby byl i nevím jak zlý a nespravedlivý a sebe více se rozčilovat, neodolá uklidňujícímu rozkazu vaší duše. Tento most lásky, který váš klid vytvoří, bude vás spojoval s jeho duší, která vycítí vaši touhu po klidu a míru a učiní z něho beránka.

Projevíte-li mu takto v naprostém klidu svoji lásku, pro první chvíli překvapeně zmlkne, za chvíli se uklidní, a využijete-li této chvíli jeho uklidnění, pak můžete v duchu vyslati k němu další rozkaz: Nezlob se, nevyčítej, nerozčiluj se a mysl raději na příjemnější a užitečnější věci, mysl na naši společnou lásku a oboustrannou spokojenost. Sama můžete pak pozorovat, jak tyto vaše němé rozkazy na něj účinkují. Celé jeho chování se změní, protože vejde do něho klid. Nebude sice vědět, odkud se v něm najednou vzala tato smířlivá, uklidňující nálada. Bude se dokonce i domnívat, že je to jeho vlastní nápad, jeho vůle ukončit všechny spory. Přizná si, že nejednal dosud správně a bude litovat, že na to nepřišel již dříve. Poznává, že zbytečně se rozčilovat a sobě i vám otravoval život, jak hříšně kalil chvíle, ve kterých jejich duše měly splynout v upřímné lásce. Uvědomí si, že rozčilení je největším

jedem pro člověka, protože zbavuje člověka klidu, který je právě tím nejbližším lékem pro ducha i pro tělo samé. Stálé rozčilování nezůstává bez vlivu na tělo a přináší s sebou i těžké choroby, ba někdy je příčinou i náhlé smrti. Proto jen klid klid vyvarujte se všeho rozčilování.

Podobně jako sklon k rozčilování, popudlivost a nedůtklivost, tak i pocity strachu jsou ve své podstatě jen nedostatkem klidu. Co bývá starostí a strachu u malých i u velkých, když předstupují před nějakou zkouškou! A obvykle ten strach, aby to dobře dopadlo, docílí pravý opak. Dopadne to špatně, protože strach vyvolává trému, která zmate i žáka dobře připraveného, protože si nedovedl zachovat potřebný klid.

Vzpomínám – je tomu již několik let, jak za mnou přišla velmi inteligentní filosofka, která právě dokončovala studium češtiny a dostala k vypracování otázku, nad kterou zůstala úplně bezradná. Marně se snažila najít základ, na kterém by práci svoji vybudovala, nedůvěřovala svým schopnostem, opouštěla jí i paměť, a to všechno jen proto, že ztratila klid, který je nezbytný pro každou práci. Ve své bezradnosti přišla ke mně, abych ji duchovně posílil a poželal, abych prozářil její mozek a prosil za ní Pána, aby jí osvětil Duchem Svatým.

Promluvil jsem jí tehdy do duše, aby si uvědomila, co se s ní vlastně děje. Není to nedostatek schopností, ale nedostatek klidu. Proto se vás mohl zmocnit těžký škůdce strach, který vyvolal všechny ty vaše pochybnosti a obavy, že nejste schopna daný úkol správně vykonat. Tím jste velmi chybila a zbytečně si ublížila. Více víry v sebe je vám zapotřebí řekl jsem jí tehdy, více víry, že s pomocí Boží všechno dokážete, protože Bůh je ve vás a On je vševědoucí. V Božském vševědomí jest obsaženo všechno co chcete a potřebujete znát. Musíme si stále uvědomovat, že bez Boha nemůžeme nic vykonat, bez Boha nic nejsme, zato však s Jeho pomocí všechno můžeme a všechno dokážeme. Spojit se s Bohem a Božským vševědomím vyžaduje však především klid, naprostý klid bez strachu a obav, klid plný víry v pomoc Boží. Pak dokážete všechno, i váš úkol bude pro vás snadný k rozřešení.

Položil jsem jí pak ruce na hlavu a prosil za ni, aby jí osvětil Duch Svatý, aby vstoupil do tohoto čistého dítěte a Otec Nebeský aby ji naplnil Svou Láskou a Svým klidem a mírem, aby mohla svůj úkol s dobrým výsledkem vykonat. Loučil jsem se s ní potom a radil jí, aby jen s důvěrou v pomoc Boží do práce se dala a věřila, že všechno dobře dopadne.

Ještě než vyšla z mé kanceláře, obrátila se ve dveřích a volala: „Už to mám, už vím jak na to! Ale teď musím pospíchat domů, abych si to rychle napsala.“ A jak mi přiznala, sedla si doma jako sekretářka kohosi neviditelného, kdo ji diktoval a ona jen zapisovala, co jí bylo dáno z Božského vševědomí. Písemná práce i zkouška ústní dopadly dobře, a nemohlo ani být jinak, protože dovedla ocenit a proto i při práci zachovat si klid.

Jeden pan profesor svěřil mi, jak on sám se připravoval ke zkouškám a za jakých okolností je dělal. Byl pilný, poctivě se učil, ale vždycky před zkouškou se mu zdálo, že neví nic, že všechno zapomněl. Přesto však neztratil svůj klid a pevně věřil, že mu Pán Bůh pomůže, aby to dobře dopadlo. Jeho víra v pomoc Boží udržovala jej v naprostém klidu, a proto také Pán dal mu vždy v rozhodné chvíli vše, co právě měl vědět říci. Jeho poctivá a svědomitá práce s upřímnou vírou v Boha nedopustily nikdy, aby propadl strachu, ztratil svůj klid. A právě tento jeho klid umožňovat mu býti stále ve spojení s Bohem a s Jeho Božským vševědomím, proto také všechny jeho zkoušky musely končit dobrým výsledkem.

Mluvil jsem o těchto věcech již na jiném místě, ale připomínám to nyní zase znovu, protože snad není rodiny, kde by neměli student nebo nějakého známého, který se před zkouškami mučí zbytečným strachem. Poradte mu, jak se má proti tomuto strachu bránit, bude vám jistě vděčen za vaši radu! Případně doporučte mu, aby si přečetl 29. sv. Pavlových rozprav, kde je o této věci pojednáno podrobněji.

Ale v životě člověka neběží jen o zkoušky, které jsou odměněny vysvědčením. Celý náš život, drobné i velké události denního života, jsou ve své podstatě neustálými zkouškami naší trpělivosti, našeho klidu.

Tak na příklad se vám něco ztratí nebo vám někdo něco ukradne. V prvním okamžiku rozčílí vás to tak, že si mnohdy ani neuvědomujete, co ve chvíli takového rozčilení děláte a co byste vlastně dělat měli. V takovém rozčilení může člověk natropit tolik pošetilostí, hloupostí, ba dokonce i zla, že tím celou záležitost jen zhorší. Nic nepomůže, když si pak po činu v klidu vše uvážíte. Marné jsou výčitky, které si pak děláte, nic nepomůže váš podiv nebo lítost nad tím, že jste sami tolik zla způsobili.

Vzpomínám na jednu novinovou zprávu, která líčila smutnou příhodu z malé vesnice na Moravě. Otec prodal krávu, položil peníze na stůl a vyšel ještě za kupcem ven. Když se vrátil do stavení, viděl svého čtyřletého synka u kamen a zahlédl již jen oharek zbylý po tisícovce, kterou děcko do kamen přistrčilo. Tento pohled otce tak rozčílil, že v návalu zuřivosti chytil sekeru a usekl dítěti pravou ruku.

Jak je asi tomuto otci, který se nedovedl ovládnout, když dnes vidí dorůstát svého synka bez ruky a sebe sama musí označit jako jediného viníka tohoto zmrzačení?

Je to Satan sám, který ve chvíli rozčilení do vás vstoupí a vykoná za vás činy, kterých byste jinak nebyli schopni. Nebo také stojí vedle vás připraven, aby vše to, nač ve svém rozčilení pomyslíte nebo co vyřknete, ihned vykonal. Výsledky takových činů bývají vždy zhoubné a jejich účinky obrací se nejen proti těm, na něž se právě zlobíte, ale i proti vám samým.

Bývají to mnohdy pouhé maličkosti, které vás přivedou z míry a svedou k přenáhlení, které může způsobit nenahraditelné škody na duchu i na těle. Mnohdy z rozčilení nespíte, objeví se potíže srdeční a celý tělesný stav je ohrožen, a teprve pak, když je zle, hledáte příčinu, která ve skutečnosti spočívá v tom, že jste zapomněli na klid a podlehli příliš rozčilení.

Přijímejte všechno s klidem. I když jste byli citelně poškozeni, pak raději úsměv než náрек! Řekněte si: „Pán Bůh dal, Pán Bůh vzal, budiž jméno Páně pochváleno!“ Nic na světě není mým vlastnictvím do té míry, abych toho nemohl pozbyt, vše jest mi zde jen dočasně Bohem svěřeno k opatrování. Vzal-li mi to někdo, nebo jsem jinak o tuto věc přišel, pak stalo se tak jistě jen z Vůle Boží a muselo se tak státi, aby mne Bůh vyzkoušel, jak se k této ztrátě zachovám, na kolik dovedu zachovat si klid.

Rozčilovat se, vyčítat sobě nebo jiným, naříkat, tím vším nic nezískáme. Ztracený majetek se nevrátí, zpět jej nepřivoláme ani hrozbami ani nářkem. Proto je vždycky lépe ušetřit si všechny zbytečné bolesti a trpkosti a přijímat všechno s naprostým klidem. Čím svízelnější je vaše situace, tím vědoměji snažte se zachovat klid, protože jen v klidu je s vámi Bůh, který vás nikdy neopustí a vždy vám pomůže. Jen v klidu máte možnost všechno správně uvážit a dobře rozhodovat, jen v klidu najdete správné východisko i z té nejspletitější hrůzy událostí, které se na vaši hlavu snesly. Nedopusťte nikdy, aby ve vaši mysli ožívaly vzpomínky na podobné nehody či tragedie včerejší, hleďte stále jen kupředu, do budoucnosti, a vždy s plnou vírou, že zase bude dobře.

Vidíte často, ba mnozí z vás této pošetilosti se dopouštějí, že ve chvíli, kdy nemohou něco najít, přehrabou v rozčilení všechny přihrádky a zásuvky a uvedou všechny své věci do takového chaosu, že v něm pak opravdu nic nalézt nemohou. Věřte však, že hledaná věc není se světa a hledejte ji zase jen klidem. Nejlépe je přestat na ni vůbec myslet, nemyslet na to, kde by tak asi mohla být a snažte se nalézt svůj naprostý klid. Posad'te se na chvíli, zapuďte všechny své myšlenky, aby klid mohl vejít do vašeho nitra a najednou jako bleskem projede vám hlavou myšlenka, pokyn, kam pro hledanou věc sáhnout a tam ji také skutečně naleznete.

Byl jsem kdysi také nedůvěřivý k této metodě hledání, ale přesvědčil jsem se sám, jak je znamenitá. Stalo se mi jednou, že jsem při přendávání věcí z kapes jedněch šatů do druhých

upustil jeden klíč , který nebyl připojen ke svazku ostatních. Mohl jsem pozorovat i směr, kterým klíč padá, ale když jsem se sehnul abych jej zvedl, nenašel jsem ho. Hledal jsem marně, hledala se mnou i naše kuchařka, ale klíč nikde, třebaže moje pomocnice v hledání obrátila všechno naruby. V té chvíli uslyšel jsem tichý hlas, který mi praví: “Co se rozčiluješ? Sedni si tiše a zachovej klid!“ To byla výzva, které jsem uposlechl. Sedl jsem si ve vedlejším pokoji a prosil sv. Antonína, aby mi pomohl najít ztracený klíč. V tom okamžiku již volal jsem do ložnice na kuchařku, aby se podívala za obruš levé nohavice odložených kalhot a nehledala na podlaze. A skutečně, klíč tam byl. Chcete snad říci, že vám vypravuji pohádky? Naopak, vybral jsem si docela prostou skutečnost ze života zcela všedního, abych vám na tomto případě ukázal, co všechno dokáže klid a přesvědčil vás o tom, že se ani vy bez klidu neobjedete.

Po těchto příkladech z našeho každodenního života hmotného je třeba povědět ještě něco o klidu z hlediska duchovního. Klid je základní složkou i podmínkou všeho duchovního dění v nás. Je pramenem našeho soustředění, ve kterém dovedeme teprve projevy duchovního života vnímat a si uvědomovat. Zejména však je naprosto nemyslitelné naléztí spojení s Bohem jinak než v naprostém klidu.

Pán Ježíš, když chtěl mluvit s Otcem Svým, šel vždy do samoty a naprostého klidu. Proto nebral s sebou ani své nejmilejší apoštoly, nikoho, aby nikdo nemohl rušit potřebný klid. Vzdálen od lidí, v úplném tichu se soustřeďoval, aby mohl slyšet hlas Otce Nebeského, aby s Ním mohl rozmlouvat a přijímat Jeho pokyny pro Svůj učitelský a mesiášský úkol.

Podobně i svatý Pavel, když chtěl naléztí odpověď na otázku, kterou se tak dlouho zabýval a na kterou mu nedovedl nikdo odpovědět, vyhledal samotu, klid, aby se mohl oddat meditacím. Toužil zvědět, proč lidé říkají Pánu Ježíši Kristus. Bylo to již po Pánově odchodu, tedy zeptati se Jeho přímo nemohl, nikdo nevěděl, odkud toto jméno se vzalo a on sám nedovedl si vysvětlit jeho smysl a význam. Vsedl na koně a jel, aniž by věděl kam, pryč od lidí, do samoty, protože doufal, že se mu v klidu dostane poučení. Na této bezcílné pouti dostal se na pověstnou cestu do Damašku, která mu vynesla nařčení z pronásledování křesťanů. Na této cestě soustředil se tak důkladně, že ztratil vědomí. V tomto stavu spadl z koně a jeho duchovní tělo bylo pak samým Pánem vyzvednuto až do třetího nebe, aby Pavel poznal a zvěděl, kdo jest Otec Nebeský, kdo Syn, kdo Ježíš a kdo Kristus. Přitom se Pavel dověděl také, jaký úkol jest mu dán pro budoucnost a jakou povinnost musí vzít na sebe, aby poučoval a osvětloval lidstvu svaté učení Pána Ježíše, které po jeho odchodu zůstalo již příliš dlouho bez potřebného vedení. Apoštolové nemohli se totiž dlouho vzpamatovat ze ztráty svého učitele a vůdce a byli naprosto bezradní. A Pavel byl povolán k tomu, aby on první dělal přípravy k vybudování nové církve křesťanské, která ovšem vypadala tehdy poněkud jinak než dnes.

Svatý František z Asissi, když se chtěl přiblížit ke Kristu a k otci Nebeskému nebo k Matce Boží, odcházel také z ruchu města do ticha přírody, do lesa, do samoty, k oné staré kapliče ze 3. století, kterou později dostal darem, a v jejíž blízkosti si vystavěl v křoví dřevěnou chýši. Zde teprve nacházel potřebný klid ke svým meditacím a modlitbám. V těchto chvílích klidu a soustředění dostalo se mu těch nejvzácnějších darů. Mohl slyšet hlas Pána, mohl Jej dokonce i spatřit. Viděl i Matku Boží, viděl slávu nebes a dočkal se i chvílí, kdy ve svém soustředění byl vyzvednut až nahoru, aby byl účasten slávy Boží v nebesích, kterou mohou prožívat jen ti vyvolení, kteří si zaslouží království nebeské již zde na zemi. K tomuto stupni duchovní dokonalosti přivedl sv. Františka jenom naprostý klid a z tohoto klidu vyplývající vnitřní soustředění.

Kdybychom probrali duchovní zážitky jednotlivých světců u každého bychom se vždy znovu přesvědčili, že nejdůležitější podmínkou každého duchovního zážitku je vždycky klid.

Svatá Terezička Ježíškova, která již jako děcko čisté mysli byla velmi zbožná, toužila vždy po klidu a dovedla si jej i nalézt a udržet. Ve chvílích soustředěného klidu

zjevovala se jí Matka Boží, mluvila k ní, zjevoval se jí i sám Pán i Otec Nebeský a rozmlouvali s ní. Když Terezička poznala, jakou cenu pro ni tento klid má, vyhledávala vždy častěji příležitost k tomu, aby zůstala o samotě, úplně soustředěná, ničím nerušená. Toužila získati takový klid, ve kterém by mohla zůstati trvale, byla by v něm nejraději zemřela, tolik toužila dostat se zpět k Otcí, odkud jednou dobrovolně odešla. Jen její klid uschovil ji k tak veliké lásce, jakou projevila všem duším lidským, jen klid naučil ji milovat všechny sestry a bratry do té míry, že když po svém odchodu z pozemského života bylo jí určeno místo v království nebeském, vzdala se této milosti. Vyprosila si, aby směla zůstati ještě nadále v blízkosti duší vtělených, v astrální pláni, aby zde mezi námi mohla působit a vykonat to, co za svého krátkého života zde vykonat nestačila. Vyprosila si, aby i nadále směla přivádět bloudící lidi k poznání Lásky Pánovy a pomáhat trpícím od bolestí a utrpení a tím vyvolávat v nich víru v největší zdroj blaženosti v Krista.

Neříkejte, že byste museli být Bohem vyvoleným světci, abyste byli schopni klid v sobě vytvořit a trvale jej udržet a vědomě jej v nitru svém zachovávat. Každému z nás může se podařit vybudovat si trvalé spojení s Otcem Nebeským s Pánem nebo i s Matkou Boží. Najdete-li klid, pak najdete i spojení se svým duchovním vůdcem. Pak budete také moci častěji naslouchat hlasu své vlastní duše, která vás chce vésti vždy jen k nejušlechtlejšímu životu, jimž byste se nejvíce přibližovali ke své dokonalosti.

Nepodceňujte sílu a účinnost klidu, nepodceňujte své vlastní schopnosti a možnosti! Nezahalujte se pláštěm pochybností a nevíry! Jen vaše nevíra učiní z vás slabochy, kteří nikdy ničeho nedosáhnou!

Proč řekl Pán Ježíš – „dokud nebudete jako jedno z těch maličkých, nevejdete do království nebeského?“ – byla to jen odpověď na slabošskou nevíru lidského rozumu, který říká: Není možné spojit se s Otcem Nebeským, není možné mluvit s Ním, není možné vidět Ho a slyšet Jeho hlas. – Jen toto není možno – jen tato negace sama o sobě je hlavní a jedinou překážkou, proč dospělý člověk nemůže opravdu Boha vidět a nedočká se všech ostatních milostí, které tak snadno dosáhne dítě, žijící povětšinou v naprostém klidu duševním a pokud je dospělý, nechají na pokoji, nepoznají rozčilení.

Vychovávat děcko ve víře v Boha je mnohem snadnější, než vštípit tuto víru člověku dospělému. Děcko také Boha nevidí, ale když mu maminka o Ném vypráví, děcko naučí se Jej znát a uvěřit v to, co mu maminka s láskou o Ném vypráví. V jeho dětském klidu nepůsobí ještě rozvratný rozum, který chce vše vidět, slyšet, hmatat, aby mohl věřit. Děcko prostě věří, protože má v sobě klid – má Boha v sobě.

Každý z nás ocitneme se časem na rozcestí. Máme se rozhodnout pro nějakou důležitou věc, hledáme odpověď na nějakou vážnou otázku, stojíme před záhadou, kterou bychom si přáli rozluštit. Pro takovou chvíli hledejte především klid. Čím důležitější otázku řešíte, tím více klidu si popřejte. Soustřeďte se a prostě Boha, aby vás osvítil Duchem Svatým. Poproste, aby vás naplnil Svým Božským klidem a mírem a učinil vás schopnými přijmouti v nitru svém pokyny k rozřešení vaší situace. Zachovejte naprostý klid, nemyslete na nic – a uvidíte, že najednou, jako když blesk udeří a vaše nitro zasáhne, budete náhle naplnění zdrojem vědomostí, které jste až do této chvíle trpce postrádali. Na vaši jedinou otázku dostane se vám najednou tolik odpovědí, že byste mohli i o věci, která vám byla dosud záhadou, napsat celou knihu. Tak důkladná je odpověď, kterou jste ve svém nitru zachytili jako zázrakem. A tento zázrak nebyl nic jiného, než vaše klidné soustředění, klid, klid.

Z vlastních zkušeností mohl bych vám uvést mnoho a mnoho případů na kterých jsem vyzkoušel zázračné účinky klidu. Touto cestou tichého soustředění dostalo se mi poučení o mnoha věcech, o kterých jsem nevěděl, o nichž jsem nikde nečetl ani od nikoho o nich neslyšel.

Stává se mi také, že když se soustředím, poprosím a zachovám klid, přichází mi žádaná odpověď tak rychle, že sotva stačím vyslovit vše, co mi přichází. Jednou stalo se mi

také, že po jedné dvouhodinové přednášce obrátil se na mne jeden pan profesor s celou sérií otázek, které jej dlouho zaměstnávaly a celá léta hledal odpovědi na ně. Zodpovídal jsem mu tyto otázky bez nejmenších rozpaků a mluvil tak zase další dvě hodiny. Pan profesor byl nakonec přece jen spokojen a přiznal, že tyto otázky kladl mi proto, že slova při přednášce pronesená byla z Ducha Svatého, ne však z mého rozumu nebo vědění. A měl pravdu, protože i já musím doznat, že ne já, ale Otec ve mně přebýváje skutky činí. Jen On ve mně v mém klidu promluvil a já mohl jen opakovatí Slova Jeho.

S pomocí duchovních sil Božích můžete dokázati ohromné věci, nad nimiž užasnete vy i vaše okolí. Je třeba jen umět v sobě vytvořit pravý, absolutní klid a nitro své naplnit pravou vírou v Boha, v Jeho velikou moc a Lásku k nám všem.

Všichni jsem Jeho dětmi, a co Otcovo jest, naše jest, co Otec ví, můžete věděti i vy, co Otec může, můžete i vy, co potřebujete, Otec vám dá, protože my všichni jsme dětmi velikého Tvůrce všeho, jsme dětmi všemohoucího, největšího a nejlaskavějšího Otce.

To si uvědomujte a stále v sobě noste s plným vědomím, že Bůh je stále v nás, že Bůh nás nikdy neopustí. I kdyby vás všichni lidé opustili, i kdybyste sami Boha opustili, Bůh neopustí vás nikdy! On je stále s vámi, stále ve vás a vždy ochoten dáti vám vše co potřebujete, vždy ochoten vyslyšet vaše rozumné modlitby a prosby. Zachovejte jen v každém případě naprostý klid a čistotu mysli, abyste Ho slyšeli, aby mohl v klidu vašeho nitra promluvit. Jen v klidu uslyšíte hlas svého nitra, hlas Boží i hlas všech velikých světců, kteří žijí ve společenství s Pánem. Jen v klidu můžete promlouvatí s těmi, kteří žijí v království nebeském, třeba vy sami byli jste dosud obyčejným poutníky na pozemské pláni.

Klid – klid – klid – z něho zrodí se vaše láska, pokora, čistota a bezmezná víra!

Přál bych vám ze srdce, aby se i vám podařilo vybudovat si v sobě království takového klidu, které by vám pomohlo uskutečnit vše, po čem na své cestě za zdokonalováním zatoužíte. Nechť vám dnešní moje slova vniknou do hlubin niter vašich, abyste i vy byli účastni podobných milostí, jakými nás Otec Nebeský ohlašuje ve chvílích pokorného, soustředěného klidu.

82. Jak získáme klid

Nebylo možno shrnouti vše, co pokládám za nutné o klidu říci do jedné přednášky, a proto dnes chci pokračovat.

V mysli mnohého z vás ozvala se již otázka, i když nevyslovená, přec jen ke mně doléhající, a to otázka, jak vlastně klid získáme. Říkali jste si v duchu, že mluvím o klidu a užitku, který z klidu vyplývá, ale to hlavní, jak klid získáme a trvale v sobě udržíme, o tom jsem se ani nezmínil.

Není to tak těžké, jak se snad mnohému z vás zdá!

Klid v běžném slova smyslu znamená cosi jako vnitřní pohodu, vyrovnanost, spokojenost se sebou samým, mír kolem sebe i v sobě. Proto nejdůležitější podmínkou každého okamžiku klidu je klid svědomí, které nemá, co by nám vyčítalo. Tak se ocitáme před prvním požadavkem, to jest zachování Zákonů Božích. Na prvním místě těchto Zákonů Božích je láska. Naplnit nitro své láskou, milovat všechny své bližní a všechno, co kolem sebe vidíme. Dovedeme-li toto, pak jsme již na poloviční cestě k získání klidu, neboť láska, která naplní naše nitro, jest Bůh Sám a Bůh je věčný, absolutní klid.

Milujeme-li všechny své bližní, pak musíme také všem tuto lásku dokázat skutky a ne pouze slovy. To znamená, nesmíme nikomu ubližovat, nesmíme nikoho podvádět, nesmíme nikomu lhát. Kolísáme-li ve svém úmyslu milovat všechny své bližní a odchýlíme-li se časem pod vlivem sobectví od správné cesty, je zcela pochopitelné, že u svého bližního vyvoláme nespokojenost, která se pak silou jeho myšlenky vrací k nám zpět. Taková nevlídná

vzpomínka na někoho druhého dovede nás připravit o klid, a to jen naší vlastní vinou, protože nespokojenost toho, komu jsme ublížili, vyvolala neklid, který zachvátí i nás.

Další, neméně důležitou podmínkou klidu jest zachovávání všech zákonů lidských. Tyto zákony byly nám dány k zachování a udržování společného pořádku a kázně. Jak vytrvale dovede mučit svědomí! Co bezesných nocí prožije ten, který se prohřešil proti zákonu! I když se jedná v celku o maličkosti, které dle právního řádu jsou zvány jen přestupky, i takové věci připraví vás důkladně o klid.

Vzpomínám, jak jednou na cestě z Itálie do Prahy pozoroval jsem ve vlaku dámu, která chtěla propašovat přes hranice nakoupené hedvábí. Celé její chování bylo obrazem velikého rozčilení, které ji po celou cestu neopouštělo. Když jsme byli konečně na hranicích a celní úředník přicházel, snažila se maskovat svůj neklid tím, že si klidně položila hlavu na polštářek, který měla nad hlavou pověšený, jakoby celní prohlídku chtěla zaspát. Nic jí tato přetvářka nebyla platná. Celník všiml si ihned polštářku a ptal se, čím je naplněn. Nespokojil se s odpovědí, že je v něm peří a ihned kus rozpáral. Polštářek byl vycpán hedvábím. A nyní již to šlo jako obvykle v podobných případech. Celník zavolal četníka, dámu musela se všemi zavazadly vystoupit, po prohlídce zavazadel došlo na prohlídku osobní, při které se zjistilo, že i pod šaty celé tělo má obtočeno drahým hedvábím, které tímto způsobem chtěla beze cla převézt přes hranice. Předepsali jí pokutu, která byla tak veliká, že ji nemohla zaplatit, a tak ji zatím uvěznili na tak dlouho, než vy její rodina mohla za ní potřebné peníze poslat, a další nepříjemnost pro ni znamenalo trestní oznámení. To všechno a hlavně ten svůj ohromný neklid, který ji celou cestu provázel, mohla si ušetřit, kdyby byla jednala poctivě a nechtěla tímto nedovoleným způsobem obcházet zákony.

Znal jsem na venkově jednoho úředníka, který měl již doslouženo a přece nechtěl jít do pense. Nikdo nevěděl proč. Konečně ale přece jen modrý arch přišel a on musel jít. Setkal jsem se s ním před několika lety na letním bytě. Pro něj však tento letní byt nebyl žádným klidným odpočinkem. Byl stále neklidný, popudlivý, pro každou maličkost hned rozčilený, nikde nevydržel, často se vracel do svého dřívějšího působiště, prostě žil v takovém neklidu, v jakém bych si nikdy nepřál žít. Ani společnost nedovedla rozptýlit jeho hrozný neklid a moje snaha uklidnit jej byla také marná. Příčina jeho neklidu byla mi tím záhadnější, protože tento člověk žil v poměrech docela dobrých, takže opravdu mohl bezstarostně žít.

Teprve po čase dostalo se nám vysvětlení. V jeho úřadovně přišlo se na něco, co nebylo v soulase se ctí státního úředníka, zastávajícího veřejnou funkci. Nakonec dostal se přece jen do vězení, kde mohl přemýšlet o tom, jak se ze své vlastní vůle připravil o klid a k tomu i o svou čest.

Mnoho je lidí, kteří se sami zbavují svého klidu zcela zbytečným a bezdůvodným strachem před věcmi, které se nikdy nestaly, neuskutečnily. Mnohdy jsou to zcela pošetilé představy, které si tito nešťastníci vytvoří ve své chorobné fantasii. Protrpí mnohdy celá muka, prožijí hrůzy strachu před něčím, co vůbec neexistuje, a to vše jen proto, že jim chyběl klid a rozumná rozvaha nebo jen dobrá vůle říci si, jak zbytečné a hloupé je strachovat se věcí, které existují jen v našich představách. Je jisté, že podobnému předčasnému strachu nemůže podlehnouti ten, kdo má naprosto čisté svědomí.

Mnoho lidí si stěžuje na neklidné, neprospané noci. Chcete-li si zachovat noční klid, pak nikdy nepřemýšlejte o věcech, které se vám přihodily, nebo které by se vám snad mohly přihodit, nevyvolávejte chorobné představy předrážděné fantasie, protože ty vás zcela jistě připraví o všechn klid a oloupí vás o spánek vůbec.

Noce bývají těžkou zkouškou pro člověka se špatným svědomím. Řekne-li někde něco nesprávného, vyzradí-li něco, co mělo zůstatí tajemstvím, pak se zpravidla v noci dostaví starosti o to, jak to dopadne a tyto starosti zneklidní nás a rozruší tak, že se potřebný spánek nedostaví.

Je to vždy jen vina jejich, nedovedou-li si pevně řídit: „Nyní je čas je spaní a ne k řešení podobných problémů. Zapud'te všechny myšlenky, které přicházejí rušit váš klid, které vás obírají o spánek a kterými nic nespravíte.

Mějte proto vždy pevnou vůli zachovat vždy a ve všem naprostý klid a zůstaňte mu věrni za každých okolností, jako svému nejlepšímu příteli.

Další, rovněž velmi častou příčinou zbytečného neklidu je věčná nespokojenost.. Lidé nedovedou přijímat život prostě tak jak přichází. Každý by to chtěl mít všechno tak, jak on sám by si to představoval a cítí se velmi nespokojen, když běh jeho života utváří se zcela jinak. Dnes hubují na mráz, zítra na vedro, jednou jim prší, jindy je příliš sucho. Krátce řešeno, takoví nespokojenci denně vstávají a lehají s námitkami, kterých však život nedbá. Život jde si svou cestou, bez ohledu na vůli a přání podobných jedinců, a proto jediným výsledkem jejich nespokojenosti jest jejich vlastní neklid.

Je třeba přijímat celý život, všechny jeho projevy s naprostým klidem a ve chvílích špatné pohody myslet na to, že zítra bude zase slunce svítit. Víme přece, že se naším reptáním počasí nezmění, proto daleko užitečnější bude vždy, zařídíme-li se dle stávajících skutečností a přivykneme ustavičně se střídajícímu proudu života, který je třeba brát vždy tak jak přichází a vždy s naprostým klidem. Lidé, kteří se naučili takto si s životem rozumět, jsou jistě nepoměrně šťastnější než ti ostatní, kteří by chtěli sami život vést a podle své vůle usměrnit.

Život žádá od nás, abychom se my přizpůsobovali jemu, a nikdy se nepodaří nikomu tento poměr obrátit. Zůstává-li někdo vytrvalým rebellem, který se přizpůsobit nechce nebo nedovede, pak mu to vynáší jen věčný pocit nespokojenosti, kterým otravuje nejen sebe, nýbrž i své okolí. V jeho představách roste zatrpkllost vůči všemu, i vůči samému bohu, protože Bůh neuposlechne nikdy jeho rozkazů, Bůh nesplní žádné jeho přání, Bůh nevyslyší ani jeho prosby nebo modlitby, prostě Bůh neplní jeho přání, neřídí se dle jeho vůle. O tom ovšem takoví lidé neuvažují, zda by splnění všech jejich přání bylo k jejich prospěchu nebo k jejich škodě. Cítí se však moudřejší než sám Bůh, se kterým nejsou spokojeni, a odtud jejich skepse, věčná nespokojenost a z ní vyplývající neklid.

Jiná příčina připravující lidi o klid je jejich, mnohdy zcela mylná představa, že něco nesnášejí, něco nevydrží. Jejich nepřítel žije jen v jejich představách, ale oni žijí ve stálém strachu, aby se s ním někde nesetkali.

Podobný příklad člověka takto zneklidněného potkal jsem před lety v Boce Kotorské. Byl to důstojník, který o sobě prohlašoval, že nesnáší hudbu. Jakmile zaslechl jen jednotlivé tóny hudby, byl již celý rozčilený, nervosní, a musel-li projít chodbou kolem místnosti, kde hrála vojenská hudba, byl až k nepříčetnosti rozrušen. Šel proto k vojenskému lékaři a vylíčil mu svůj ubohý stav. Lékař slíbil, že ho vyléčí ihned a vzal jej za ruku a vedl ke dveřím oné místnosti, která pro něj znamenala tu nejhorší mučírnu. Vojenská kapela právě zde měla zkoušku a lékař mu poručil, aby zůstal klidně stát. Důstojník se ošíval, střídavě blednul a rudnul, ale lékař vojenským povelom: „Habt Acht“ donutil jej zůstat klidně na místě stát. Když to vydržel chvíli, řekl mu lékař: “Teď nejdřív poslouchej, co hudba hraje, a potom si řekni, že už tě to nerozčiluje a dodej: „Teď si hrajte jak chcete, mně už je to lhostejné.“

Stačilo na to čtvrt hodiny a důstojník byl skutečně vyléčen ze svého „nesnášení“ hudby, která ho dříve tolik rozčilovala, a pokud vím, zvykl si na ni do té míry, že ji pak i docela rád poslouchal. Chvilé násilí, které se lékař na něm dopustil, přesvědčila jej, že to byla skutečně jen jeho domněnka, a to zcela klamná domněnka, že hudbu nesnáší. Tímto způsobem byl zbaven svého neklidu, který mu vynášel kromě utrpení vlastního i posměch všech jeho kamarádů, kteří jej považovali za blázna.

Jistě, že ze svého okruhu známých znáte také podobné lidi, jež něco nesnášejí. Dost možné, že i vy sami jste takovým pošetilci, kteří se sami svou vlastní představou připravují o klid. Někdo nesnese pískání, někoho rozčiluje zpěv, někdo nemůže poslouchat klavír, ani

tehdy ne, když dobrý hráč sedí u dobrého nástroje, někdo téměř omdlévá při pohledu na nějakou ránu. Mohli byste uvést jistě sami celou řadu podobných příkladů. Příčinou všech podobných pocitů je chorobná přecitlivělost nervů, proti které musí bojovat každý sám svou vlastní vůlí přemoci sebe sama a všechno to nesnesitelné udělat si přijatelným a snesitelným. Proto, až se zas setkáte s něčím podobným, co vás tak rozrušovalo a připravovalo o klid, řekněte si vždy: „Mne nic nerozčílí, ledaže bych si toto rozčilení sám vsugeroval. Chci klid a budu klidný, i když budu muset něco nepříjemného snést!“ Uvidíte, že budete-li takto přistupovat i k těm nejnepříjemnějším momentům, váš klid vás neopustí.

Nedostatek klidu projeví se také velmi zhoubně v okamžiku, kdy se člověka dotkne nějaká křivda. Mnozí lidé jsou tak nedůtkliví, že se s nějakým ukřivděním nedovedou smířit a je jim, jako by se celý svět musel zastavit. Kdyby dovedli zachovat si klid, kdyby si uvědomili, že tuto křivdu páše ten druhý a ne oni, že tedy následky její jich samých se netýkají, pak by jistě s klidem a rozvahou křivdu přijali a rovněž s klidem a rozvahou na ni reagovali. Jen chtít, jistě se vám to podaří, protože kdo opravdu upřímně chce, tomu se to také opravdu podaří, vždyť vše tj. jen v jeho moci.

Je velmi snadné poručit sám sobě. Mnohem nesnadnější však jest sám sebe poslechnout. Proto nezůstávejte jen u toho rozkazu – budu klidný za všech okolností, ať se děje cokoli – ale rozkaz tento také splňte. Když sám sobě něco poruším, musím také dokázat, že sám sebe poslechnu. Jsou lidé, kteří mají nejlepší úmysly, ale zůstává jen při těch úmyslech. Říkají si hned po ránu – dnes budu po celý den klidný, dnes se nedám ničím rozčítit, a přece, při první maličkosti, která se jen trochu přičí jejich vůli, jsou hned rozčilením úplně přivedeni z míry. Dovedou si poručit, nedovedou se však poslechnout.

Jiný zase lehá ke spánku s pevným úmyslem, že nebude o ničem přemýšlet, aby brzy usnul, ale jen si lehne, myslí současně na sto věcí najednou. Co chtěl udělat a neudělal, co by mohl nebo měl udělat, co se asi stane nebo co by se mohlo stát, a už je ve víru svých starostí a je po spánku. Podle svého předsevzetí měl však ihned při prvé myšlence na běžné události připomenout si vlastní rozkaz – dnes se chci v klidu vyspat – a neponechat ani prvé myšlence, aby se rozvinula. K přemýšlení o denních povinnostech a starostech je den, a ten je dost dlouhý na to, abychom se museli připravovat o klid nocí, který potřebujeme ke spánku. Klidný spánek je nejlepší posilou, a docela jinak, svěží a odpočínutý pouští se ráno do práce člověk, který má za sebou noc klidného spánku. Ten také dovede se jinak oddat svým denním povinnostem než ten, který probděl noc v těžkých a mnohdy zbytečných starostech a úvahách.

Velmi důležitou pomůckou k získání klidu – ovšem ne každému dostupnou – jest vyšší stupeň duchovního života. Čím duchovně vyspělejší člověk, tím více v něm klidu, tím lépe dovede se ovládat, tím menší jest jeho úsilí zachovat klid za všech okolností. Pozorujte lidi ve společnosti. Čím vyspělejší, ušlechtlejší člověk, tím lépe dovede se pohybovat i v širokém okruhu lidí a vyslechnout jejich názory. I když s nimi nesouhlasí a zasáhne do debaty, aby uplatnil svůj názor a nesprávný názor druhého opravil, učiní tak vždy s naprostým klidem, který je jistě přesvědčivější, než všechny ty horkokrevné hádky a křiky, vyvolávané lidmi a nedostatkem klidu. Ušlechtilý člověk, pohlížející na svět a všechno jeho dění s vyššího stanoviska duchovního, zachová si svůj klid, i kdyžby se všechno kolem něho bortilo, i kdyžby všichni přítomní v rozčilení křičeli a zmateně pobíhali. On i v takové vřavě zůstane klidný, protože klid je součástí jeho nitra, klid sídlí v jeho duchovně vyspělém nitru, klid je v něm tak pevně zakořeněný, že nic jej nemůže zviklat.

Vzpomeňte na ruch politických schůzí, kde bývalo zpravidla velmi rušno. Političtí předáci nebývají vždy duchovně vyspělí natolik, aby znali dobře Zákony Boží a dovedli správně jednat se svými bližními. Proto takoví lidé nedovedou respektovat názory druhých, nedovedou ctít v každém, i v odpůrci, důstojnost člověka a domýšlejí se, že jen oni jsou neomylnými mudrci všech mudrců, moudřejší samého Boha a věří, že jen oni jsou schopni

spasit svět. Mezi takovými lidmi hledali bychom ovšem marně klid, oni sami jej v sobě nemají a jeho cenu neznají, a proto taková vřava mezi nimi.

Kdyby každý vyslovil svůj názor klidně, musel by jej i ten nejneklidnější s klidem vyslechnout. Je-li však řečník sám svými názory a vývody tak rozpálen, že ztratí klid, pak ztratí jej i jeho posluchači a není divu, že z tohoto neklidu vznikne mnohdy vřava, končící i bitkou. To však jest jen důsledek neukázněnosti, nedostatek klidu, který vrcholí ve zbytečným plýtváním energií.

V klidu žít a klid si zachovat za všech okolností podaří se nejspíše vždy těm, kteří jsou životem tiše jako beránci, kteří nehledají nic jiného než království Boží zde na zemi a jeho spravedlnost. Takoví lidé jsou vždy naplněni láskou, jsou schopni konati jen dobro, nepřicházejí do rozporu se Zákony Božími, neznají výčitek svědomí, a proto mohou vždycky klidně, spokojeně a šťastně žít.

Zkuste to také tak! Uvidíte, že se do vašich niter navrátí ten svatý klid, po kterém tak toužíte. S klidem budete snášeti všechny starosti, které váš život provázejí, svědomitě budete zastávat své povinnosti a přenecháte bohu, aby On o nich soudil. Potká-li vás i za těchto okolností něco nepříjemného, uvědomte si vždy, že jste si to sami připravili a také i zasloužili, že i taková nepříjemnost je pro vaše dobro, pro dobro vaší duše, k užítku a prospěchu vašeho života věčného. Takto se přenesete i přes nejbolestivější chvíle svého života a zůstanete klidní.

Duchovně vyspělý člověk nepodlehne nářkům a slzám, protože je sám v sobě pevně přesvědčen o tom, že každé utrpení, tedy i to, které právě jej potkalo, přivodil si nezachováváním zákonů Božích a proto přichází jistě zaslouženě jako odměna za jeho poklesky a hříchy. Děkuje proto Bohu, že mu právě tímto utrpením připomněl jeho chyby, že jej právě tímto utrpením chce odvrátit od nesprávné cesty. A za těmito díky vysloví i prosbu k Otci Nebeskému, aby mu prominul, že znovu podlehl své slabosti, své nedokonalosti. Vždyť jenom chybami se učíme a jen proto jsme zde na tomto světě, abychom se zdokonalovali. Své chyby, poklesky, vady a hříchy musíme si uvědomovat, poctivě a včas si je doznat a upřímně jich litovat, abychom mohli Boha prosit o odpuštění a věřit, že Bůh ve Své veliké Lásce k nám a při Své absolutní spravedlnosti nám odpustí.

Chybami se člověk učí a svým utrpením očišťuje své duchovní „já“. Jen utrpením člověk duchovně roste, neboť jen utrpením přichází k poznání a tím i k přesvědčení, že všechno řídí Bůh a co Bůh řídí, dobře řídí. Proto také i ono utrpení, které přišlo, přišlo jen z Vůle Boží, bylo zasloužené a pak – nemůžeme jinak, než přijmouti je s klidem. Snášejme trpělivě vše, co z Vůle Boží bylo nám jako zkouška uloženo, buďme spokojeni s tím, co přichází, nenaříkejme nad ničím. Klid – klid – klid!

Odevzdání do Vůle Boží, buďme úzkostlivi v plnění všech Zákonů Božích i lidských! Tím si zabezpečíme klid vlastního svědomí, které, není-li čisté, z člověka na pohled šťastného udělá zoufalou ruinu a z druhého, který plní všechny zákony, zdánlivě politování hodného – největšího šťastlivce, kterému byste málem záviděli.

Čisté svědomí je jedním ze základních kamenů našeho klidu vůbec. Neklid, prýšticí z ustavičných výčitek neumlčitelného svědomí, může člověka připravit i o rozum. Jedni z obětí špatného svědomí končí v blázcích, jiní hledají východisko s sebevraždě, protože se mylně domnívají, že ztracený klid naleznou v záhrobí, že uniknou obávanému trestu, zmizí před následky svých činů. V tom se ovšem všichni sebevrazi velmi mýlí, protože tím, že si sami vzali život, dopustili se zase dalšího a velmi těžkého provinění, které, stejně jako neodčiněné viny ze života pozemského, bude zatěžovat jejich život posmrtný a dožadovat se odčinění i zde. Život pokračuje dále, třebaže v jiné formě a v tomto druhém životě, duchovním, objeví nešťastník nepřetržitou souvislost obou životů. Zde si teprve jasně uvědomí, jak veliká jest jeho zodpovědnost za všechny činy v pozemském životě spáchané, jak těžce se provinil i tím, že zničil svůj pozemský život, který byl mu dočasně svěřen k jeho

zdokonalování. Takový nešťastník nenajde klid ve vytouženém záhrobí, kam ze svého pozemského života tolik pospíchal. Tam bude možná ještě zoufalejší, než byl zde na zemi.

Klid či neklid záhrobí připravujeme si již za svého života pozemského svými skutky. Kdo po celý život hřešil a nestaral se o klid a čistotu svého svědomí, nemůže nikdy spoléhat na klidný odpočinek v záhrobí. Smrt a zejména nikdy ne násilná smrt nic nerozřeší, nezbaví vás zodpovědnosti za vaše činy, protože věčný zákon příčiny a následků, věčný zákon odplaty žije nade vším.

Mnoho duchovních bytostí přichází pak zpět ke svým přátelům a prosí – modlete se za mne! Často pak tyto bytosti ovládají ty, od nichž pomoc vyžadují a toto ovládnutí projevuje se různými chorobami, nad nimiž jsou lékaři zcela bezradní. Často vyhledávají si takové bytosti právě ty, které za svého života měly nejraději, různým způsobem se jich dotýkají, různá znamení jim dávají nebo dokonce celé je prostoupí, a to vše jen proto, aby si vynutily jejich pomoc ve formě upřímné, láskou naplněné modlitby, která odešlé bytosti posiluje a pomáhá jim ke klidu.

Mnoho lidí se svojí vnitřní nespokojeností a neklidem hledají uspokojení a zapomenutí v různých zábavách, tančárnách, v divadlech nebo jinde ve společnosti mnoha lidí, aby dojem různých obrazů a hlučného okolí nemuseli myslet sami na sebe. Je to mnohdy vystupňováno až v úplný strach před samotou, strach před sebou samým. Příčinou bývá vždy nedostatek klidu – třebaže příčina, pro kterou byli o klid připraveni bývá velmi různá. Podařili se jim na chvíli umlčet sebe, ohlušit se, potlačit na chvíli vlastní neklid, jest to všechno jen chvilkové, a stačí pak z takové nejrušnější zábavy vyjít na čerstvý vzduch, a jsou již zase v zajetí svého neklidu.

Takovým lidem je třeba opravdově se léčit, ale ne marným ohlušováním, nýbrž poctivým a upřímným hledáním příčiny neklidu, aby mohla být odstraněna.

Hledejme Boha – najdeme klid. Vydejme se na cestu za Bohem – a přijdeme na cestu klidu. Zůstaňme věrní Zákonům Božím – a pocítíme klid vlastního svědomí. Klid dá nám práce, plnění našich povinností, poctivost, spravedlnost, pravda a láska k bližnímu. Na těchto základních pilířích spočívá celý náš život pozemský. Na nich budujeme své dnešky a připravujeme zítřky, proto ani jednu z těchto základních složek nesmíme zanedbávat, abychom se dočkali pocitu bezpečného, vyrovnaného klidu.

Budu-li při své největší lásce k Bohu a věrné službě Bohu schopen nenávisti, pak mne žádná modlitba nezachrání před neklidem, který mne bude všude provázet. Ublížil-li jsem někomu – pak musím jít za ním a odprosit jej, aby se klid mohl znovu do mého nitra vrátit. Nedovedu-li se pokořit, abych slova omluvy vyslovil, je-li pýcha rozumu příliš silná a neoblomná, pak se nedočkám klidu nikdy.

To zvláště ženy dovedou – z největších přítelkyní stávají se naráz největší nenávistné nepřítelkyně, a příčiny bývají zpravidla malicherné, aby často pouhé nedorozumění, které se při dobré vůli a klidu dá dobře vysvětlit. Uražená ješitnost brání však oběma stranám v dorozumění, a tak z původního rozhořčení roste nenávist, z nenávisti neklid, který se stupňuje až do úplného onemocnění. A přece stačí docela prostě přijít, podat si ruce a říci k tomu jen jediné slůvko – odpusť! – Uvidíte, že týmž slovem uvítá i druhá strana vaši ruku ke smíru nabízenou a před vámi rozzáří se nové světlo – světlo klidu a míru. Narazíte-li snad přece na tvrdou skálu neústupného nepřitele, pak věřte, že jste svojí ochotou smířit se a dobrou vůlí takto projevenou smazali již svůj podíl na celém sporu a vaše svědomí nebude mít příčiny k výčitkám. Vy jste se vyprostili ze zajetí nenávisti a klid bude zase u vás domovem.

Pověděl jsem vám o svých zkušenostech a ukázal na příklade, jakou ohromnou cenu má pro nás klid, jak jej získáme, jak si jej udržíme i jak se o něj připravujeme. Jen vlastní vůlí k němu dospějeme, jen vlastní vinou jej ztrácíme. Myslím, že leckterý z vás mohl vy některý z uvedených příkladů označit jako obraz sebe sama, jako příklad z vašeho života. Doufám, že

se mi podařilo alespoň to jediné – přesvědčit vás o tom, že neklid je vaším největším nepřítelem. Naznačil jsem vám také, jak proti němu bojovat. Je nyní na vás, abyste si našli svoji cestu za klidem a vyprostili se ze zajetí všeho, co vám v dosažení touženého klidu brání.

Přeji vám všem, abyste dovedli vždycky a za každých okolností zachovat si v nitrech svých trvalý Boží mír a klid. Přeji vám, aby se tento klid rozrostl ve vašich nitrech tak mocně, abyste nikdy nepoznali trýzeň neklidu. Bůh vám k tomu pomáhá!

83. Vracíme se zpět ve svém vývoji?

Abychom si dovedli tuto otázku správně odpovědět, musíme si alespoň stručně připomenouti začátky vývoje našeho život duchovního i hmotného, abychom pak na základě toho pochopili, co vlastně jsme, čím jsme byli na počátku a čím jsme dnes.

Náš počátek byl pouze duchovní. V této sféře žili jsme až do svého dobrovolného odchodu, kdy jako marnotratní synové opustili jsme Otcovský dům. Tento náš dobrovolný odchod zavínil, že jsme klesali stále hlouběji a hlouběji, až do hmoty. On našeho vstupu do života hmotného, směřoval náš život svým vývojem zase vzhůru. A právě u tohoto našeho vzestupného vývoje chci se dnes pozastavit.

Pokud naši zemi obklopoval ledový krunýř a slunce nemělo přístup k půdě zemské, byl všechn život na zemi utajen a nemohl se projevit. Teprve když se slunečnímu teplu podařilo odstraniti ledovou překážku, zbyly po ní na zemi spousty bahna a vody. V nich začal se již projevovat náš život, zatím jen velmi primitivní v různých buňkách a bakteriích. Posléze objevila se ve vodě z říše rostlinné první řasa a setlením této řady vytvořila se první krvinka, první kapka krve. Z viditelných živočichů byla ve vodě medusa, za bahna ukázal se první pulec.

Tak začínal život našeho já zde na zemi. To byl počátek našeho vývoje vzestupného, ze hmoty k vyšším stupňům vývojovým, na kterých nás neustále provázela naše – od počátku dokonalá – duše. Od těchto prvních stupínků šel vývoj našeho života stále k větší dokonalosti. Vytvářeli jsme si různé formy naší hmoty, stále praktičtější, lépe našemu životu vyhovující, až jsme prošli všemi těmi sférami od nerostu k rostlině, od rostliny ke zvířatům a od těchto konečně k podobě lidské. A abychom na tento svůj vývoj nikdy nezapomněli, proděláváme jej vždy znovu v lůně mateřském při každém nové vtělení.

Některé církve hlásají mylně, že duše naše se vtělila jen do nejdokonalejšího tvaru živočišstva, tj. jen do člověka, a upírají také všem tvorům nižším tu jiskru Boží, která přece jen každou životní individualitu stále provází po celou dobu jejího vývoje. Stejně i nás provázela duše od našeho prvního kroku vzhůru ze hmoty, ať jsme žili zde na zemi v jakékoliv formě. A již první viditelný projev našeho života – mořská řasa – byl v podstatě prvním popudem naší duše, aby naše já dostalo se z bahna ven a šlo vzhůru.

Později, když jsme žili již v říši živočišné, byla to zase duše naše, která pomocí našich pudů snažila se dostatí nás zase výše. U těchto prvních živočichů, jako byla zmíněná medusa nebo pulec, nebyl ještě pohlavní život rozdělen, nýbrž byl, jako dosud u tělesných buněk – dvojpohlavý.

Miliony let přešlo, než se naše země ze své původní plynné podstaty stala tekoucí žhavou hmotou a další miliony let trvalo, než zchladla v tuhou hmotu nerostnou, ve které se působením vody usazovalo bahno a v něm začal se projevovat utajený život bakterií, bacilů a jiných neviditelných tvorů, o jejichž přítomnosti v každé kapce vody přesvědčí nás dnes mikroskop. Takový byl začátek našeho vlastního vývoje na cestě vzhůru, když jsme se začali vracet zase tam odkud jsme vyšli, tj. Otcí našemu Nebeskému, do našeho vlastního domova.

A zase miliony a miliony let trvalo, než jsme prošli všemi stupni nerostného rostlinného a živočišného života, než jsme dospěli k formě nejdokonalejšího tvora na zemi – k člověku. To vše jsme museli prodělat, abychom se dostávali stále výše od stupně k stupni,

až jsme konečně dospěli k pátému stupni našeho vývoje, tj. ke stupni, na kterém se dnes nalézá většina lidí.

Tento stupeň vývojový je zván stupněm rozumovým a jeho období končí naplňujícím se právě Věkem ryb, tedy kolem 1950. V následujícím Věku vodnářském začíná v našem vývoji již šestá sféra, sféra duševní – psychická. Po ní přijde 7. sféra duchovní – spiritualistická, pak sféra 8. Kristovská a konečně jako devátá sféra splnutí s Nejvyšším, návrat do Otcovského domu. Ale ani tento nejvyšší stupeň v našem pozemském životě není ještě poslední pro náš vývoj duchovní. I zde čeká nás ještě další vývoj ve sférách nebeských, kterých je také devět, a tj. těch devět kůrů andělských.

Je tedy jasné, že celý náš vývoj jde a musí jít neustále kupředu – výš a výš, stále k vyšší dokonalosti. Proto vy se snad někomu mohla zdát docela zbytečná otázka, která se objevila v titulu dnešní přednášky. Mnozí z vás odpověděli by na tuto otázku záporně, majíce na zřeteli důsledný postup celkového vývoje, o němž jsem se stručně v úvodě zmínil.

Já sám býval jsem přesvědčen o tom, že se ve svém vývoji nemůžeme vracet zpět, že celé dění vesmíru směřuje stále ke svému pokroku. Konečně ale dostalo se mi přece jasného poučení o tom, že přece jen jsou případy, kdy bytost lidská může se v příštím vtělení vrátit zpět do zvířete, tedy na nižší stupeň, který měla již za sebou.

Všechny církve křesťanské tento názor zavrhnou a tuto možnost vylučují. Toliko Buddhisté věří, jak Budha správně určil, že i bytost lidská může se objevit v nové inkarnaci v podobě zvířete.

Vzpomínám si na jednu přednášku mistra Dědiny, který vykládal tehdy o člověku zlém, který se v příštím životě vtělí do havrana nebo černého psa. Tenkrát, když jsem ho poslouchal, mnoho jsem pochyboval o tom, že by to mohla být pravda. Teprve později byla mi tato pravda zjevena, a to tak jasně, že o tom dnes již pochybovat nemohu. Jisto je, že podobný příklad sestupu zpět na nižší stupeň nemůže postihnouti vývoj člověk ušlechtilého, jdoucího správnou cestou, který přišel již k poznání duchovního života a jde vědomě za Kristem.

Stává se také i to, že se mezi lidi vtělují bytosti z nižšího stupně vývojového, které mezi nás lidi ani nepatří. Tyto bytosti, které vzaly na sebe předčasně podobu lidskou, nezapřou svůj nedostatečný vývoj předchozí a podle toho se také ve svém pozemském životě projevují. Jejich jednání příčí se všemu lidskému cítění a proto o nich často řekneme, že jsou horší než zvíře.

Taková bytost přišla mezi lidské bytosti jen omylem. Mnohdy také jest to projev veliké milosti, která bytosti této byla popřána, aby dokázala svými skutky, zdali je hodna této milosti a svým vývojem stačí splnit již všechny požadavky, kladené na bytosti lidské v pátém vývojovém stupni. Ukáže-li se však, že pro tento stupeň není ještě zralá, pak ovšem při svém budoucím vtělení vrací se zase do sféry zvířecí, kam správně také patří.

Připustíme-li tuto možnost předčasného vtělení, získáme vysvětlení, proč někteří lidé ještě dnes jsou schopni tak hrůzných zločinů, o jakých se denně dovídáme.

Ale jest ještě jiná možnost, kdy se bytost lidská může vraceti zpět na některý dřívější stupeň svého vývoje, a to je při tak zvané smrti či umírání.

My ovšem dnes již víme, že není smrti ani umírání. Víme, že náš odchod z pozemského života jest jen přechodem do našeho pravého života duchovního, že nám náš život pozemský byl dovolen dočasně, na chvíli, abychom v něm mohli sbírat nové zkušenosti, abychom se v něm zdokonalovali a svůj duchovní život prohlubovali. Náš pozemský život jest jen jednou zastávkou v našem životě věčném, jedním stupněm v našem celkovém vývoji.

Představme si náš život věčný jako nekonečný drát, na nějž se v pochodu vývojovém zavěšují občas různé figurky, představující naše různá vývojová vtělení do hmoty. Na tomto drátě spatřili bychom nejrůznější tvary a přeměny všech našich minulých životů. Kdybychom

mohli spatřiti toto ve skutečnosti, pak bychom byli velmi překvapeni. Podívovali bychom se tomu, co všechno jsme již prošli. Poznali bychom svůj vývoj v nerostech až do nejkrásnějších krystalů, v rostlinné sféře od nejnepatrnější řady až k nejkrásnějším vonným květům, ve sféře zvířecí všechny proměny od nejprimitivnějšího zvířátka až do mohutné postavy krále pouště – lva nebo člověku nejpodobnějšího zvířete – opice, a množství a různost těchto figurek nemela by konce. Pak mohli bychom také sledovati svůj vývoj v různých svých lidských životech a nakonec museli bychom si přece říci, to všechno jsem byl pořád já.

Tento kaleidoskop různých našich předcházejících forem pozemského života může viděti každý z nás bez výjimky, a to ve chvíli svého odchodu z dočasného života pozemského. V posledních okamžicích života jest dopřáno každému člověku, aby mohl přehlédnouti celý svůj minulý život i jeho vývoj. Jako na projekčním plátně proběhne před naším zrakem naše minulost, aby každý mohl přehlédnouti, co vše má již za sebou, čím vším musel projíti, než dospěl na stupeň vývojový, který právě svým opětným odchodem ze života pozemského ukončuje. Při tomto vidění a poznávání své minulosti musí být každý velmi opatrný, aby se ničeho nezděsil. Vše musí přijmout jako skutečnost s naprostým klidem, přijmout to jako poučení o tom, jak dlouhá byla jeho cesta dosavadní a jak dlouho bude to ještě trvati, než bude moci navrátiti se k Otcí Nebeskému, jako onen ztracený, marnotratný syn. Tato nekonečně dlouhá cesta vývoje, tj. trest synův za to, že tak lehkomyšlně opustil svůj Otcovský dům. A této pouti a těmto proměnám nebude konce dříve, dokud každý z nás nezaplátí poslední haléf, dokud se nestaneme tak dokonalými, jako Otec náš Nebeský dokonalý jest.

Jakmile se člověk odcházející z pozemského života při vidění své minulosti něčeho zhrozí nebo nad něčím se pozastaví, může se mu to státi osudným. Nebezpečí tkví v tom, že právě to, čeho se tak zhrozil a co mu tak silně utkvělo v paměti, přitahuje jej zpět. Mnohdy je to představa vracející se o stupeň nebo i několik stupňů vývojových zpět, ale člověk, který se v úleku a zděšení u tohoto stupně zastavil, vrací se k němu při svém dalším vtělení a musí pak odtud prodělávati vývoj ještě jednou, ačkoliv měl již tuto část jeho jednou za sebou. Snad půjde v tomto opakování již rychleji než po prvé, ale musí, bohužel, znovu od tohoto stupně začínati.

Člověk vyspělý, stojící již na vyšším stupni duchovního vývoje, nepoleká se a nezastaví u počátečních vývojových proměn a přijímá postup svého vývoje od nerostu až k poslednímu stupni jako naprostou samozřejmost. Pro něj je nejdůležitější poslední stupeň, na který již dostoupil v posledním, právě končícím životě a snaží se pochopit nový život, do kterého právě přechází.

Jinak ovšem děje se člověku, který duchovně nevypěl ještě tak daleko nebo člověku, který je zcela oddán jen životu hmotnému, hmotářskému. Ten nesnese dobře pohled na svůj předcházející život. Pro něj je nesnesitelné pomyšlení, že i on existoval dříve ve všech těch různých formách života, které se mu právě předvádějí. To bývá pak příčinou, že jeho myšlenka utkví pak s hrůzou nad něčím, co ho přitahuje zpět a nutí k návratu do té formy života, které se tolik zděsil.

Jen v tomto případě vrací se bytost lidská ve svém vývoji zpět nebo když v posledních okamžicích svého života pozemského pozná, že nepatřila ještě do této sféry a musí se vrátit tam, kam vývojem svým patří, protože si nezasloužila zůstatí již v důstojnosti lidské.

Život lidský je tak mnohotvárný, že mnohdy znamená veliké zkoušky a oběti. Mnohému se zdá život příliš těžký, jeho oběti příliš těžké, jeho utrpení nesnesitelně velké. Jiný se zase domnívá, že vše to, co tady prožíváme, nemá smysl a podceňuje význam života vůbec. Tento poměr k životu jest jen důkazem jejich nesprávného poměru k životu, který vyplývá především z toho, že nechápou správně smysl našeho života pozemského.

A přece je život tak krásný! Je třeba jen mu rozumět a správně žiti. Život je velikým darem od Boha, kterým jsme obdařováni jen proto, abychom se mohli stále zdokonalovat a stále více se přibližovati k těm nejvyšším blaženostem, které nám život může poskytnouti.

Záleží jen na nás samých, jak si tento život utváříme. Každá naše myšlenka, každé naše slovo a každý náš skutek spolupůsobí na jeho utváření. Jen svými skutky si připravujeme život příjemný nebo nepříjemný, protože následky našich činů neprojevují se pouze v životě hmotném, ale mají veliký význam pro náš život duchovní a jeho vývoj. K tomu abychom marně nebloudili, dal nám Bůh stálého a spolehlivého průvodce – naši čistou, skvělou duši, která nás od prvopočátku našeho vývoje stále provází, provázela nás věrně při prožívání všech minulých životů našeho života až k dosažení nejvyšší formy – podoby člověka. A dalším dokladem Otcovské péče o nás je zrození Krista mezi námi, kterého nám Bůh poslal jako nejlepšího Učitele a Vůdce, abychom dle Jeho příkladu vedli svůj život a naučili se správně užívat svého rozumu a své svobodné vůle.

Kristus projevivší se v Pánu Ježíši, jest naším Stvořitelem, jako byl a jest Stvořitelem všeho v celém vesmíru. On je také spolutvůrcem celého našeho vývoje. On nás vychovával a vedl k poznání života bez utrpení. On nás v našem vývoji povznesl tak, že jsme již dosáhli toho stupně vývoje, na kterém dnes již stojíme a odtud nemusíme se již vraceti do sfér nižších, zejména ne do sféry zvířecí, která se od sféry lidské liší především svým odlišným vjemem a dále pak tím, že na místě svobodnou vůlí je řízena pudem.

I za svého pozemského života může se člověk vracet ve svém vývoji zpět. Tento krok zpátky přichází zpravidla v souvislosti se ztrátou klidu, kdy člověk ztratí rovnováhu a dá se v rozčilení svést k nízkým činům. Tím vzdaluje se přirozeně od Boha, místo aby se k němu přibližoval a stává se podobným zvířeti. K této podobnosti ke zvířeti podobá se i člověk příliš propadající svému pohlavnímu pudu, zneužívající jej jen k ukájení svých vášní. V tomto ohledu klesá mnohdy člověk i pod úroveň zvířete, neboť zvíře užívá svého pohlavního pudu jen v určitém období, jen k plození potomstva.

Připomněl jsem zde jen nejdůležitější a nejčastější okamžiky lidského života, kdy člověk zcela bezmyšlenkovitě se vrací ve svém vývoji zpět. Každý člověk má však tolik rozumu a vůle, aby se těmito kroky zpět, jež znamenají vždy zdržení na cestě vývoje, mohl vyhnout. Je třeba jen umět svého rozumu a své svobodné vůle správně použít.

Budiž tedy naši upřímnou snahou jíti stále kupředu ve svém duchovním vývoji. Chraňme se všeho, co by nás mohlo vrhnout zpět do nižších sfér! Ušetříme si mnoho zbytečných nepříjemností a nežádoucího utrpení.

Jděme vědomě a ochotně vždy za Kristem, řiďme se ve všem Jeho svatým učením! A hlavně naplňujme svůj život čistou velikou láskou! Jen tak dosáhneme blaženého života, který je připraven všem dítkám Božím, jdoucím správně svou vývojovou cestou a nikdy se nevrací zpět.

Bůh vám pomáhej vždy k tomu, abyste i vy toho dosáhli!

84. Co prožívá astrální tělo za spánku

Mluvil jsem zde již o astrálním těle mnohokrát a při různých příležitostech. Ale všechny tyto připomínky, i kdyby jich stonásobně bylo, nestačí k tomu, aby si lidé uvědomili a každý den, v každém okamžiku uvědomovali, jak důležité toto astrální tělo pro ně jest.

Theosofové říkají tělu astrálnímu tělu etherické, ač etherickým tělem je vlastně náš vlastní život, tj. duchovní tělo, udržující naše tělesné buňky v živém celku našeho hmotného těla. Pokud toto etherické tělo v našem těle hmotném existuje, chrání je před rozkladem a při tak zvané smrti zůstává ještě tři a půl dne po vybavení se astrálního těla v našem těle fyzickém.

Astrální tělo jest vlastně naším tělem duchovním. Jest to naše duchovní „já“, v němž jest naše vědomí, vůle, rozum, pocity i vášně, tedy vše čím myslíme a jednáme. To vše řídí naše astrální tělo, které je pomocníkem a služebníkem naší duše, jež nás vede a vychovává, dává nám popudy ke správnému, ušlechtilému životu.

Prostřednictvím tohoto astrálního těla, tedy našeho duchovního „já“, jsme účastni života věčného, který však jen tehdy skutečně prožíváme, když si jej plně uvědomujeme.

Naše astrální tělo je pro nás proto tak důležité, že jím žijeme stále, ať bdíme či sníme, jsme-li za svého pozemského života ve svém těle hmotném, či octneme-li se mimo ně, po okamžiku tak zvané smrti. Naše vědomí, vůle, rozum, pocity i vášně trvají neustále v nás, v našem astrálním těle, které nikdy nezahyne. A toto naše „já“ se musí stále zdokonalovat.

Naše duchovní „já“, ke tedy schopno i za spánku myslet, jednat, poučovat se, ba i hřešit. Můžeme tedy i za spánku, třeba i za umělého spánku, prospívat nejen sobě a svému duchovnímu vývoji, nýbrž mnohdy i svým přátelům, ba i celému lidstvu.

Astrální tělo, které opouští tělo fyzické při smrti úplně, opouští je každý den za spánku. Pro toho, kdo nemůže usnout a probděl celou noc, je tato noc, ve které se jeho astrální tělo nemůže odloučit od těla hmotného, těžkou ztrátou. Tělo hmotné nemůže si řádně odpočinout a tělo astrální nemůže v duchovní sféře načerpat nových sil, nových poučení a zkušeností, které může vždy dobře zužitkovat v hmotném životě.

Astrální tělo je stejně závislé na těle hmotném, jako tělo hmotné na těle astrálním. Obě jsou tak spojena a obě tak na sobě závislá, že jedno musí sloužit druhému tak dlouho, dokud z Vůle Boží nejsou od sebe oddělena.

Naše tělo hmotné jest pro naše já jakoby dočasným vězením, nebo pouhým šatem, který na sebe břeme a zase jej odkládáme, abychom po čase přijali na sebe šat nový, novou formu života pozemského a pokračovali tak dále ve svém vývoji, ve svém zdokonalování se.

Je za spánku přicházejí chvíle, kdy naše já opouští naše tělo, aby v těchto krátkých chvílích nasbíralo nové životní síly a předalo je pak tělu hmotnému. Proto také po probuzení ze spánku pocítíme ve svém těle novou sílu a svěžest. Není to jen proto, že si naše hmotné odpočinulo v nečinnosti, ale hlavně proto, že naše astrální tělo mohlo několik hodin pobýt v duchovním prostředí a získati zde nové životní síly. Proto je spánek pro nás velmi důležitý.

Mimo spánku existuje však ještě jeden stav, ve kterém se vybavuje naše astrální tělo z těla hmotného, a to za polobdění a polosnění. Za tohoto stavu zůstává tělo astrální s tělem hmotným spojeno, ač je z něho vybaveno, takže je těžko určit hranice, kde jedno končí a druhé začíná. Je to zvláštní stav, který není ani spánkem ani plným vědomím a přece prožíváte mnohdy podivné věci, jež v tomto stavu přicházejí, s plným vědomím skutečnosti.

Uvedu vám alespoň jeden příklad takového polobdění a polosnění z vlastní své zkušenosti.

Byl jsem v Přerově přednášet. Po přednášce jsem se v hotelu navečeřel a šel jsem asi o půl dvanácté spát. Lehl jsem si, abych se ještě jako obvykle, pomodlil a meditoval. Při těchto modlitbách uslyšel jsem při plném vědomí zvláštní silné zaprasknutí ve skříní, která stála hned vedle postele u mých nohou. Vědě jsem, že je to znamení duchovní bytosti, ale nevěděl jsem, kdo to je. Proto jsem jako obyčejně vítal jménem Pána Ježíše a svou láskou a vděčností za její návštěvu. Sotva jsem toto uvítání vyslovil, pocítil jsem, jak se do mého lůžka zdola dere nějaké tělo, které se prodírá těsně podél má pravé nohy a již dosahovalo mi až do poloviny těla. Překvapilo mně to, protože takovýmto způsobem se u mne dosud žádná duchovní bytost neprojevila. Proto, abych byl uchráněn od všeho zlého, začal jsem se modlit Otčenáš.

Usuzoval jsem zcela logicky a zcela vědomě jsem se modlil za ochranu. Přitom snažil jsem se pravou rukou oddáliti od sebe onu bytost, protože se na mne příliš tlačila. Bytost a vzala mne pevně za ruku a překážela mi v provedení mého úmyslu. Tu mne napadlo, nebylo by lépe modliti se místo za sebe za tu bytost, které ke mně takto přišla, abych tím prospěl jí. Začal jsem se tedy modliti Otčenáš za ni. Jen jsem začal, zvedla se má pokrývka do výše. Nadzdvihla ji ona bytost svými rukama, které ke mně vztáhla při tom uslyšel jsem známý mi hlas: „Tatínku!“

Poznal jsem hned, že je to můj zemřelý syn a ptám se ho: „Jsi to opravdu ty, Jeníčku?“ - a on odpověděl „ano!“

Náhle bylo v pokoji úplné světlo, jako za dne a můj syn stál u nohou mé postele. Na hlavě měl cylindr, jako by přicházel na slavnostní návštěvu, ale přitom měl celé tělo pokryto chuchvalci koudele nebo čehosi podobného a na nohou měl staré bačkory. Ptal jsem se ho, jak to přijde, že mne přišel navštívit. Řekl, že dostal na chvíli dovolení a vzal si židli a posadil se.

Vstal jsem – zase zcela při plném vědomí - jak jsem se domníval, a šel jsem k němu. Zastavil jsem se až těsně u něj a zjistil jsem, že je vlastně celý zhmotnělý. Pohladil jsem ho po tváři a zeptal jsem se ho, jak je to možné, že se takto celý zhmotnil. „Dnes jsem dostal svolení i k tomu!“ – řekl mi v odpověď.

Vzpomněl jsem si, jak ve chvíli, kdy jsem se začal za něj modlit, zvedl ruce ke mně a tak láskyplně zavolal: tatínku! Ptal jsem se ho, zda mu to dělá tak dobře, když se za něj modlím. Tu on sepal ruce a řekl: “To mi dělá moc dobře, prosím vás, modlete se za mne!“ Slíbil jsem mu to a řekl jsem mu, že požádám i maminku i sestry jeho, aby se také za něho modlily.

V té chvíli obrátil oči k oknu. Podíval jsem se také tím směrem a vidím, že na okně sedí nějaká nová bytost. Byl to muž a syn mne upozornil, že musí už jít, že si pro něj již přišel jeho vůdce. V tom okamžiku, kdy vstal ze židle, spadly z něho všechny ty chuchvalce koudele, nebo co to bylo a on šel k oknu úplně nahý, ale bez pohlaví. Okno bylo otevřeno a on krásným, ladným pohybem vyplaval z okna a letěl do výše. Byla jasná modrá obloha jako za dne, sluneční jasno, takže jsem se dlouho za ním díval a mohl jsem pozorovat, jak letí stále výš a výš k nebi, jak se zmenšuje dálkou, až konečně jsem ho viděl jako malý bod na jasné obloze, který konečně zmizel úplně.

Než jsem se obrátil od okna, mohl jsem si za tohoto náhlého osvětlení prohlédnout i okolí, jež bylo z okna viditelné, protože jsem tuto vyhlídku dosud neviděl a neznal. Byla to vyhlídka do dvora s několika menšími staveními, z nichž jedno mělo zvláštní příkrou střechu. A tutéž vyhlídku uviděl jsem pak i druhý den ráno, přesně tak jak jsem ji poznal v noci, když jsem se díval z okna.

Když jsem se konečně obrátil do pokoje, bylo tu ještě to světlo. Viděl jsem, že na zemi zůstaly jeho staré bačkory i všechny ty chuchvalce koudele, jimiž bylo jeho tělo přikryto. Byly rozházeny po zemi, snad jako symboly zbytků starých hříchů, kterých se při návštěvě u mne zbavil a od kterých byl mou modlitbou tak očištěn, že mohl pak lehce letět vzhůru do jasnějších sfér duchovních. Byl to jeho odchod z astrální pláně výše. Proto se přišel se mnou rozloučit.

To vše mohl jsem vidět a uvážit ještě za onoho zvláštního světla, které se s příchodem synovým rozzářilo. Pak najednou světlo zmizelo a já stál u okna ve tmě, blízko nočního stolku, na kterém tikaly mé hodinky. Byl jsem zvědav, kolik je vlastně hodin a proto sáhl jsem po hodinkách a stiskl jejich bicí zařízení. Odbily přesně dvanáct, žádnou čtvrt, žádnou minutu. Tedy přesně ve dvanáct hodin musel Jeníček odejít, což by znamenalo, že ona hodina duchů, o níž lidé tolik mluví, byl by přece jen správná, mezi jedenáctou a dvanáctou hodinu v noci.

Konečně lehl jsem si opět do postele. Zase za plného vědomí, jak jsem se domníval, protože všechno byl tak živé, že jsem nemohl říci, že je to sen. Přemýšlel jsem o tom, jak se vše událo, proč syn ke mně přišel. Když jsem tak chvíli uvažoval, pocítil jsem náhle, že na mne něco padlo. Bylo to cosi jako dětské tělo. Sáhl jsem po tom a skutečně nahmatl jsem dvě dětské ruce. Ptal jsem se, kdo to je a odpověď zněla zcela jasně: „To jsem já, tvá vnučka Jaryna!“

Vtom jsem přišel z polosnění a polobdění do plného vědomí a uvědomil jsem si jasně, co se všechno dělo, proč se tak dělo a proč jsem musel tyto zvláštní příhody prožít. Stalo se tak dojista proto, abych sám poznal ten zvláštní stav, ve kterém prožíváme současně obě

sféry, duchovní i hmotnou za plného vědomí, abychom mohli pak vyložit také jiným a na příkladě jim ukázat, co vše můžeme pomocí svého astrálního těla prožít.

V tomto případě, který jsem vám vylíčil, neodpoutalo se mé astrální tělo úplně od těla hmotného a proto mohl jsem prožívat skutečnosti z astrální pláně současně se skutečnostmi z hmotného života, a to oboje současně a při plném vědomí.

Co se děje s tělem astrálním při úplném, opravdovém spánku, povím později. Nyní chtěl bych ještě připomenut, že podobné zážitky může si připravit každý, v duchovním životě pokročilý člověk. Zcela dobrovolně a vědomě může se uvést do podobného stavu a to nejen večer, při usínání, ale kdykoliv. Kdykoliv se mu zachce, může odpoutat své astrální tělo a svým astrálním tělem dostat se a proniknout až tam, kam touží se dostat a zde zažít a vidět věci, které by jinak nezažil a nespátřil ani za bdění, ani za normálního spánku.

Znám několik osob, které mají tuto schopnost a dovedou jí také dobře využít. Uvedu zatím jen tři příklady, ty, kterým jsem byl tak často sám nablízku.

Předně mám na mysli jednu hodnou a vzácnou sestřičku, která má také schopnost vybavovat svůj astrál kdykoliv si přeje a zůstává přitom při plném vědomí všeho, co prožívá i ve sféře duchovní i ve sféře hmotné. Pozoruje a vnímá vše, co se děje kolem ní a přitom prožívá vědomě vše, co vidí a slyší ve sféře duchovní, takže je schopna okamžitě viděné vylíčit a slyšené doslovně opakovat.

Když se její výroky zapisují, tu vidí ihned, ač oči má zastřené, že píšící udělal chybu a hned na tu upozorňuje a chybu opravuje. Reaguje přitom na každou, sebe tišší poznámku, aniž by ji její odpověď na ni vyrušila z plyného diktování nejvýznamnějších věcí. Často odpovídá i na nevyslovenou otázku, která někomu z přítomných jen hlavou se kmitla. Zkrátka, je to fenomén, jemuž bychom mohli všichni tuto milost závidět, kdyby ovšem mezi námi závist byla možná.

V Praze žila dáma, dříve bývala učitelkou, která je dnes známa pod jménem Ibing. Ta byla duchovně tak dalece pokročilá, že při vybavování astrálního těla dostávala se do všech možných duchovních sfér a to za doprovodu mistra Azraela, který ji poučoval a vysvětloval mnohé záhady duchovního života. Byla schopna všechno prožívat a s plným vědomím vnímat, takže když se z takové procházky vrátila, mohla vše správně zapsat. Takto zachovalo se nám na sta záznamů, které tvoří jedinečnou učebnici o podstatě a prapodstatě duchovního života a našeho života vůbec. Škoda, že dosud jen malá část z těchto záznamů byl vydána tiskem. Další materiál, který by obsáhl asi 20 – 30 knih, zůstává dosud veřejnosti utajen.

Třetí osobností s podobně vzácnými schopnostmi je Adrian Santí, o kterém jsem již podrobně mluvil na jiném místě.

To jsou ty tři bytosti, které sám dobře znám a kterých si velmi vážím, protože byly obdařeny velikou milostí Boží, jaké se nedostává každému.

My ostatní musíme se spokojit věcmi nám dostupnými a všimati si vlastních svých zážitků a pokud možno těžit z nich. Jsou to především zážitky, které přicházejí vždy po odpoutání se našeho těla astrálního od těla hmotného, za našeho denně se opakujícího usínání a spánku.

Zatím co při spánku naše hmotné tělo odpočívá, naše duchovní tělo odpoutává se od něho a nezahálí. Vybaveno z hmotného těla, octne se v astrální pláni a je duchovním vůdcem vedeno tam, kde může získati nová poučení, nové zkušenosti a to jak pro svůj vývoj duchovní, tak i pro praktický život pozemský. Zde může se také setkati s bytostí odešlými ze života pozemského a s nimi porozprávět.

Naše astrální tělo, od odpočívajícího těla hmotného odpoutané, může také prožívat různé úseky svého života minulého nebo i nynějšího. Může také vidět různé symbolické obrazy z budoucna nebo přijímat výstrahy před nebezpečími, která nám hrozí. Může vidět i různé děje současně, odehrávající se daleko od nás, protože jeho schopnost pohybu je tak

ohromná, že se rychlostí pohybu vyrovná rychlosti myšlenky nebo světla. Proto se může octnout ihned tam, kde si přeje být, nebo tam, kam je někdo svou myšlenkou přivolává.

Kdo žije opravdu ušlechtilý život, ve kterém udržuje své duchovní tělo ve stálé čistotě mravní a je ve stálé harmonii se svou duší, tomu se může podařit dostat se svým astrálním tělem vědomě i do vyšších sfér duchovních a mít tak již za svého života pozemského účast na blaženostech nebeských, nebo vnikat do nejhlubších tajenství podstaty všeho dění vesmírného i vlastního života. A jsme-li naplnění klidem, můžeme si všechny takové zážitky v paměti uchovat pro svůj život hmotný, do kterého probuzením svým se znovu vracíme. A toto probuzení naše – tj. návrat našeho astrálního těla do těla hmotného.

Mnoho z těchto zážitků, jež jsou prostě nazývány sny, nedovedou si lidé vysvětlit.

Vzpomínám na článek uveřejněný v Pestrém Týdnu, v němž jeden lékař vylíčil svůj zážitek, příhodu, kterou skutečně prožil, ale kterou si nedovedl nijak vysvětlit. Stalo se mu jednou, že se za tvrdého spánku octl náhle ve Švýcarsku v nádherné krajině plné slunečního jasu. Viděl před sebou velikou budovu hotelu. Prohlížel jej, přečetl i jeho jméno a pojednou vnímá hlas své přítelkyně z Prahy, která v tomto hotelu leží nemocná a volá k němu o pomoc. V tomto svém tak zvaném snu uvažoval, že to ani není možné, že by jeho přítelkyně z Prahy mohla být zde a ještě k tomu nemocná. Polekal se tím a ihned se probudil. Jeho vidění ve snu se sice ztratilo, ale dojem jeho zážitku byl tak mocný, že se nemohl zbavit obav o tuto přítelkyni. Jak sám přiznává, byl pak velmi překvapen, když třetí den dostal ze Švýcar pohlednici, na které byla zachycena táž krajina, kterou ve snu viděl, i hotel a jméno souhlasilo s tím, co ve snu spatřil. A pohlednici tuto posílala mu skutečně jeho přítelkyně z Prahy, kterou ve snu slyšel volat po jeho pomoci. Psala mu, že na své cestě ve Švýcarsku onemocněla a minulé noci, v největších bolestech na něho vzpomínala a po něm zatoužila s lítostí, že jí není nablízku, aby jí pomohl.

Tuto její silnou myšlenku zachytil vybavený astrál spícího lékaře a on musel ihned uposlechnout tohoto telepatického rozkazu. Proto se ihned octl v blízkosti své přítelkyně, před hotelem, ve kterém ležela a kde po něm zatoužila. Protože však tento lékař nevěděl nic o existenci astrálního těla, nevěděl také, že ve svém snu prožíval skutečnosti a tím připravil se i o radost přítelkyni svoji i duchovně léčit.

Je pro nás velmi důležité všimati si toho, co se s námi, s naším já za spánku děje a věřit, že to, co mnohdy považujeme za bezvýznamný sen, byla vlastně skutečnost, která může mít pro nás veliký význam.

Naše vědomí nepřestává pracovat ani za spánku a mnohdy se můžeme sami přesvědčit, že naše denní práce, starosti i snahy, mají své logické pokračování i za spánku. Velmi často se stává, že otázku, kterou jsme za denního života nebyli schopni rozluštit, je nám popřáno rozluštit ve spaní. Když se ráno probouzíme, přichází náhle jako blesk myšlenka, která je správnou odpovědí na otázku, marně luštěnou minulého dne.

Proto vám upřímně radím: „ Máte-li někdy zvláště těžký úkol a nemůžete jej zmocit za denního bdění, myslte naň soustředěně před spaním a vroucně prostě Boha, aby vám pomohl nalézt jasné vyřešení, jak máte úkol svůj dokonale splnit. A věřte, že když se ráno probudíte, budete mít o všem jasno a vše vykonáte správně.

Trine vypravuje o jedné redaktorce, jak dostala jednou za úkol napsat do amerického deníku článek z oboru, který jí byl úplně neznámý. Šéfredaktor dal jí tento úkol proto, že sám byl v tomto oboru úplný laik a styděl se přiznat se k tomu, že věci nerozumí.

Redaktorka zavřela se ve svém pokoji a celé odpoledne přemýšlela o tom, co a jak by měla psát, ale všechny námaha byla marná. Nepřišla na nic, čím by si svoji práci usnadnila, co by jí pomohlo splnit tento nesnadný úkol. Večer, úplně již vyčerpaná marným přemýšlením, rozhodla se, že se na to raději vyspí a ráno si přivstane, pak snad bude mít jasnější mysl. S přemýšlením o daném úkolu usnula a když se ráno probudila – měla najednou celý článek v hlavě již připravený, hotový, takže potřebovala jen sednout a psát. Napsala ovšem jen to, co

za spánku získala svým astrálem z nevyčerpatelného pramene Božského vševědomí. Její duchovní průvodce dovedl ji tam, kde mohla nalézt potřebnou látku a poučení právě pro ten obor, ze kterého měl být její článek.

V duchovní sféře čekají duchovní bytosti, připravené pomáhat upřímně hledajícím pomoc, ať je to z jakéhokoliv oboru a každému se také dostane všeho, co potřebuje k doplnění svých vědomostí získat. Vždyť v tomto nekonečném Božském vševědomí jest obsaženo všechno a celé toto bohatství vědění jest dostupné a připravené pro každého, aby z něho mohl čerpat pro svou práci. I v duchovnu existují odborníci, pro každý obor řada vynikajících duchů, kteří ochotně poslouží každému, kdo jejich pomoc potřebuje a ji si vyžádá. Ať již se obíráte některou speciální vědeckou otázkou nebo technickým problémem, vždy můžete, zejména za spánku, čerpat z věčného pramene všeho vědění a dovědět se právě to, co se dovědět potřebujete. Záleží jen na tom, jak se před spánkem připravíte, aby se váš astrál dostal právě tam, kde hledané poučení můžete nalézt. Proto je tak důležité, aby každý hledající vždy před spánkem správně usměrnil své myšlenky právě na ty věci, které hledá.

Takto rozluštíte i ty nejtěžší problémy a usnadníte si značně svoji práci i mnoha chyb a škod se vyvarujete. Nesmíte však do přejímaných poznatků zasahovat hrubě svým rozumem, protože tím byste překáželi svým duchovním pomocníkům, aby vám mohli poradit opravdu dobře.

Velmi chybuje každý, kdo přehlídí své sny jako něco bezvýznamného a přemýšlet o nich považuje za cosi pošetilého. Sny mají svou důležitost a svůj význam. Zejména je třeba dáti pozor na to, co prožíváme za spánku ve čtvrtek po půlnoci nebo v pátek před půlnocí. To jsou tak zvané páteční sny, ve kterých nám náš duchovní vůdce dává buď výstrahu před hrozícím nám nebezpečím, nebo chce nás upozornit na něco, co máme vykonat ke svému prospěchu. Po takovém významném snu se vždy ihned probudíme a v této chvíli máme vše v živé paměti znovu prožítí, abychom o tom mohli uvažovat a podle toho se zařídit.

Dejte proto vždy dobrý pozor na páteční sny! Nezapomínejte však, že i jiné sny bývají mnohdy velmi důležité! Vždyť sen není nic jiného, než pokračování našeho vědomého života, jenže bez účasti hmotného těla. Pokračování toto prožíváme ve sféře duchovní svým astrálním tělem A naše tělo astrální, duchovní, naše já, to je i za spánku stále spojeno s naším tělem eterickým, které udržuje život v těle hmotném, i když naše tělo astrální je vybaveno.

Astrální tělo má schopnost vracet se i do minula a ožítí vzpomínky na jednotlivé úseky některých našich minulých životů.

Jack London ve svých románech „Po stopách minulých životů“ a „Z doby preadamitů“ vylíčil velmi krásně, co může astrální tělo prožívat nejen v této, ale i v minulé době. Mám vážné podezření, že London popisuje zde své vlastní zážitky, protože jsou líčeny s tak velikou přesností.

V románě „Z doby preadamitů“ líčí dokonce, jak jeden hoch prožíval od dětství současně dva životy, ve dne obyčejný svůj život hmotný a když usnul, žil na pokračování svůj život z doby primitivů v prehistorické době, v počátcích člověka. Byl si toho plně vědom, co bude následovat až usne a často se již předem bál toho, co jej za spánku čeká. Prožíval doby, kdy lezl po stromech jako opice, prožíval všechna nebezpečí, která ho provázela jako primitivního člověka a kterým musel čelit. Poznal, jak se již tehdy naučil přemýšlet o tom, jak se ubránit obrovským hadům, šelmám a jiným nebezpečím, která ho stále pronásledovala. Celé toto vylíčení podává nám tak věrně a životně, že všechny ty hrůzy nebezpečí prožíváte s sebou do té míry, že se až tážete, proč byl tento primitivní člověk tak pronásledován, proč Bůh připustil všechna ta nebezpečí, jež člověka tehdy pronásledovala. Jdete-li však do hloubky těchto příčin, poznáte, jak moudře Bůh to zařídil, aby člověk primitivní svým přemýšlením pomáhal si k rozvoji svého rozumu, aby se tak ve svém vývoji dostával pomalu ale bezpečně stále dále, stále kupředu.

I zvířata jsou podobným způsobem donucována pokračovat ve svém vývoji. Kdyby nebylo šelem, které pronásledují savce, pak by se savci vždy jen napásali a zůstali pohodlně ležet. Jen nebezpečí naučí je myslet na záchranu, přinutí je k pohybu. Jen v pohybu je život, jen utrpením a nebezpečím nám hrozícím rosteme.

K těmto úvahám přivedl mne London svými dvěma knihami.

Podobně i Svatopluk Čech ve svých Výletech pana Broučka na měsíc a do XV. století líčí velmi mistrně dva sny pana Broučka, který však tvrdil, že to vše skutečně prožil. Autor byl svým vyprávěním velmi blízko pravdě, protože i to je zcela možné, že by naše astrální tělo mohlo prožít podobné příhody, jaké pan Brouček líčil.

Ne nadarmo dostalo se Sv. Čechovi této inspirace! I z těchto jeho dvou zábavných románů můžeme čerpat bohaté poučení o tom, co všechno může naše astrální tělo za spánku prožít.

Náš Otec Nebeský, který nás má tak rád, poskytuje nám tolik poučení v tolika různých formách, aby jimi zdokonalil naše duchovní poznání, aby nás probouzel stále k bdělosti na cestě našeho duchovního vývoje. Prosme Jež proto, aby nás nikdy neopustil, ani v našem životě hmotném, za bdění, ani ve spánku, kdy náš astrál bloudí po duchovní říši! Prosme Jež, aby nám i nadále popřál Svě veliké přesvaté Lásky.

Amen!

85. Prchající vteřiny

Nedávno měl jsem vykonati něco, k čemu jsem měl stanovenou přesnou chvíli. Záleželo na každé minutě ba i vteřině a proto musel jsem míti hodinky před sebou a sledovat vteřinovou ručičku, abych nezmeškal určenou mi dobu.

Jak rychle ty vteřiny prchají! – uvědomil jsem si při pohledu na hodinky – jak rychle za sebou plynou! A s každou z nich mizí část našeho života, část nenávratná.

Všichni mále zde vyměřený čas, který nám Bůh popřává k našemu pozemskému životu, a ten se nám každou vteřinou krátí. Jedna vteřina za druhou prchá do nenávratna a my nevidíme dne ani hodiny, kdy nás Bůh s tohoto světa odvolá. Může to být dnes nebo zítra, za rok nebo za více let, nic bližšího neví nikdo z nás. Jen tolik je nám však jasné, že všichni máme čas ke svému pobytu na zemi přesně vyměřený a tento čas každou vteřinu se krátí, každou vteřinou přibližuje nás k hrobu.

Draží přátelé, rád bych, kdybyste se dnes zamysleli trochu se mnou nad touto starou pravdou a domysleli ji do všech důsledků. Nakonec přece jen si řeknete, že to mělo svou cenu i pro vás.

Vycházíme tedy ze skutečnosti, že vteřina ke vteřině tvoří hodiny, hodiny splývají ve dny, dny v týdny, měsíce a roky. V životě člověka přeběhne dětství, za ním mládí a přiblíží se stáří, dříve než jsme se nadáli. Člověk počítá prožitá léta. Počítejte však, kolik v těch letech je skryto dnů, kolik v těch dnech přešlo hodin, kolik závrtných statisíců bylo těch vteřin, které na ciferníku vašeho života odtikalo.

Umíme s nimi hospodařit? Využili jsme jich všech plně a účelně k plnění všech povinností, které máme vůči sobě i vůči celku? Vykonali jsme poctivě všechno, co jsme vykonat mohli? Nepromarnili jsme zbytečně žádnou z prchajících vteřin?

Nevíme, kolik času nám ještě zbývá. Nevíme, kdy Bůh nás odvolá, proto tím vážněji je třeba se zamyslet a poctivě po pravdě odpovědět.

„Čas jsou peníze“ – říká staré pořekadlo. Tímto pořekadlem řídí se všichni, kteří všechno odhadují jenom podle toho, co jim to vynese, kolik vydělají, aby rozmnožili svůj majetek hmotný a mohli si opatřit všechen blahobyt a všemožné pohodlí. Ale najednou přejde chvíle, kdy Bůh je zcela nečekaně z toho všeho odvolá a oni musí zde všechno nechat a jít. Mnohý pak v této chvíli odchodu uvědomí si teprve, jak ve svém věčném shonu po hmotě

život promarnil, protože v neustálé starosti o majetek, o peníze, nedovel udělat nic pro svoji duši.

A přece starost o duši má být naší prvou starostí. Nestačí, začneme-li o svém životě a jeho duchovním podkladě uvažovat teprve na jeho konci. Je třeba mít stále na paměti svoji duši a plnit všechny povinnosti, které vůči ní máme a vykonat co možno nejvíce pro svůj život duchovní. Život duchovní je život věčný a proto je nekonečně důležitější, než celý náš život hmotný, který je pouze dočasný.

Pro náš život duchovní bude mnohem zdravější, budeme-li se řídit druhým pořekadlem, a to: "Pracuj, jak bys věčně žít chtěl a modli se, jak bys dnes zemřít měl!"

A zase připomínám: Nestačí modlit se jen proto, abych se modlil a modlitbu odříkal. Je nutno modlit se soustředěně. Modlím-li se však pouze s tím úmyslem, abych se spojil s Otcem Nebeským a svěřil Mu svá sobecká přání, pak ani tato modlitba není tou pravou modlitbou, jakou Pán od nás žádal. Pak také, nedovedeme-li se jinak modlit, nemůžeme o sobě říci, že jsme užitečnými služebníky Božími. Mnohý z nás si musí přiznat, že je zcela neužitečným služebníkem Pánovým, ba někteří měli by si dokonce říci, že nejsou ani užitečnými ani neužitečnými služebníky, protože Bohu vůbec neslouží, neslouží Mu ani dobře ani špatně.

Tak se stává, že i v hodinách modlení prchají vteřiny naprázdno.

Rychlé tempo vteřinových ručiček je pro nás věčnou připomínkou, jak neúprosně rychlý a nenávratný je spád celého života na zemi. Tato připomínka bude pro nás neustálou pobídkou žít tak, abychom v daném čase vykonali co možno nejvíce dobra a z těchto dobrých skutků shromážďovali si pro svůj život věčný nehynoucí poklad, o který nás nikdo nemůže připravit a který nás bude provázet do našeho života záhrobního. Poklad našich dobrých skutků, tj. ten jediný poklad, který při svém odchodu ze života pozemského vezmeme s sebou, aby tvořil základ našeho blaženého života záhrobního.

Snažte se proto vykonat denně alespoň jeden dobrý skutek. Naučte tomu i mládež, aby i ona od svého sobectví dovedla se zamýšlet nad potřebami druhých a pomáhat všude, kde pomoci by mohla. Dobrými skutky není třeba okouzlovat a omračovat. Dobré skutky nemusí mít řady svědků a pozorovatelů, kteří by přihlíželi a slovem chvály, díky a uznání odměnili. Nejkrásnější odměnou je vždy vnitřní uspokojení nad vykonaným dobrem, protože konáním dobra budete nejjistěji království Boží zde na zemi. Čím více lásky dovedete rozsávat kolem sebe, tím rychleji získáváte pak blaženství z království Božího, které je ve vás.

Mnohý se vymlouvá, že nemá čas o podobných věcech uvažovat a pro někoho jiného něco dobrého udělat, protože má sám stále moc práce. Jak ubohá to výmluva! Vždyť pracovat musíme všichni a záleží jen na nás, jak všechny své úkoly a povinnosti zastaneme. Již Adamovi řekl Bůh: "V potu tváře chléb svůj jísti budeš, dokavadž se nenavrátiš do země, poněvadž jsi z ní vzat."

Ale ani při své práci nesmíme zapomínat na svou duši, které věčně žije, stejně jako pro svůj život dočasný nesmíme zapomínat na svůj život věčný.

Mnozí lidé si myslí, že jeho povinnost končí tím, když si opracoval své pracovní hodiny, nebo lépe řečeno, když určené hodiny nad prací strávil, bez ohledu na to, jak pracoval a zda vykonal opravdu poctivě svůj úkol. Takto posuzovat a měřit své povinnosti je nejvyšší mylné. Konat práci ledabyly, bez lásky, pracovat nepoctivě nebo dokonce práci jen předstírat, aby ušel čas a já mohl přijmout mzdu za hodiny strávené tak zvanou prací, to je velká nepoctivost a veliký hřích proti Pánu Bohu. Takový člověk jednou pocítí na sobě a možná že hodně těžce, následky této nepoctivosti. Lid správně říká o podobných pracovnících, že kradou čas Pánu Bohu. Ve skutečnosti kradou čas sami sobě, protože promarní drahocenné vteřiny, které tak nenávratně prchají. Přitom však tito a jim podobní lidé nejvíce nařikají, že se jim špatně vede, že je stále pronásleduje nějaké utrpení. Neuvědomují si, že to vše je právě

jen důsledek jejich nepoctivosti v práci, že je to trest za Bohem jim dané a hříšně promarněné vteřiny, trest za neplnění úkolu jim daného.

Mnohem lépe počíná si ten, který pro svého zaměstnavatele pracuje poctivě, jak nejlépe dovede. Jeho práci provází uspokojení, nalézá klid ve svém nitru, protože využívá užitečně a platně čas, který mu byl vyměřen k jeho dočasnému životu. Jeho práce má hodnotu modlitby, protože přináší užitek druhým, slouží užitečně celku, naplňuje Zákon Boží. Pro takového člověka pracovat není obtíží ale radostí, práce činí ho šťastným.

Vsunete-li do své práce několik slov modlitby, připomenete-li si vyšší smysl každé práce a obrátíte-li se o pomoc k Nejvyššímu Pomocníku, pak můžete volit jakákoliv slova, ale účinek jejich pocítíte. Stačí říci: Pro Tebe, ó Pane, chci konati všecko, pomoz mi! A jistě pocítíte, že Pán pomáhá, pomáhá každému, kdo se opravdově snaží, aby užitečně naplnil prchající vteřiny.

Jistě je mnoho lidí, kteří i v běžném denním životě a ve svém zcela obyčejném zaměstnání využítují bohatě každé vteřiny. Ani si to neuvědomují, ale neuměli by to ani jinak. Ať již jest jejich povolání jakékoliv, jsou vždy nejvyšší užitečnými členy lidské společnosti, protože mnohem důležitější než co konám je otázka – jak svoji práci konám.

Pozorujeme-li dva lidi u téže práce, postřehneme dobře rozdíl v jejich práci, a tento rozdíl spočívá právě v tom jejich vnitřním poměru k práci samé. Jeden nebručný, nevládný, opatrný promluvit o slovo více než musí, koná svou povinnost jen nejužším rámcem a opomíjí všechno, co není přímo jako rozkaz předepsáno. Druhý - a tím druhým může být každý, kdo chce a má trochu dobré vůle – najde celou řadu drobných příležitostí, aby ukázal nejen dobrou náladu a ochotu vyhovět a prospět druhým, ale aby byl také skutečně užitečným. Vezměme si na příklad takového průvodčího na naší tramwayi. Kolika drobnými službami může se zavděčit lidem spěchajícím, kterým neujede zlomyslně před očima, když vidí, že již – již dohánějí, dohlédne na to, aby ve voze zbytečně nestála žena s malým děckem, poradí kde vystoupit, kudy jít – krátce je to řada drobností, kterými se při konání své služby zaměstná natolik, že jeho vteřiny marně neprchají. I když jsou to drobnosti, které zdánlivě nestojí ani za zmínku, je to přece jen řada dobrých skutků, které musí v něm vyvolat pocit vnitřního uspokojení nad dobře konanou povinností, nad správně naplněným časem ve službě stráveném.

Podobně jako průvodčí má tytéž možnosti každý a v každém povolání. I na takových místech, kde by se snad zdálo, že by shovívavost, ochota a dobrota nebyly na svém místě, i tam člověk dobrý bude mít dostatek příležitosti ukázat své dobré jádro, aniž by přišel do rozporu se svými povinnostmi. Strážník může leccos přehlédnout, nemusí vždy hned pokutovat nebo udávat. Ušetří tím mnoho zbytečné práce svým nadřízeným a mnoho nepříjemností těm, které pro maličkost udával. I policejní úředník, i sám soudce může při vykonávání své povinnosti vykonat mnoho dobra, má-li srdce na pravém místě a jest si vždy vědom toho, že svůj čas v úřadě strávený má vyplnit tak, aby byl užitečný pro všechny, s nimiž přijde do styku.

Hledá-li soudce při vyšetřování jen to, čím by obviněného přivedl do trestu co nejvyššího, nejedná nikdy správně, nemluvě ani o tom, že pro svůj duchovní život a pro svoji duši tímto způsobem nic nezíská. Ani soudce nesmí zapomínat, že hlavním soudcem jest Bůh, soud Boží, který bude jednou i jeho jednání souditi. "Nesud'te, abyste nebyli souzeni!" – řekl jasně Pán. Mnoho soudců pochopilo již dnes dobře svoji úlohu a chápou jak mají souditi. Hledají v první řadě takové paragrafy, kterými by souzenému mohli ulehčit, případně jej i osvobodit, aniž by se přitom prohřešili proti svým povinnostem. Takoví lidé vyplňují správně pro ně prchající vteřiny a dobře pracují pro svůj život duchovní, věčný.

Znám policejní úředníky, kteří v těžkých dobách dovedli zachránit naše lidi i před potupnou smrtí provazem, k níž byli vyššími instancemi předem odsouzeni, a přece tyto lidé plnili svědomitě své úřední povinnosti. Teprve později ukázalo se, že tím vykonali veliké

dobro, a to nejen pro ony jednotlivce, ale i pro celek a přitom si zachovali čisté svědomí. Nejvíce vykonali však pro svůj duchovní život, na který nemáme nikdy zapomínat.

V každém povolání, každým okamžikem naskýtá se vám příležitost vykonat něco, čím obohatíme svou duši a přiblížíte se ke království Božímu. Velmi se mýlí všichni ti, kteří se domnívají, že se nemusí starat o to, aby skutečně využívali co nejlépe každé vteřiny, která z jejich života nenávratně prchá. Špatně chápou smysl života a využívání vyměřeného času, starají-li se jen o to co, kde a jak nejlépe pro sebe užít všeho, co se užít dá než přijde smrt, kterou, dle jejich chybných představ, všechno končí. To jsou lidé opravdu ubozí, duchovně dosud neuvědomělí, protože nevědí ani proč jsou zde, proč žijí a jaký mají úkol v tomto dočasném životě. Nevědí, že mají zde sbírat zkušenosti, zdokonalovat se, aby ve svém vývoji kupředu pokročili a proto nechávají hříšně prchatí vteřinu za vteřinou. Tak projdou celým životem bez užítku pro sebe i pro jiné, zcela marně a hluše, protože nepoznali skutečnou hodnotu dobra.

Každý sám tvoříme si svůj osud. Tvoříme si jej každou myšlenou, každým slovem, každým skutkem. Za vše co vykonáme, dostane se nám zasloužené odměny. Každé vykonané dobro, stejně jako každé spáchané zlo bude s námi dobře vyúčtováno, a tomuto vyúčtování neujde nikdo, ať zaujímá jakékoliv postavení v lidské společnosti, ať je ochoten to přiznat nebo popírat.

Naučíme-li se správně hodnotit dobro, naučíme se také vážit si každé příležitosti k jeho konání, naučíme se využít vymezeného času tak, aby drahocenné vteřiny skutečně neprchaly marně a nevyužity. Proč by člověk, který již jednou k tomuto poznání došel, neučinil vše k jejich využití? Proč by měl být člověk nepřitelem sobě samému a připravovat se sám o to nejcennější, co Bůh mu poskytuje, tj. o spokojenost, klid a mír duše, zdraví, štěstí a Boží pozhánání.

O toto všechno připravuje se každý, kdo lehkomyšlně promarňuje hodiny a s nimi i celá léta svého života, i když se v něm chvílemi vystřídají radostné opojení a přechodné úspěchy. To všechno je jen pozlátka bez opravdové ceny, protože skutečného pozhánání Božího může dosáhnouti jen ten, kdo upřímně hledá království Boží zde na zemi a spravedlnosti jeho, protože jenom ten království toto v sobě buduje, a tomu bude pak také vše ostatní přidáno.

Někdo hledá své štěstí v bohatství a neštítí se ani podvodu, jen aby hodně vydělal, hodně měl. Kdyby však pozorně sledoval běh svého života, poznal by jistě, že jedna nepoctivě získaná koruna připravila jej na druhé straně o celé stovky. Mnohem šťastnější budou lidé až konečně pochopí, že štěstí není v bohatství, v penězích, za které si mohou všechno koupit. Pak postačí jen nemoc, která je přesvědčí o nemohoucnosti peněz, a to udělá z nich na ráz lidí velmi skromné, protože z dřívějších tisíců přání zbude jim pak jedno jediné a to je přání být zdraví, a k tomu ještě chápou již, že toto zdraví si nekoupí ani za závratné obnosy svých nahromaděných peněz.

Tak dospěje boháč k poznání, že takový nádeník, který těžce pracuje a vydělá sotva jen tolik, aby se najedl a nemusel spát pod širým nebem, že je při svém zdraví i ve své chudobě mnohem šťastnější než on, boháč, který si může popřát za své peníze všechny lahůdky, ale s ohledem na své zdraví nesmí se dle chuti najíst. Co jsou tu platny peníze? Kde zůstala jejich moc? Co pomohou onomu miliardáři v Americe jeho miliardy, když již po deset let nesmí jíst nic jiného než krupicovou kaši, aby se udržel při životě?

Je třeba najít tu pravou cestu životem, na které by nám peníze byly prostředkem, nikoliv cílem života. Náš život hmotný se všemi svými starostmi nesmí nás zaměstnat tak, abychom neměli již čas myslet na duchovní podstatu svého života a zanedbávali ji. Bývá tomu po každé jinak, po každé v jiné formě naskýtá se nám příležitost vykonat něco dobrého, čím bychom prospěli celku a tím i sobě. Je třeba stále být na stráž, abychom tyto příležitosti

nepromarnili, protože s prchající vteřinou prchá i příhodný okamžik, a ten se nikdy již nevrátí zpět.

Vědomí prchajících vteřin a nejistota, kolik nám jich ještě zbývá do našeho odchodu, přimějí nás udělati co možno nejvíce pro svůj věčný život duchovní. S tímto vědomím budeme všichni žít tak, abychom každým okamžikem byli připraveni na svůj odchod z pozemského života. Staneme se ochotnými služebníky Božími a budeme se upřímně radovat z každé dobré služby, kterou pro jiné vykonáme. Toto rozšíření zájmu o druhé odvrátí nás od upřílišněného zájmu a starostí o sebe sama, což bude zase jen k našemu dobru. Získáme tím klid, zachováme si zdraví, prodloužíme si život, abychom pokud možno nejdéle mohli sloužit jiným.

Naplňte všechny darované vám vteřiny láskou a dobrými skutky a nebudete muset pohlížet s hrůzou na ciferník svých hodin, které neúprosně pokračují ve svém postupu a nikdy nic nevrátí. Ta hrůza a úzkost přepadá jen člověka prázdně, neužitečně, sobecky žijícího, když se tak chvílemi od své povrchnosti a prázdnoty zadívá kupředu, do neznáma, co tam jej čeká. Ten ovšem jako neužitečný služebník může očekávat, že bude brzy odvolán, a bude muset také dlouho se sem vracet, dokud nenahradí všechny dříve lehkomyšlně promarněné vteřiny svého života. Možná, že tyto návraty budou pro něj spojeny s velikým utrpením, aby v této formě odčinil promeškání všech příležitostí, jež mu byly ke konání dobra dány.

Prchající vteřiny volají nás všechny do služeb Božích. Volají a zároveň i varují, zejména v poslední době právě nadcházející, které je milionkrát důležitější, než byla celá doba od příchodu Pána Ježíše na svět až po dnešní dny, neboť jest to doba všeobecného účtování s námi se všemi. Tato doba bude stihati nemilosrdně všechny ty, kdož promarnili své minuty a vteřiny a nepřipravili se řádně na věci příští.

Pro nás, kteří se tomuto velikém zúčtování nyní přibližujeme, je nyní dvojnásob důležité uvědomovat si, jak prudký je let vteřin, jak rychle krátí se doba příprav, abychom alespoň v poslední chvíli se obrátili a využili svého času, aby nás kvapně se blížící události nezastihly úplně nepřipraveny. Učiníme-li tak včas a vhodným způsobem, pak zůstaneme bez pohromy, abychom mohli druhým, méně šťastným, svým životem dáti příklad a ukázat jim, jak mají užitečně žít, jak mají užitečně využívat každé vteřiny pro dobro všech.

Přeji vám i sobě, aby Bůh nás všechny osvětlil Duchem Svatým, abychom všichni pochopili pravý účel svého života, našli blahodárný klid a mír a naučili se podřízovat se ve všem Vůli Boží. Pak se nikdo z nás nebude honit za mamonem a světskými radovánkami, protože všichni budeme umět správně ocenit čas a využívat jej pro věci užitečné, pro své zdokonalování a dobro druhých. Pak také každý z nás nalezne v sobě žádoucí klid a mír.

A v tomto klidu naučí se pak každý přemýšlet o své duši, o věčnosti svého ducha, o věčném životě a o ceně svého „já“, které v tomto věčném životě bude věčně existovat. Naučíte-li se tomu, pak jistě nepromarníte ani jedinou z těch vteřin, které tak rychle a nenávratně prchají.

Bůh vám k tomu pomáhá!

86. Čím je naše já v celém vesmíru

Dvě základní složky tvoří jednotu našeho já, a to tělo hmotné a tělo duchovní (astrální). V našem těle astrálním jest naše vědomí, naše pocity, náš rozum i našich pět smyslů, a to vše projevuje se naším tělem hmotným, které jest nástrojem našeho duchovního já, ovládaného duší a duchem.

Tuto dvojí podstatu našeho já si však většina lidí neuvědomuje a největší pozornost i péči věnuje pouze svému tělu hmotnému. A toto naše hmotné tělo, kdyby nebylo oživeno a

naplněno životem duchovním, bylo by jen nepatrným drobečkem, práškem hmoty v ohromnosti celého vesmíru nic neznamenajícím.

Stačí zadívat se do hloubky hvězdného nebe, abychom si uvědomili to ubohé, nepatrné nic, které představuje člověk u porovnání s nekonečností vesmíru. Co znamenají, čím jsou všechny ty naše malicherné starosti, snahy, touhy, naše pachtění za hmotou, hledání slávy a atd., proti všemu mohutnému dění kolem nás v přírodě a v celém vesmíru! Odvráťte oči od hvězd a zadívejte se na sebe sama. Spatříte to ohromné nic, tu nicotu, kterou představuje vaše tělo.

A přece lidé zabývají se nejvíce svým tělem a své tělesné já považují za něco tak důležitého a ohromného, že pro stálou službu tělu a hmotě zapominají na to nejdůležitější, tj. – na svůj pravý život duchovní. Náš život duchovní, to je náš život věčný, který nás vlastně spojuje a jedno činí s celým vesmírem, se vším tím děním v něm, který nás spojuje i s Tvůrcem všeho – s Bohem – Kristem.

Stále ještě je mnoho a mnoho těch, kteří nevědí nic o svém duchovním já, o své duši a svém duchu, nestarají se o své vlastní poslání zde na zemi, neuvědomují si svoji povinnost zdokonalovat se a zušlechťovat svůj život tak, aby se mohli rychleji navracet tam, odkud vyšli, tj. k Otci svému Nebeskému. Vše to nejdůležitější, s životem věčným související, zanedbávají a věnují všechn svůj čas jen tomu dočasnému, pomíjějícímu životu hmotnému.

Stalo se mi nedávno, že mne ze čtení vyrušila nepatrná muška, jako makové zrnko, která si usedla na otevřenou stránku knihy. Nevydržela chvíli v klidu, a tak jsem přestal číst a pozoroval jsem její rychlé pohyby, stále se měnící směr jejího rozletu. Uvědomil jsem si přitom, že i tento nepatrný, sotva viditelný tvoreček má také svou vůli, že se i v něm projevuje týž život jako v nás, že i jeho vědomí a vůle je řízena týmž duchem, jako vědomí a vůle naše, krátce, že tento maličký tvor má také svoji duši a to stejně dokonalou jako máme my. I on je zde z Vůle Boží, i on má se v dočasném svém životě zdokonalovat a proto i jeho život má svůj smysl ba snad i svou důležitost v koloběhu života, podobně jako život náš.

Když jsem tak nad muškou chvíli přemýšlel, uvědomil jsem si, že i my jsme takovými malými, nepatrnými tvory v rozsahu vesmíru žijícími že i my jsme řízeny týmž Duchem a stvořeny týmž Tvůrcem, jako ona malá muška, že tedy i tento malý tvoreček jest naším bratrem. Tato malá muška neliší se od nás ničím jiným, než pouze vjemem, který je u ní ještě nedokonalý. Mentalita takové mušky není však příliš odlišná od mentality člověka, který žije jen pro hmotu a o duchovní život se vůbec nestará. Pro takové lidi je jejich tělesné já tak ohromně důležité, že konají všechno jen pro ně, a celý smysl jejich života vyznívá pak shodně se smysle života takové malé mušky a dále nedosahuje.

Všimněme si, jak mnoho času a zájmu věnuje dnešní doba tělesnému sportu. Všechny noviny věnují mu tolik místa, v radiu věnují mu tolik času a mládež je sportem zaujata, že dnes neumí o ničem jiném hovořit s takovou vášnivostí a nadšením, jako o sportovních událostech. To vše jest jen důkazem, že dnešní doba žije ve znamení kultu těla, jemuž věnuje zvýšenou pozornost na úkor duchovních hodnot, pro náš duchovní život tak důležitých.

Je jistě správné a žádoucí pěstovat tělesnou zdatnost, otužilost a kázeň, tak jak si to představovali Tyrš a Fugner při budování Sokola. Leč to, jak dnes je pěstován sport, to již vybočilo z daných mezí, uvážíme-li, co vše z ostatních hodnot života bylo pro sport obětováno, kolik je těch nemožně nadšených „fanoušků“, nemluvě ani o tom, jak se opravdový sport, který mě za účel pečovat o zdraví a zdatnost tělesnou, úplně zvrhl v nezdravé horečky dostihové, kterými mnozí závodníci své zdraví spíše zničí, než by mu prospěli. Kdyby svět měl jít stále tímto směrem, vraceli bychom se tím vším zpět do dob pohanských, kde kultura těla byl vším a této kultuře podřízen byl duch i duše, pro kterou nedovedli nic udělat.

Dnes budují se ohromné sportovní stadiony, připomínající starověké areny. Z těch zbyly nám do dnešních časů jen trosky, připomínající nám památky pomíjejícího starého kultu těla. Kam to tedy spějeme dnes?

Lidé se nepozastávají ani nad tím, že se při přepínání sil, jež vyžaduje taková bláznivá honba za vítězstvím, tolik mladých lidí zmrzačí. Mnoho závodníků zničí si své zdraví, aby pak až do konce života pocítovali následky nepřirozeného přepínání sil. Další nebezpečí sportu spočívá v tom, že mládež pod jeho vlivem více zesuroví než otuží, a konečně, což je snad nejzávažnější ze všeho, mládež zaprodaná sportu zapomíná na všechno, co dříve zušlechťovalo duchovní život, zanedbává literaturu, hudbu, výtvarné umění. To vše muselo ustoupit do pozadí, umění stalo se popelkou, které dnešní noviny nevěnují ani tolik místa jako dříve. Co lidé vezme dnes do ruky noviny a začne číst přímo od poslední stránky, tedy jen zprávy sportovní, zatím co zprávy o knihách, koncertech, výstavách nebo programy divadel je vůbec nezajímají. To všechno zastínil sport, ačkoliv všechno umění je dar od Boha, určený k našemu zušlechtění, ke zkrášlení a zduchovnění našeho života.

Tisíce diváků sejde se na hřišti kopané, smutný počet několika jedinců sejde se k vyslechnutí vzdělávací přednášky. Osvětové sbory, které takové přednášky pořádají, mají jistě nejlepší zkušenosti. Vím sám o případě, že se k ohlášené přednášce dostavil kromě přednášejícího jeden jediný člen pořadatelstva – víc nikdo. Takové skutečnosti jsou až příliš výmluvnou ilustrací dnešní doby.

Kdyby takoví nadšení sportovci našli ve svém přesportovaném programu chvíli času, aby si přečetli moje dnešní řádky, slyším již jejich opovržení a posměch, jakým mne zahrnují. Špatně mi rozumíte? Nechtěl bych z vás všech mít klášterníky odříkající se všech radostí světa, upírajících si násilím právo mládí vyžít se a vybit přebytky své energie. Nestavím se nepřátelsky proti sportu, ale proti nezdravému přeceňování a povyšování kultu těla nad kult ducha. Není třeba být filosofem a utápět se v neskutečných úvahách. Stačí jen pozorovat život, abyste spatřili denně nové a nové příklady toho, jak malicherné a nicotné nic je celé to naše hmotné já v koloběhu světa a vesmíru vůbec.

Vezměte si na příklad takovou výpravu sportovců, jedoucí autobusem k nějakému zápasu. Jaká sláva kolem nich i v nich! Stačí, aby vůz dostal smyk, výprava skončí někde v rokli a z těl slavných sportovců zbudou jen trosky mrtvých a těžce raněných. Nyní se ukáže tělesné já těchto sportovců v plné své ubohosti a bezmocnosti, která je pro ně tím drtivější, protože tvořilo jejich jedinou pýchu i slávu, na ně kladli největší důraz, pro ně zanedbávali své druhé já, duchovní, které zde zůstává i po jejich smrti tělesné a podobnou katastrofu přežívá.

Na tomto místě vzpomínám i na známého mladého doktora, cele oddaného leteckému sportu. Užívat letadla jako dopravního prostředku, to bylo mu málo. On chtěl se dožít i letecké slávy a zvítězit v závodech, aby se jeho tělesné já ukázalo v celé své dovednosti a velikosti. Zajel si do Itálie, kde chtěl dosáhnout rekordu, předčít všechny ostatní závodníky, ale stačila vteřina, jeho letadlo se zřítilo a pohřbilo jej v troskách. Žalem zdrceným rodičům zbyla po něm jen hrstka popela, zbytek to jeho tělesného já!

Mnoho lidí touží pro své tělesné já získat co možno největší slávu. Je jim lhostejno, zda jejich práce je na prospěch celku, jim záleží jen na tom, aby se uplatnili ve veřejném životě tak, aby každý je znal, každý o jejich existenci věděl, aby z této popularity pro sebe těžili. Bývá to většinou ješitnosti, která je pohání stále dál a nedaří-li se jim vše podle jejich programu a přání, dopouští se mnohých pošetilostí. Mnohdy podlehnou rozčilení a není divu, když pak v takové chvíli přepětí učiní mrtvice konec jejich životu. Všechna ta touha po slávě, celé to trmácení jejich života končí stejně hromádkou popela, která je jedinou připomínkou jejich tělesného já.

Každou chvíli čtete nebo slyšíte nebo dokonce přímo vidíte člověka na ulici, tak zabraného do svého přemýšlení, že ani nepozoruje, co se kolem něho děje a vkročí přímo pod

vůz. Lhostejno, zda přemýšlel o tom či onom, zda byly to starosti o peníze nebo o slávu, o blahobyt nebo o bídu, teď leží tu na dlažbě jeho tělesné já bez života, čekající jen na převoz do krematoria, kde se promění zase jen v popel.

Nikdo z nás neví, jak dlouho náš Otec Nebeský ponechá toto naše tělesné já v pozemském životě, abychom se tu s ním mohli těšit. Nikdo neví, jak dlouhou lhůtu má ještě před sebou, nebude-li to již teď, za okamžik, nebo snad až zítra, či za delší dobu, kdy budeme odtud odvoláni.

Tato nejistota, toto vědomí, že nejbližší okamžik může být naším posledním okamžikem na tomto světě, měly by nás mnohému naučit. S vědomím, že mohu být odvolán již dnes, nezatočíme sami změnit leccos na svém dosavadním způsobu života? Stojí to za to otravovat si navzájem život pro takové malichernosti, jak jsme to dělávali? Budeme si pro takové ubohosti jako je sportovní sláva ničit své zdraví? Budeme opomíjet svou duši a duchovní život, budeme znečišťovat svou duchovní bytost, která je nepoměrně důležitější, než celé to naše tělesné já?

Proč nás Pán Ježíš učil správnému a ušlechtilému životu? Proč k nám volal poslední den Svého pozemského života: „Milujte se vespolek, jaká Já miloval Jsem vás?“ V této lásce nenajdete žádné sobectví, žádnou nenávisť nebo zlobu vůči svým bližním, ani žádné bezohledné pachtění za hmotnými statky.

S tohoto hlediska měl by konečně již každý si uvědomit, čím vlastně je to jeho já ve vesmírovém dění, jaké jsou jeho povinnosti v jeho pozemském životě k životu duchovnímu, jak nesprávný je život, který se dovede starat jen o hmotu. Ne dívat se stále jen dolů na věci bezcenné, ne hledět jen do bláta všedního života, ale pozvednout zrak také vzhůru ke hvězdám, které budou vám vyprávět o velikém a mocném Tvůrci všeho, o dokonalosti a kráse toho, co Bůh nám k našemu obdivu podává. Teprve s tohoto stanoviska pochopíme konečně správně to, čím jest naše tělesné já ve velikém, nekonečném vesmíru a ve své pokoře přiznáme si skutečnost, že i nás stvořil Bůh, ale nestvořil nás proto, abychom tu žili nevědomě, oddáni jen životu hmotnému, bez zájmu o život duchovní, bez touhy vniknout do hlubokých tajů duchovního života věčného.

Tomuto poznání zcela pochopitelně mohou býti a většinou také jsou nejbliže hvězdáři, astronomové i astrologové. Krásně nám to dokazoval náš milý mladý hvězdář Dr. Hujer ve svých cenných a procitěných přednáškách. Z jeho slov vycítíte, jak hluboká a čistá je jeho víra v Boha. V této víře jistě jen málo lidí se mu vyrovná. Jeho veliký duch je omilostněn vědomím, jak nepatrné jest naše tělesné já, a proto se tak pokorně snaží přiblížit se k Bohu, ke své duši, ke svému duchu, který je Božskou jiskrou v nás. Toho stupně vědění dosáhl svými studii hvězdného nebe, v němž poznal velikost tvorby Boží a přesný řád a pořádek ve všem dění vesmírovém.

On jako hvězdář strávil mnoho nocí ve hvězdárnách celého světa. Jemu však nestačilo jen měřit a vypočítávat vzdálenost hvězd od nás nebo vzdálenosti mezi hvězdami, ani určování, kdy se která hvězda objeví zase na určitém místě. On šel dále. Pohled na hvězdné nebe nutil jej k přemýšlení o tom, jak daleko jest jeho já od Boha, Tvůrce vši té nádhery a krásy. To byly okamžiky, kdy poznával sebe sama, a v těchto chvílích se přibližoval svým já, svou duší i svým duchem k nejvyšší Moci, Moudrosti a Lásce.

Proto když slyšeli jste mluvit tohoto člověka, který vás hned prvními slovy upoutal a přesvědčil o své neobyčejné inteligenci, pocítíte také hned, že do svých slov vkládal cele svého ducha. A vaše srdce zaplesá radostí když vidíte, že tento příslušník mladé inteligence, která se většinou odvrací od všeho Božského, tak veřejně se hlásil ke své víře v Boha, ke své lásce k Tvůrci a nestyděl se hlásit se otevřeně k duchovním i duševním pracovníkům.

Většina lidí, zejména ze řad mladší generace, odvrací se dnes od duchovního života a stará se jen o hmotné prostředky svého tělesného já, a přímo se stydí – s obavou aby nebyla pro posměch druhých – projevit zájem o věci duchovní. Všechny starosti a zájmy našeho

života hmotného jsou však tak jednostranné, že tento ke hmotě tíhnoucí vývoj musí se nepříznivě projevit v celkovém našem vývoji duchovní, pro který toto zaprodání hmotě znamená při nejmenším těžké zdržení.

Připomeňte si, jak o těchto starostech světských, které člověka mnohdy úplně zmožou a vyčerpávají, jak o nich mluvil Pán Ježíš. On Sám nazval je zbytečnými. „Nepečujte o zítřek, neboť zítřejší den pečovati bude o své věci. Dostí má den na svém trápení.“ Starejte se, abyste právě přítomnou chvíli správně prožili! Na jiném místě řekl Pán: „Nestarejte se o to, co budete jísti, co pítí nebo čím se budete oblékati, neboť Otec váš Nebeský, který o vás pečuje, ví lépe než vy, čeho potřebujete.“

Což není život více než pokrm a tělo více než oděv? Proto – „Hleďte nejprve království Boží a spravedlnosti jeho a toto vše bude vám přidáno.“

Kdo věří upřímně v Boha, nemůže se strachovat o zítřek. Je přesvědčen o tom, že Otec Nebeský ví o něm, že ho miluje jako své dítě a že mu tedy dá všechno co bude potřebovat, přičiní-li se sám a bude-li poctivě plnit své povinnosti. Tato posilující víra v Boha vyvěrá z našeho druhého, vyššího a pravého já, tj. z našeho já duchovního, vedeného naší duší. Musíme ovšem své duši rozumět, o její život pečovat, umět jí naslouchat, abychom dovedli chápat její pokyny a ve všem se jimi řídit.

Toliko lidé malé a nedokonalé víry, pachtící se za hmotou, nechápající svoji duši, nerozumějící svému duchu, toliko takoví lidé mohou býti tak malicherní, že se starají jen o tu bezcennou hmotu. Tím se ovšem připravují o všechno to blaženství, které poskytuje člověku vnitřní, pravý život duchovní a nikdy nepoznají, co je to klid a mír Boží, který by je zbavil všech jejich starostí a ušetřil by je mnoha zbytečných utrpení.

Naše tělesné já žije zde jenom ve spojení s naším duchovním Já, ve spojení s duší a duchem. Jen v tomto spojení může naše já splnit svůj úkol Bohem mu daný a státi se užitečnou částí lidské společnosti, něčím skutečným se státi i v tom ohromném, nekonečném vesmíru.

Tato touha něco znamenat, něco dokázat, něčím nesmazatelným v historii lidstva se zapsat, splnila se u mnoha lidí, ať již to byli geniové tvůrčí nebo vědátory, politici apod. Mnohem více smrtelných pomníků slávy zanechali za sebou ti, kteří netoužili ani tak po slávě, jako po svém tvůrčím vyžití. Leč ani ti první, ani ti druhí, na které lidstvo vděčně bude pamatovat, žádný z nich nezakládal si na svém tělesném já. Naopak, každý z nich snažil se vždy ve spojení s duchem využívat všech darů duchovních, Bohem nám daných k vykonání velikých věcí ve prospěch lidstva.

Takovým zářným příkladem může nám báti veliký vynálezce Edison.

Vyrostl v takových poměrech, že jako malý chlapec nemohl chodit do školy a musel si již sám vydělávat. Nejdříve prodával noviny, pak se stal poslíčkem, a neustále sám na sebe odkázán, přemýšlel o tom, jak se dostat výš, jak se lépe uplatnit, jak se stát užitečným tvorem lidské společnosti. Jeho neustálá snaha poznávat stále nové a nové věci vedla jej ke stálému spojování se s duchem, ze kterého čerpal popudy ke svému konání. S touto pomocí duchovní dostával i nápady k různým svým vynálezům, které se s počátku zdály snad pouhými hračkami, ale vedly přece jen k velikým činům.

Již jako malý chlapec zařídil si skromnou, ale svou vlastní laboratoř, ve které s velikou láskou pracoval na námětech, jež čerpal ze svého ducha. Jeho vytrvalost a neumdlévající ochota obírat se jednotlivými myšlenkami až do jejich konečného vyřešení, přibližovala jej nejen k Boží Moudrosti, ale i k Jeho Vševědouce, ve které pak nalézal rozluštění všech záhad, které jej zaměstnávaly. Tak se naučil využívat tohoto Božského Vševědomí ke svým vynálezům, které přinesly lidstvu tak ohromný užitek.

Nebyla to touha po slávě, nebyla to touha po penězích, která učinila z Edisona člověka neúporné pile a práce. Edison měl vždy na zřeteli potřeby celku, jeho touhou bylo prospět celku, a proto Bůh mu v jeho práci pomáhal a také bohatě mu požehnával.

Když si vyrobil svou první elektrickou lampičku, stálo je její pořízení 7 dolarů 80 centů. Přes to však se rozhodl prodávat ji za pouhých 90 centů, raději ze svých úspor na své výrobky připlácel, jen aby se lampička mohla co nejvíce rozšířit, aby se lidé přesvědčili o tom, jako dobrodín pro lidstvo tento jeho vynález přinesl. Podařilo se mu to opravdu tak, jak o tom v zápalu své práce snil a jeho lampička již po celém světě připomíná slávu velikého vynálezce.

Tento úspěch dostavil se jen proto, že se nebál dát v sázku svůj majetek a doplácet na první výrobky, raději s prodělkem je prodávat, než ohrozit jejich rozšíření příliš vysokou cenou. Když pak později snížil cenu až na 28 centů, dosáhl jeho vynález takového rozšíření, že mu vynesl ohromný kapitál. A tohoto kapitálu Edison použil zase jen k další tvořivé práci na nových vynálezech, které světu věnoval.

Ani ohromné jmění, které svou prací získal, nezlákalo jej, aby zanechal práce a někde v klidu a přepychu užíval svého majetku. On použil svého jmění zase jen ve prospěch lidstva zase k novým vynálezům, a tak počet jejich se množil a stoupal, takže jméno Edisonovo spojeno je s představou množství vynálezů.

Tento jediný člověk, který celému světu tak ohromně prospěl, ukázal nám, jak se i naše nepatrné já může uplatnit ve vesmírovém dění, dovedeme-li se spojit správně se svým Já duchovním. Toto duchovní Já dodávalo mu tolik síly, že stačil překonat všechny překážky a všechna protivenství, jež mu stavěla do cesty především lidská hloupost, neschopná pochopit jeho vynálezy, zato však schopná zesměšnit jej, jak se stalo na příklad při předvedení jeho gramofonu na Sorboně v Paříži. Mezi učenými pány profesory byli i takoví, kteří jej prohlásili za podvodníka a považovali jej za břichomluvce, protože nechtěli věřit, že by taková skříňka mohla mluvit, zpívat, hrát.

Byla to jen pýcha povýšených učených hlav, které nechtěly uznat, že by takový prostý člověk, bez jejich školského vzdělání, mohl něco podobného vytvořit. Ale ani takový uboze povznesený pan profesor, domnívající se, že jen on má patent na rozum, ani ten nezvítězil nad neštudovaným, prostým člověkem. Vítězem zůstal přece jen Edison, který se nedal odradit tímto zneuznáním a posměchem, pracoval dál a dál a nepřestával svět překvapovat novými a novými vynálezy.

Podobně jako Edisonovi děje se všem průkopníkům nových ideí. Tito průkopníci předstihují vždy své současníky, kteří dívají se na ně jednak s údivem, jednak se závistí a mnohdy též s posměchem. Oni však, protože nelpí na svém hmotném já, využívají svého spojení s Duchem Božím a proto musí vždy zvítěziti nad nevědomostí lidskou. Vědí dobře, odkud čerpají své popudy, znají zdroj všeho vědění a dovedou z něho čerpat tak bohatě, aby přinesli co možno největší užitek celému lidstvu.

Takové lidi Bůh také miluje a jim pomáhá. To jsou Jeho vyvolení pomocníci, pracující na zdokonalování světa, proto jim také štědře uděluje ze Svých vzácných darů, aby oni mohli jich všech použití ve prospěch ostatních dítek Božích. Vždyť Bůh nás všechny tolik miluje, že by nás všechny chtěl vidět šťastné. A je to zase jen projev Jeho veliké Lásky k nám, že těmto Svým pravým pomocníkům dává vniknouti do Svého Vševědění a my máme si jich vážit a s velikou vděčností dary Boží z jejich rukou přijímat.

Příklady takových lidí jsou ohromným příkladem a zdrojem poučení pro každého z nás. Každý z nás nechť vidí v nich pro sebe příklad, jak třeba žít a pracovat, aby náš život a naše práce byla užitečná pro celek. To nejdůležitější, co třeba mít především stále na mysli, je nutnost podřídit tělo duchu, usměrnit harmonicky svůj život hmotný s duchovním životem, aby naše já tělesné bylo v neustálém spojení a v naprosté harmonii s naším Já duchovním. Jen v této harmonii dopracujeme se tak daleko, aby i to naše já něco znamenalo v obklopujícím nás vesmíru a my stali se užitečnou součástí celku v tomto nekonečném koloběhu světa.

K tomu nám dopomáhej všem Bůh!

87. Blahoslavení chudí duchem

Výrok Pána Ježíše o blahoslavených chudých duchem, jejichž jest království nebeské, jest většinou lidí špatně chápán, protože nemají správnou představu o tom, komu toto blahoslavenství přičknout, koho zvat blahoslaveným chudým duchem. Mnozí se domnívají, že jsou to lidé hloupí, méněcenní nebo dokonce slabomyslní. Jiní posmívají se tomuto výroku jako církvi vymyšlenému v domnění, že toto blahoslavenství chudých duchem stanovila církev proto, aby své věřící udržela v nevědomosti a tím dosáhla u nich lepší poslušnosti. Ani tento výklad není správný.

Budeme však hned blíže pravdě, připomeneme-li si, v jaké souvislosti Pán o chudých duchem mluvil. Kdo byli mezi prvními, o nichž se Pán zmínil? Byli to Jeho učedníci a apoštolové, kroužek lidí, které si Pán Sám vybral. On Svou jasnovidností a Svými Božskými schopnostmi viděl do hloubi duše každého člověka. Poznal bezpečně, kdo je chudý a pokorný v duchu, chudý na světské učenosti a vědomosti, kdo je v duchu čistý, jako nepopsaný papír, na který se dá snadno psát. Věděl, že takoví lidé jsou nejpřístupnější k přijetí všech těch nejvyšších pravd a proto jen z takových lidí vybíral si Své učedníky a apoštoly.

Pán jistě dobře rozlišoval člověka chudého duchem od člověka zatíženého nebo dokonce přetíženého duchem a vždycky dával přednost prvému, protože člověk, v jehož duchu jsou zakořeněny předsudky světské učenosti, není nikdy dostatek schopný ani ochotný přijímat novou pravdu, pocházející z oblasti duchovní, jež mnohdy nesouhlasí s tím, k čemu dospěl takový člověk svým rozumem a studiem. Domýšlivý na svou učenost, pyšný na své vědění, kterého tak pracně nabyt, není schopen přijímat duchovní pravdu bez zbytečného mudrování, jež vychází z jeho přeučení, ale dosud přece jen neosvětleného rozumu.

Tím ovšem není řečeno, že všichni vyvolení chudí duchem musí být chudí na duchovní schopnosti, že jim snad chybí vůbec duchovní podstata moudrosti a že je musíme hledat jen mezi lidmi neštudovanými, bez vrozené inteligence. I nejučenější člověk, vyznamenávající se nejvyšší inteligencí, může náležeti k těmto blahoslaveným chudým duchem zachová-li si jeho duch při vši své moudrosti a učenosti svoji čistotu, pokoru a přístupnost.

Vzpomeňme na Sokrata, velikého myslitele a zakladatele filosofie vůbec, který při svých ohromných vědomostech říkal o sobě s největší pokorou a skromností „Vím, že nic nevím.“ Právě tato jeho pokora a skromnost jsou nejlepším příkladem i znakem blahoslaveného chudého ducha, či snad lépe řečeno chudého v duchu.

Kdyby sebe více věděl, nikdy není pyšný na své vědomosti. Čím vnímavější jeho duchu, tím lépe cítí a pokorně doznává, že vše to, co ví, jest jen maličký zlomek toho, co je obsaženo v Božském vševědění, že mu toho ještě mnoho a mnoho chybí, co dosud nepoznal a co zůstane mu tajemstvím snad provždy. Proto jest také vždy ochoten přijímat nová poučení z nejrůznějších oborů, hledá nové poznatky, chce mít jasno ve všem, vníknout do všeho, co jest mu dosud neznámé a nesrozumitelné. Ve svém snažení nedá se zastavit žádnými zakořeněnými předsudky a nikdy nepopírá existenci věcí jemu neznámých, netvrdí o ničem, že je to nemožnost, když on sám o tom nic neví, neodmítá nové pravdy jen proto, že on sám neměl dosud příležitost o nich se poučit a přesvědčit.

Naproti tomu je mnoho těch, kteří velmi málo vědí, málo četli, mnoho nestudovali, školní vzdělání mnohdy uboze odbyli a přece si směle vyhledávají povýšené stanovisko vševědoucího kritika, který si připisuje právo posuzovati a odsuzovati všecko. Jest to jen pýcha jejich rozumu, zatíženého polovzdělaností, která odmítá každé nové poučení a nepřipouští, že by mohli existovati věci, kterým oni nerozumí. Přeceňují své vědomosti a pohlížejí na všechny, kteří nemají po ruce tolik školních vysvědčení jako oni, jako na nižší, hloupější kastu lidí, i když jsou to ve skutečnosti lidé daleko inteligentnější než oni sami. Vždyť učenost, tím méně polovzdělanost není ještě inteligence, která bývá člověku vrozena a

nedá se žádným vzděláním školním ani knižním získat. I prostý, nestudovaný člověk může mít velikou inteligenci, a to vrozenou, která mu dává veliké schopnosti k sebevzdělání. A protože duch takového člověka není zatížen vědou a pýchou rozumu, bývá přístupten novým poučením a poznatkům, jež neviditelná ruka vpisuje do jeho nitra jako na čistý, nepopsaný arch papíru.

To jsou ti blahoslavení chudí duchem, to jsou lidé, jaké potřeboval Pán Ježíš, protože oni byli nejzpůsobilejší přijmouti bez předsudků Jeho svatého učení, stáli se Jeho učedníky, následovníky a později i Jeho pravými apoštoly a šířiteli Jeho učení.

To byli ti praví lidé, kteří mohli připravovati celé národy k přijetí nového, čistého náboženství křesťanského, neboť oni byli sami nejzpůsobilejší k tomu, aby pokorně a s plnou vírou přijali všechny svaté pravdy, které nám Pán Ježíš přinesl a kázal.

Církev, která se ujala náboženství Kristova, vychovává mnoho orthodoxních věřících, kteří, ať jsou to katolíci, evangelíci nebo příslušníci jiné církve křesťanské, řídí se přesně tím, co jim jejich církev předepisuje a k věření předkládá. Vše, co církev káže, přijímají nekriticky a odmítají jakékoliv pravdy, hlásající něco jiného, než jejich církev učí. Nedovedou, ba snad dokonce se i bojí sami o něčem uvažovat a odchýlit se třeba v maličkosti od výkladů a předpisů církevních. Jsou prostě zatíženi církevními dogmaty a v tomto zatížení tak nepřístupní, že nikdy nemohou náležet mezi ty vyvolené, blahoslavené chudé duchem. Jsou plni předsudků a při tom také ohromně pyšní na to, co jim církev dává. Nesnaží se, nechtějí hledati vyšší pravdy duchovní a hlouběji vniknouti do jejich tajů, ačkoliv pravdy tyto zjevil nám Pán Ježíš jistě ne s tím přáním, aby lidé o nich nepřemýšleli a jejich podstata zůstala lidem navždy tajemstvím.

Teprve poznáním těchto velikých pravd Božích a jejich uplatněním ve svém životě můžeme dospěti k pravému životu, ve kterém budeme žít k obrazu Božímu. Jenom pomocí těchto pravd přiblížíme se k duchu svému pomocí své duše, abychom se stali hodnými přijmouti osvětlení Ducha Svatého a v tomto osvětlení bude každý z nás oním blahoslaveným chudým duchem – tedy rozhodně ne hloupým nebo dokonce slabomyslným!

Vidíte-li slabomyslného člověka, který svým zjevem již i svými schopnostmi se vymyká z rámce normálních lidí, budí ve vás soucit. Zdá se vám tak ubohý, ochuzený, bezmocný, rádi byste mu nějak pomohli, ale přece jen málokdo vnikne do hlubokého tajemství vlastní příčiny jeho zvláštního stavu.

Duch slabomyslného člověka může být právě neobyčejně velikým a omilostněným duchem, který v předcházejícím životě dospěl ve svém duchovním vývoji neobyčejně vysoko. Tímto prudkým vývojem předběhl mnoho ostatních, kteří ve svém vývoji zůstali pozadu a jemu zzelelo se jich a proto v jejich prospěch přinesl tuto oběť. Veliké duchovní dary, které získal svou velikou láskou, obětoval těm, kteří byli chudí na dary Ducha Svatého, aby se i oni mohli dostat výše a sám si pro příští život určil žítí beze všech duchovních darů, tj. žítí ve stavu takového ochuzení, jemuž se všeobecně říká slabomyslnost. Toto utrpení, které ovšem především nám se jako utrpení jeví, obětuje bloudícím bytostem, zejména těm, které svou domýšlivostí a pýchou si nejvíce překážejí ve svém vývoji duchovním. Tato oběť z lásky přinesená, naučí je skromnosti, ve které by mohli přijímati dary Ducha Svatého.

A ještě jednu a neméně důležitou úlohu mají tito tak zvaní slabomyslní, kteří tu mezi námi na zemi žijí. Pohled na něj je pro nás živou připomínkou, čím vlastně člověk je bez těchto duchovních darů Božích. A my si jich nedovedeme ani dostatek vážit, nedovedeme být ani dostatečně vděční. Setkání s takovým člověkem má nám být připomínkou, že všechno co máme, od Boha máme, bez Boha nic nejsme, a proto také naše pýcha nemá žádného oprávnění. A toto vědomí, že bez Boží pomoci nic nemůžeme vykonat, musí nás naučit opravdové skromnosti chudých duchem, schopných přijímat nejvyšší dary duchovní.

Tyto chudé duchem měl také Pán Ježíš na mysli, když řekl: Cokoliv jste udělali těmto nejmenším, Mně jste učinili. – Pán neměl jistě na mysli jen chudé na statky pozemské. Jeho

přáním bylo, abychom pomáhali zejména těm, kteří jsou blahoslavení chudí duchem, tedy ty maličké, pro něž přišel k nám, aby jim ukázal tu nejkratší cestu k Otci Nebeskému. Ukázal nám také, že právě ten, kdo ve své pokoře zdánlivě, sám sobě zdá se prázdným, je právě nejschopnějším přijímatel Ducha Svatého plnou měrou, aby On naplňoval jej Svými dary.

Blahoslavení chudí duchem, podobní prázdné váze, jsou vždy připraveni na přijetí nejkrásnějších květů, které možno do nich vložit. Kdyby váza byla plna písku nebo hlíny, nebylo by možno nic do ní vkládati.

Tak si představuje své nitro, jež nemá být naplněno bezcennými starostmi světskými. Vaše nitro má zůstávat stále prázdné, čisté, aby Bůh mohl vložit do něho ty nejkrásnější květy Ducha Svatého.

Čím je člověk moudřejší, čím výše duchovně již dospěl, tím je skromnější a pokornější, sám před sebou i před lidmi cítí se maličkým a ani si neuvědomuje, jak veliký je ve své přístupnosti a schopnosti přijímat dary Ducha Svatého. Takový člověk je na nejlepší cestě do království nebeského, protože má v sobě království Boží a toto království Boží zde na zemi bude.

Takový pokorný, skromný, nevychloubající se člověk je vždy naplněn láskou. Má-li dostatek lásky k sobě, pak radostně slouží všem, i když se mu lidé posmívají a říkají o něm, že je blázen. Vždyť i o takových „bláznech“ řekl Pán Ježíš: „Blahoslavený ten, který pro Mne bláznem jest.“ Takovému „bláznu“ nezáleží na tom, co si o něm lidé myslí nebo povídají, jemu záleží toliko ne tom, aby plnil vždycky a ve všem Vůli Otce Nebeského, aby On byl s ním spokojen. Snaží se být vždy dobrým následovníkem Krista, který si ho vyvolil právě z těch maličkých, chudých v duchu.

Blahoslavení chudí duchem prožívají království Boží již zde na zemi. Našli své nebe již za svého života pozemského a nemusí na ně čekat až po smrti. Tím dosáhli již své zasloužené odměny, poznali, co je to klid a mír v jejich nitru. Jejich život je opravdu plný spokojenosti a štěstí, takže jim mnozí mohou závidět a často i závidí.

Přijdete-li do styku s více lidmi, kteří již ve svém duchovním vývoji daleko pokročili, pak poznáte, co vám ještě chybí a pochopíte tak, proč nejste i vy tak spokojeni, klidni a šťastni jako oni. Snad byste pak pochopili také, proč vás provází stále tolik utrpení, proč se vás dotýká tolik každá bolest. Příčina všeho tkví právě jen v tom, že své nitro naplňujete stále ještě mnoha bezcennými věcmi světskými, že se staráte příliš o věci hmotné a zapomínáte na mnohem důležitější věci duchovní. Prostě – nejste ještě dostatečně připraveni na onu duchovní cestu, která je vyhrazena těm chudým duchem či chudým v duchu.

Proto prostě Boha, aby osvítil váš rozum Duchem Svatým, abyste i vy poznali to veliké blaho, které je údělem každému, kdo život duchovní povýšil nad život světský, kdo pečuje více o duši než o tělo, kdo našel již království Boží na zemi a jeho spravedlnosti a ví, že vše ostatní bude mu přidáno.

Je zcela přirozené, že takový blahoslavený chudý duchem musí žít nepoměrně šťastněji než druzí. V duchu pokorný a odevzdaný do Vůle Boží, vyrovnaný a klidný, dovede lehce snášet všechna protivenství, dovede i největší oběti přinášet s láskou, obětuje se pro celek i jednotlivce, protože je naplněn pravým, čistým lidstvím, které nám hlásal Pán Ježíš.

On to byl, kdo v člověku lidství vyvolával a tomuto zrodivšímu se lidství Svých posluchačů se také obracel, jeho se dovolával. Toto lidství v nás, tj. to pravé křesťanství, tj. obnažená duše čistého křesťanství, tj. to, co nás teprve činí podobným k obrazu Božimu, tj. to, čím se stáváme těmi blahoslavenými chudými duchem, jejichž jest království nebeské.

Jen takoví lidé jsou pravými následovníky Krista. Proto hleďte i vy tu pravou cestu, kterou nám ukázal Pán Ježíš! Snažte se pochopit svou vlastní duši, naučte se naslouchat jí v naprostém klidu a míru, abyste se mohli přiblížit ke svému duchu a tím také i k Bohu samému. Pak pocítíte tu pravou blaženost, které byla pro všechny chudé duchem připravena.

Čím více pokory budete mít v nitru svém, čím méně místa ponecháte v něm pro domýšlivost a pýchu, tím snadněji budete získávat veliké dary duchovní, které nám nic na světě nemůže nahradit. Bohatství, majetek, sláva, to vše nezaručí nikdy nikomu klid a mír duše, a jen tento klid a mír dovede vyvolat vnitřní blaženost, spokojenost a to pravé štěstí, po kterém lidé tolik touží, ale marně je hledají tak kde není.

Přemýšlejte o tom sami! Zahloubejte se v klidu nad těmito otázkami a srovnávejte, posuzujte, měřte, co ještě vašemu životu chybí nebo čeho tu zbytečně mnoho, co ve vašem vlastním případě je překážkou k dosažení této blaženosti. Budete-li se těmito otázkami častěji zaměstnávat, pocítíte konečně sami, že se přece jen blížíte k vnitřnímu životu duchovnímu, který vám přináší zatím snad jen ojedinělé, nesouvislé chvíle blaženosti. To samo již postačí, abyste se již dovedli sami postarat o to, aby z těchto jednotlivých chviliek vytvořil se ve vašem nitru souvislý, nepomíjející pocit vnitřního klidu a blaženosti. Pocítíte, že budete stále blíže a blíže Otci Nebeskému, budete stále si uvědomovat, jak vás Bůh miluje, že jste skutečným dítkem Jeho a pochopíte, že jest to On, který vám všechno dává, že On vás nikdy neopouští. On vás posiluje v každém utrpení, jež jste si sami zavinili, On dává vám též ulehčení. On vede vás na správnou cestu, cestu lásky, která je prosta všeho utrpení.

Přišel někdo dnes vyslechnout si moji přednášku a je tu dne po prvé, stejně jako vy, kteří tuto přednášku budete číst, věřte, že to není pouhá náhoda, že slyšíte či čtete dnes ode mne právě tato slova. I to je řízení Boží a děkujte svému duchovnímu vůdci za to, že vás postavil před tato otázky, aby vás donutil k přemýšlení o těchto věcech. Je to přáním vašeho duchovního vůdce, abyste přišli k svému duchovnímu probuzení, abyste se i vy připravili na své znovuzrození, o němž mluvil Pán Ježíš Nikodemovi: „Nenarodí-li se kdo znovu z vody a Duchu Svatého, nevejde do království nebeského.“

Tedy, i jemu má být dáno pochopení, kdo jsou vlastně ti blahoslavení chudí duchem, Duchem Svatým však přece omilostnění, naplnění a obklopení Láskou Boží, schopní přijímat z rukou Božích vzácné dary duchovní, které jsou pro ně připraveny.

Nevědomost mnoha lidí připravuje je o všechno toto bohatství duchovních darů. Lidé příliš svěští, jen pro hmotu a ve hmotě žijící, nedovedou je přijímat. Pomíjející radovánky světské jsou pro ně cennější, než radosti nebeské, duchovní, jindy zas práce a starosti hmotné nepopřejí duši, aby i na ni bylo pamatováno. Zapadlí do hmoty, vzdalují se štědrosti Boží, odmítají ty nejcennější dary Boží pro bezcenné dary světa hmotného.

Ať již prostředí a podmínky, za kterých tu člověk žije, jsou jakékoliv, přece každému z nás je dána možnost přibližovat se k Bohu, pocítovat Boha a Jeho Lásku v sobě. Vždyť přece všichni máme svobodnou vůli, abychom mohli, chceme-li tomu opravdově, dosáhnouti tohoto spojení s Bohem Samým. Všichni můžeme svou vůli uvést do harmonie s Vůlí Nejvyšší, abychom tím dosáhli té veliké moci a síly, jež vyplývá z Jeho Lásky, z Jeho svatého vedení a z Jeho veliké pomoci.

Mnoho těch, kteří dovedou opakovat pravdu, že Bůh je všemohoucí, že je vševědoucí, že je i nejvyšší Lásky. Tato slova projdou ústy mnoha lidí, ale jen málokdo o nich hlouběji přemýšlí, aby z těchto pravd učinil také správné závěry. Je-li Bůh všechno, všude a ve všem, pak je i v nás, a pak je v nás také ta Jeho všemohoucnost, vševědoucnost i Jeho veliká, čistá Lásky. Tak jako nedělitelný je Bůh, tak také nedělitelná jest Jeho Lásky, moc i vševědoucnost, která vším prostupuje, vše prolíná, ale jen tam se zachytí, kde najde připravenou půdu, jen tam může působit, kde najde ochotu k přijetí a schopnosti využít této moci všemohoucnosti a vševědoucnosti.

Co lidé mohlo by dělat zázraky, a jaké by to byly zázraky, kdyby dovedli pokorně žít a vnímat vše, co je jim z duchovna nabízeno a podáváno! Nesměli by ovšem chodit kolem všeho co vidí tak netečně, nesměli by prožívat vše tak mělce a povrchně jako dosud. To už by nesměli být lidé, kteří mají oči a nevidí, mají uši a neslyší! To by byli ti blahoslavení chudí duchem, kteří v čistých svých nitrech jsou stále připraveni k přijímání všech darů Božích.

A proto říkejte si raději se Sokratem: Vím, že nic nevím! – než abyste svá nitra obehnali hrázemi pýchy a domýšlivosti! Buďte skromní jako onen veliký filosof, buďte pokorní, jako byl pokorný Pán a Spasitel náš, buďte naplněni láskou a pravým lidstvím, jako byl On nebo někteří je Jeho apoštolů a následovníků. Vzpomínám tu zejména těch čtyř, a to Lukáše, Matouše, Petra a Pavla, kteří ze dvanácti apoštolů Pána správně pochopili a správně vykonávali svůj úřad apoštolský, následovali Pána i svým konáním. (Svatý Jan nenesl úkol, jaký byli nesli ostatní.) Ti také svým životem ukázali nám názorně, co Pán žádal od nich i od nás.

Setkáte se s mnoha prostými, zdánlivě bezvýznamnými lidmi, ve společnosti lidské nic neznamenajícími. Vniknete-li však hlouběji do jejich života, pochopíte-li jejich činy a smysl jejich práce, pak poznáte často, že tito prostí lidé jsou ve společnosti lidské sice tichým, ale velmi důležitým činitelem a objevíte v nich opravdové služebníky a pomocníky Boží.

Uvědomte si, jak by vypadal svět a máme-li právo na to, abychom zanedbávali své povinnosti vůči Bohu a vůči svým bližním. Každý z nás je důležitým článkem v celém vesmírovém dění, všechny články musí vzájemně být spojeny, aby tvořily soudržnosti jednotného řetězu. Nikdo nesmí tu chybět! Nikdo nesmí o sobě říkat, že nikdo nemá práva od něho něco očekávat, nikdo nemá práva odmítat odpovědnost za celek, nikdo nesmí o sobě říkat, že sám nic nedokáže, nic nezmůže, že v tomto koloběhu světa nic neznamená. Taková skromnost, která se vzdává všech povinností a zodpovědnosti, není nikdy na místě!

Každý z nás má tu svůj úkol, a to nejen úkol hmotný, který život přináší s sebou. Každý z nás má tu i svůj zvláštní úkol duchovní, poslání Bohem dané. Každý, i ten nejnepatrnější človíček musí se snažit tento úkol poctivě a správně naplnit, jinak by chyběl Bohu v Jím řízeném celku, v tom velikém řetězu všeho dění na světě.

A máme my právo křížit plány Boží a odmítat plnění úkolu nám daného? Můžeme odmítat a tvářit se hluše k Jeho přáním, uvědomíme-li si, čím vším nás Bůh obdaroval a obdarovává stále? Můžeme v konání své povinnosti a plnění Vůle Boží spatřovati něco víc, než pouhou nepatrnou splátku na ohromný dluh svůj?

Proto my všichni musíme se považovati za členy jednoho velikého mocného orchestru a dávat dobrý pozor na pokyny našeho všemohoucího a moudrého dirigenta, jímž jest Pán Ježíš. Nic nesmíme opomenouti z předepsaných nám povinností! Na každém z nás záleží, všichni musíme se přičiňovat o to, abychom nějakým opomenutím nezavinili disharmonii v tomto převelkém koncertu světového dění. Musíme poslouchat a pozorně dbát všech pokynů svého dirigenta a jako každý řádný člen orchestru přesně plnit vše, co bylo do naší partitury vepsáno jako náš úkol, který máme poctivě plnit.

Nelze mluvit o souhře v orchestru tam, kde není dbáno dirigenta, kde by si každý hudebník hrál co sám by chtěl a neřídil se jemu přiděleným partem. Tak jako musí být harmonie v přednesu hudby, tak musí být i ukázněná souhra a harmonie v našem životě. Jenom s ohledem na celek vzniká soulad, a aby takovýto soulad a harmonie panovala v lidské společnosti, dal nám Bůh nejlepšího dirigenta a učitele v Pánu Ježíši. Naší povinností jest znát Jeho svaté učení tak, jako každý dobrý hráč orchestru musí znát svůj part, a tak jako on dle tohoto partu, tak my dle tohoto Jeho učení na strunách svého života pečlivě přidělený nám úkol do poslední noty vyhrát.

Takto zapojení do velikého orchestru světa budeme žít v neustálém spojení s Otcem Nebeským a ve své pokoře poznáme, jakým štěstím jest býti blahoslaveným chudým duchem. Spějte všichni za naším velikým Učitelem Ježíšem – Kristem, který nás volá a který nám ukazuje tu nejsprávnější, nejkratší a nejjistější cestu k Otci Nebeskému. Nevyhýbejte se nikdo svým povinnostem duchovním, neříkejte nikdy, že jste příliš bezvýznamní k tomu, aby na vás a vašem životě mohlo také záležet. Záleží na něm! Záleží na každém z nás, protože všichni spolubudujeme život celku.

Nuže, kráčejte za Ním, za velikým Vůdcem nás všech, za Cestou, Pravdou a Životem, za naším Spasitelem, Vykupitelem Ježíšem. Bůh vám buď pomocníkem na vaší pouti!

88. Pomáhejme, aby si každý mohl pomoci sám

Kdo chce být dobrým křesťanem a správným plnitelům učení Pána Ježíše, musí se upřímně snažit, aby celý svůj život naplnit účinnou láskou k bližnímu a svým čistým lidstvím. Obě tyto vlastnosti opravdového křesťana zavazují pak každého z nás k účinné pomoci každému, kdo naší pomoci potřebuje.

Je však veliký rozdíl i v pomoci samé, protože ne každá pomoc druhému skutečně prospěje. I když naše pomoc vznikla z nejlepších úmyslů a byla provedena s upřímnou láskou, může se snadno stát, že výsledky její budou zcela opačné, než jaké jste při svém počínání měli na mysli.

Nejčastěji bývá to především pomoc hmotná, která může přinést mnoho zla tomu, koho jsme obdarovali. Mylně se domnívá většina lidí, že stačí dát někomu větší obnos, nebo dát žebrákově almužnu, a tím že již končí jeho křesťanská povinnost, protože tím obdarovanému skutečně pomohl. Takový dar však nemusí být vždy tou pravou pomocí, kterou dotyčný člověk opravdu potřebuje. Mnohdy může mu dar ublížit, protože může svést k nesprávnému použití, který se obdarovaný sám na sobě prohřeší.

Proto musím vždy dobře uvážit, čeho je vlastně potřebí tomu, komu chceme pomoci a pomocí svou opravdu mu prospět. Přitom máme mít vždycky na mysli, že hlavní život nás všech je život duchovní, věčný, který je mnohem důležitější, než náš život hmotný. A protože náš život hmotný jest jen projevem našeho života duchovního, života věčného, má také naše pomoc býti poskytována vždy jen v zorném úhlu věčnosti. Máme-li toto na zřeteli, pak dojdeme zcela bezpečně k poznání, že naše pomoc hmotná nebývá vždycky tou jedinou pomocí, kterou můžeme někomu prospět.

Velmi často bývá hmota přítěží a překážkou duchovního života, mnohdy stává se i kletbou. Podobně i darovaný peníz, třeba s láskou darovaný, může přinést neštěstí, způsobit nehodu, ba, může být i velmi nebezpečným pro duši, i duchovní život obdarovaného.

Proto musíme vždy dobře dávat pozor na to, komu a za jakých okolností dáváme podporu. Vždycky musíme pomáhat tak, aby náš dar nikomu neublížil. A vždycky musíme dávat takovou formou, abychom svým darem neuráželi obdarovaného a jeho lidskou důstojnost neponížili. Upřímná, bratrská láska najde si již vhodnou formu, která vždy jen potěší a nikdy neponíží. Hůře je těm dárcům, kteří dávají jen z vypočítavosti, že si svojí štědrostí udělají dobré oko u Pána Boha. Ti už zpravidla nenajdou tu pravou formu, protože mají především na zřeteli sebe a vlastní prospěch, nikoli prospěch a dobro svého bližního. Je vždycky třeba konat dobro pro dobro samo a nepočítat s tím, co nám to vynesou.

Proto je umění dávat uměním opravdu velikým. Nejlepší, nejúčinnější a nejcennější je vždy nalézt takovou formu, aby si každý na základě naší pomoci mohl pomoci sám.

V tomto směru byl nám nejlepším a největším učitelem Pán Ježíš. Každý, kdo pozorně sleduje Jeho učení, třebaže nám nebylo zachováno úplně, každý musí dojít k přesvědčení, že Pán Ježíš byl vlastně největším pomocníkem všeho lidstva a v Jeho učení nalézt nejlepší návod, jak pomáhat svým bližním, aby si již dále mohli pomoci sami. Jeho svatý život je nejkrásnějším příkladem účinné pomoci všem, protože by naplněn pravým lidstvím a čistou, velikou Láskou, a právě láska, opravdová láska, má každou naši pomoc provázet. On přišel pomáhat právě těm nejpotřebnějším, těm nejchudším. Ne však nejchudším na statky pozemské, nýbrž nejchudším na nejcennější statky duchovní

Bylo mnoho chudáků, kteří chodili za Ním, aby konečně procitli ze tmy nevědomostí o pravém duchovním životě. Byly to většinou ubohé, spoutané duše, zatížené různými předsudky náboženskými, které se velmi těžce projevovaly zvláště v náboženství židovském

Kněží a farizeové učinili si z náboženství tohoto zdroj velikých příjmů, čímž snížili náboženství na roveň řemesla či obchodu. Proto také bylo jim učení Pána Ježíše nepříjemné, a protože znamenalo ohrožení jejich výnosného obchodování s náboženstvím, postarali se o to, aby toto nebezpečí násilím odstranili. Tím ovšem nemohli potlačit ducha Jeho velikého učení a zabránit jeho dalšímu blahodárnému šíření.

Pán Ježíš přišel v první řadě pro národ židovský, který byl již tehdy nejbliž k poznání pravého náboženství a toliko vinou svého sobeckého, chamtivého kněžstva zůstával stále ve tmách. Lid úpěl pod nadvládou svých kněží a zákoníků, takže z bohatých zdrojů duchovního, pravého náboženského života nic nepoznával, nic nedostával. A právě těmto ubohým duším, ochuzovaným o pravý blažený život a pravé poznání Lásky Otce Nebeského, právě těm Pán Ježíš přinesl světlo poznání. Přinesl jim Lásku a naučil je znát Otce Nebeského v pravém světle. Naučil je znát pravý poměr k Bohu, aby se stali vědomými dítkami božími a žili vědomě duchovním životem, naplněným láskou, aby šťastný a blažený život poznali již zde na zemi.

A právě to byla ta nejkrásnější a nejcennější pomoc, která umožňovala každému, aby si každý mohl pomoci sám.

Aby Pán Ježíš usnadnil každému přijímání Jeho svaté pomoci, používal ve svých výkladech velmi často podobenství, ze kterých si každý, podle stupně svého duchovního vývoje, mohl vybrati a pro sebe přizpůsobiti vždy to, co stačil pochopit. I v této formě učení, kterou Pán volil, můžeme spatřovati také jeden z mnoha důkazů jeho touhy pomoci právě těm nejchudším, zaostalým duším, aby si ony pak mohly již dále pomoci samy. Podobenství Páně byla tak mistrná, že přímo nutila posluchače, aby o nich přemýšleli a hledali souvislost daného příkladu s vlastním životem. Tím se jednak učili samostatně myslet a dále výsledky tohoto přemýšlení uplatňovat i v denním životě.

Mnohými podobenstvími Pán Ježíš ukazoval i na vady a chyby svých posluchačů. Protože však podobenství jen naznačuje a nečiní přímé výtky, jež každému jsou vždy nepříjemné, působí přirovnání vždy mnohem účinněji na duši posluchače. Není zde dotčena pýcha, která by burcovala k odporu rozum, zato však probouzí se svědomí, které tiše přiznává svou vinu a uvědomuje si, že podobenství mluví o chybě nebo dokonce o hříchu, kterého nutno se vyvarovat.

Tuto mistrnou cestu volil Pán, aby pomáhal všem chybujícím, aby sami svým přemýšlením o sobě přišli k pochopení, že chtějí-li býti Pánem Ježíšem osvobození a spaseni, musí se v první řadě oni sami o to zasloužit a svou vlastní vůlí se vynasaziti žít lepší a ušlechtlejší život.

Není jiná cesta, jak uskutečnit duchovní pokrok. Každý z nás musí pochopit učení Pána Ježíše tak, aby každý dovedl jít vlastní cestou a přece vždy věrně podle Jeho učení. Vlastní cestou, aby nasbíral potřebné zkušenosti, nutné pro jeho duchovní pokrok a přitom v duchu učení Páně, aby jeho pokrok byl skutečným vzestupem k vyšší duchovní úrovni.

Pán Ježíš přišel nám tedy pomoci, abychom se naučili vždy sami sobě pomáhat. On nerozdával almužnu, nepomáhal penězi, hmotou, ale Slovem, Láskou, Duchem, Silou a Mocí uzdravovací, pomáhal těmi nejcennějšími a nejpotřebnějšími hodnota pro všechno lidstvo. Největší pomoc přinesl lidstvu Svým svatým učením, neboť jim dal lidstvu návod, jak si může samo pomoci z největší bídy a utrpení, z nevědomosti a bludů, aby mohlo žít lepší a spokojenější život. On přinesl nám Světlo Pravdy a Ducha čisté Lásky, potřebného nám všem k vyššímu, vnitřnímu životu, kterým bychom se stále více přibližovali k Bohu a stali se vědomě dítkami Božími.

V tom máme býti všichni pomocníky a následovníky Pána Ježíše, všichni máme usilovat o to, abychom i my podobným způsobem dovedli pomáhat svým bližním. Při každé příležitosti máme poučovat nevědomé a probouzet dosud nevědomé bratry a sestry k novému životu, k životu v pravdě duchovnímu, vnitřnímu. Tím poskytujeme jim tu nejcennější pomoc, tj. přivádíme je k tomu, aby si dále dovedli sami sobě pomáhat.

Získáte-li sami poučení o duchovních pravdách, pak toto poučení nenechávejte si sami pro sebe. Šiřte tyto nové poznatky, svěřujte druhým poznanou pravdu, protože jest vaší povinností pomáhat jiným, že jste přímo povoláni k tomu, abyste pomohli každému do té míry, aby si každý, s kým přijdete do styku, dovedl pomoci sám.

Slyšíte nebo čtete různá poučení pro duchovní život. Některým z nich rozumíte, některá nechápete. Některá jsou vám srozumitelná, o jiných musíte přemýšlet, abyste jim porozuměli. Buďte vytrvalí v této snaze porozumět! Přemýšlejte v klidu a tichu, soustředění k dané otázce a jistě se vám všechno ujasní. Když vám rozum a vaše vědomí, nemůže pochopit a vy nemůžete přijmout novou pravdu ihned, ani to se pro vás neztratí, protože jest to vaše podvědomí, které tuto nevyjasněnou pravdu v sebe přijalo a pak přijde chvíle, kdy vaše duše pomocí ducha vyjasní vám vše tak, že dojdete k jádru věci a pochopíte sami. A toto vaše poznání jest jen výsledkem toho, že vám někdo pomohl slovem, ať mluveným nebo tištěným, k tomu, abyste si pomohli sami.

Vaše duše uchrání pro vás všechno, co jste jednou přijali, ať již jste přijaté myšlenky rozuměli či nikoliv. Ona se raduje z každého duchovního poučení, kterého se vám dostane. Mnohdy svádí i tuhý, ale vždy zdravý a užitečný boj s vaším rozumem, nechce-li on přijmout hned některou ze svatých pravd. Proto vše uchovává a sčteží ve vašem podvědomí až do té doby, kdy zvítězí nad vaším rozumem a vy konečně pochopíte pravdy vám podávané a přijmete je za své.

Vaše duše se vždycky raduje, dostane-li se vám pro váš duchovní život, pro váš duchovní vývoj nového poučení, tím více pak, přichází-li toto poučení přímo z vyšších duchovních sfér nebo dokonce z Otcovského domu. Vždycky se snaží přesvědčovat vzpouzející se rozum, který nechce přijmout duchovní pravdu.

Lidský rozum je někdy prapodivný poutník! Tím podivnější, čím více v něm pýchy. Ta svádí vždy člověka nejvíce na scestí, ta nejvíce přikazuje duchovnímu pokroku. A nejhůře jest tomu u těch, kteří jsou naplněni učeností a starými předsudky, od kterých nechtějí ustoupit. Jejich rozum nepřipouští žádné novoty, je příliš domýšlivý na svoji učenost a vědu a v důsledku toho odmítá vše, co mu věda nedokázala, co dosud nepoznal. Zastavil se ve svém vývoji duchovním a stává se raději omezcem, než by do svého okruhu myšlení připustil nějakou novou myšlenku. Takovému člověku s tak omezeným a neosvíceným rozumem lze ovšem těžko pomáhat, protože jeho povýšenost každou podobnou pomoc odmítá a on sám pomoci si nemůže.

Pro takové rozumáře nezbyvá pak jiná cesta, než cesta velikého trpení, kterým se musí protřpět ke svému probuzení. Dojít k němu jednou musí, protože si to přeje Bůh a On ve Svě veliké Lásce nenechá nikoho dlouho bloudit po falešných a nesprávných cestách. Zůstávají-li neúčinné všemožné láskyplné prostředky a Jeho veliká Láska je stále odmítána, pak dopustí bolestné utrpení, po kterém pak konečně takový rozumář procitne a vrátí se zase na správnou cestu, vedoucí do náruče milujícího Otce Nebeského.

S takovými nesnáze setkávají se i kněží a kazatelé, kteří by chtěli opravdově vést své svěřence k Bohu a narážejí stále na jejich rozumářský odpor. Mním tu ovšem jen ony opravdové kněze a kazatele, kteří to myslí opravdu poctivě i s náboženstvím i se svými svěřenými ovečkami. Neústupný rozum a špatně chápaná věda stojí jim zpravidla v cestě.

Příčinou toho, proč se dnes věda a náboženství rozcházejí a v mnoha věcech přímo si odporují, je zase jen na obou stranách neosvícený rozum, ač právě tyto dvě složky, tj. věda a náboženství, měly by pracovat společně v nejlepší harmonii. Vždyť právě úkolem vědy jest, pomáhat nevědoucím k poznání Pravdy Boží a ujasňovat všechno, co nevysvětluje církev, aby konečně nastalo jasno ve všech otázkách náboženských. To by byla ta nejnutnější pomoc v nynějších nejasných a spletitých otázkách náboženských, aby si pak věřící i nevěřící mohli pomoci sami, a to i v těch největších tajemstvích, s jakými přicházíme do styku v náboženském a duchovním životě.

Mnohý vědec, jen aby nemusel hlouběji vniknout do těchto tajemství a nemusel je ujasňovat asi sobě ani jiným, popře raději existenci všeho, čemu nerozumí. Takový vědec potřeboval by ovšem, více než kdo jiný, pomocnou ruku, která by jej vedla a přivedla na správnou cestu, po které by pak mohl již sám jít bezpečně a pomoci si sám.

I mezi kněžími je mnoho takových, kteří se nesnaží vniknouti do hloubky duchovních tajemství. Mnozí nenamáhají se příliš ani s tím, aby sami pochopili to, čemu lid učí a co ve svých kázáních hlásají. Ba mnohdy ani kazatel sám nevěří tomu co káže, proto také svými slovy nikoho nepřesvědčí a jeho hluchá kázání duším mu svěřeným pomoci nemohou. Proto také jsou dnes náboženské poměry tak neurované a nejasné. Všechno se jen povrchově odbývá, ale nejde se do hloubky, nedotkne se citu. Odtud ten nedostatek lásky, která v neprobuzených citech hyne, ač právě láska je základním kamenem všeho života, zejména života duchovního, vnitřního, kterým jediné můžeme dosáhnout žádoucího tajuplného spojení s Bohem.

K tomu právě mají pomáhati kněží všech církví bez rozdílu, aby ubývalo bezradných a přibývalo těch, kteří našli již svou správnou cestu k správnému náboženství a vžili se do pravého náboženského cítění. Jen pomoci každému, aby na tuto cestu vkročil, pak již dále dovede každý sám na ní pokračovat a sám si pomoci, i v těch největších otázkách náboženských.

Podobná jest i povinnost všech vychovatelů, učitelů a profesorů, zejména však rodičů. Oni jsou zodpovědni za výchovu svěřené jim mládeže a jejich úkolem jest pomoci mladým k tomu, aby hned od počátku vykročili na správnou cestu života, pomoci jim do té míry, aby si pak již oni sami dovedli pomoci dále. Celá výchova má vésti děti k samostatnosti a k sebedůvěře, aby nezůstávaly bezradně stát, nečekaly, že někdo jiný bude jim stále pomáhat a za ně myslet, aby si uměly pomoci samy.

Život je boj a na tento boj musí rodiče své děti připravovat. Musí je naučit poslušnosti, skromnosti a poctivému plnění každé povinnosti, kterou jim život uloží, ne však vychovat z nich nesamostatné otroky, schopné jen slepé poslušnosti cizích rozkazů, neschopné však samostatného myšlení. Takto vychované děti by v životě mnoho nedokázaly. Člověk bez vlastní iniciativy je stále odkázán na pomoc druhých a stává se konečně přítěží lidské společnosti.

Nejlépe ovšem pomůžete dětem ušlechtilým příkladem vlastního života. Na vašem jednání, na celém vašem životě musí se děti učit, jak nutno jednat, jak životem se probíjet, jak sám na sebe spoléhat, sám sobě pomáhat a nečekat, že pomůže někdo jiný.

Je proto třeba jednat s dětmi jako se sobě rovnými kamarády, s otevřeností a pravdivostí, která bude jim vždy nejučinnější pomocí a užitečným vzorem i příkladem pro jejich budoucnost.

Mnozí rodiče se nestarají příliš o výchovu svých dětí a přenechávají vše škole. To je ovšem chybné. Škola dává především vzdělání, které jest druhou potřebnou pomocí do života, aby se v něm řádně uplatnily. Avšak škola nestačí na to, aby mohla dítěti nahradit vše to, co mu může pro právu dát výchova rodinná. Ve škole čerpá dítě svou výchovu pouze z knih, z učebné látky, a dítě potřebuje, aby mu někdo pomohl, zvláště, když vlastní důvtip nestačí vybrati si z naučeného pro sebe to, co pro život má si zachovat.

Přímo klasickým příkladem výchovy a nejcennější, nejušlechtlejší pomocí, na jejímž podkladě může si každý pomoci dále sám, jsou výchovné ústavy mrzáčků, jako na příklad Jedličkův ústav. To není ústav, který přijímá mrzáčky proto, aby jim pomohl hmotně, staral se o ně, šatil je a živil, aby oni sami nemuseli nic dělat. Profesor Jedlička, zakladatel tohoto vzorného ústavu, měl na mysli vyšší a užitečnější cíl. Pochopil velmi dobře, jak pomoci i těm nejubožejším mrzáčkům, aby i oni si mohli jednou pomoci sami. Chtěl zabránit jejich bídě a strádání, chtěl je ušetřit hořkého údělu žebráků, aby nebyli nikomu na obtíž a nemuseli spoléhat na almužny, jež často bývají podávány tak, že bolí a lidskou důstojnost urážejí.

Profesor Jedlička založil svůj ústav proto, aby se zde tito mrzáčkové vychovávali s láskou k různým pracem, aby se mohli sami živit, sami si vydělat a nepotřebovali cizí pomoci.

Měl jsem tu příležitost být v tomto ústavě a strávil jsem zde, mezi těmito postiženým dětmi, velmi krásné chvíle. Přál bych vám poznat to krásné, láskou a bratrstvím naplněné soužití pana učitele s dětmi, abyste poznali opravdu překrásný příklad pravé výchovy. Čeho jsem si však nejvíce vážil na této vzorné výchově a co mne tak nejvýš mile překvapilo, bylo právě to, jak prvý i druhý ředitel tohoto ústavu pochopil a dovedl svým svěřencům duchovně pomáhat a vyvolávat v nich touhu po učení. Bez rozkazů, bez donucování, bez školských předpisů, toužily děti samy po nových vědomostech. A to právě považuji za nejvyšší úspěch výchovy a v tom také spatřuji nejkrásnější příklad pravé, rozumné výchovy, která pomáhá tak, aby si každý dovedl pomoci sám.

Alespoň jeden zážitek z tohoto ústavu vám zde uvedu.

Dříve nebyla zde škola v pravém slova smyslu. Děti nemusely chodit do žádné veřejné školy, ale pan ředitel staral se sám o vzdělání svých svěřenců. Zprvu dětem jen předčítal, s dětmi hovořil a připojoval výklady, ze kterých by se děti poučovaly. Jednou svým předčítáním vzbudil zvláštní zájem svých posluchačů. – Vidíte, kdybyste se naučili číst – řekl ji – mohli byste si to sami přečíst. – A hned se všechny děti hlásily, že by se chtěly naučit číst. To nebyl rozkaz, jen pouhý náznak, co krásných věcí by si každý z nich mohl přečíst, kdyby se naučil číst. Všichni měli volnost rozhodování, zda chtějí či nechtějí se učit číst.

Spontánní projev žádosti, že všichni se učit chtějí, byl pro pana ředitele velmi radostný a také hned dětem řekl, jak je to od nich hezké, že po vzdělání touží, jak ohromný dar i nezbytná, základní pomůcka všeho vzdělání je kniha, co všechno člověk získá, umí-li číst a psát. Slíbil dětem, že to s nimi zkusí.

Začali se slabikářem, ale nehráli si s ním celý rok, jak se na obecné škole předepsáno. Za dva měsíce byli s tím hotovi, a protože děti naléhaly a chtěly se učit dále, probíral s nimi pan ředitel postupně i další předměty i všechno učivo z dalších tříd obecné školy a než uběhl rok, naučily se děti hravě všemu, co se na obecné škole probírá ve všech pěti třídách. A inspekce, která se přišla do ústavu podívat, aby zjistila, jaké pokroky děti udělaly, byla velmi překvapena a všichni chovanci udělali zkoušky ze všech 5ti tříd s výborným prospěchem.

Nikdo dětem neporoučel, nerozkazoval, že musí chodit do školy, že se musí učit. Stačilo pouze probudit v nich zájem o učení, vzbudit v nich touhu po vzdělání, a děti pak z vlastní vůle staly se nejpilnějšími a nejhodlivějšími žáky, protože učení bylo pro ně radostí, nikoliv nucenou povinností a obtíží.

Je přirozené, že všichni nepokračovali stejně snadno a lehce. Ale zde zase učitel osvědčil svoji velikou lásku a trpělivost s méně nadaným dětmi a více se jim věnoval, znovu vysvětloval, aby se i takoví žáci mohli naučit tomu, co jiní pochopili hned při prvním výkladu. Tak pomáhal těm slabším aby i oni mohli si sami pomoci a sami svým rozumem jasně pochopili látku daného úkolu, aby jej mohli sami vypracovat.

A výsledkem této vlídné, láskyplné péče bylo, že všichni stejně stačili probrat celou obecnou školu v jednom roce. Podobným způsobem podařilo se mu pak vyvolat v dětech touhu po naučení se cizím jazykům, a i v tomto směru měl podobný, zcela mimořádný úspěch. Konečně pak přišla na řadu i jiná práce, různá řemesla i práce umělecké, kterými se chovanci ústavu připravovali k tomu, aby si dovedli sami vydělat svůj chléb. Uvážíme-li, že byli mezi nimi i velmi těžce postižení, třeba bez rukou, kteří se učili psát a kreslit nohama a to tak krásně, že zahanbovali mnohého zdravého žáka, který nedokázal totéž rukama, uvážíme-li že se tito mrzáčci naučili hravě francouzsky, anglicky, rusky, pak výsledky této práce musí jistě vzbudit obdiv u každého. To jsou ovšem výsledky veliké lásky, výsledky upřímné touhy pomoci těm nejobozejším tak, aby si oni sami mohli pomoci.

Příčinu těchto ohromných úspěchů musíme hledati především v nejvyšší účinné výchovné metodě, která ponechávala dětem naprostou volnost, úplnou svobodu vůle, neznala rozkazů

ani trestů, zato však dovedla vzbudit jejich vlastní vůli a touhu učit se a učit. Tito vychovatelé nepotřebovali vtoukat dětem do hlavy kázání o jejich povinnostech, nepotřebovali používat rákosky. Jim stačila jejich opravdová láska a trpělivost, která dovedla pochopit duši dítěte, zejména duši dítěte-mrzáčka, tak těžce osudem postiženého. Při své opravdové vychovatelské schopnosti poskytovali svým svěřencům tu nejcennější pomoc, aby si dále dovedli již pomoci sami a necítili tíhu svého osudu, aby se dovedli i radovat ze života.

Někteří rodiče se domnívají, že i oni pomáhají s lískou svým dětem, když za ně vypracují jejich školní úlohy. To je však falešná, ba přímo zhoubná pomoc. Snad se jim podaří, že jejich synáček touto nesprávnou cestou získá na vysvědčení lepší známku, avšak pro vlastní vzdělání dítěte je tato pomoc bezcenná, ba přímo škodlivá. Dítě se tím učí spoléhat na jiné, zvyká si na nepoctivost v práci a plnění svých povinností a nedovede si nikdy samo pomoci. I jeho svědomí musí se pak vyčítavě ozvat, když si uvědomí, že ta lepší známka na vysvědčení je vlastně nezasloužená, že mu k ní vlastně nesprávně dopomohl někdo jiný, a to na úkor jeho vlastního vědění. Co je mu platno všechno to, co je na vysvědčení, když to není v soulase s tím, co je v jeho hlavě. A později pak, když by potřeboval umět to, co za něho kdysi tatínek nebo někdo jiný dělal, aby mu práci ušetřil, dojde k poznání, že tato pomoc otcem mu poskytovaná byla mu jen na škodu, že by byl udělal mnohem lépe, kdyby mu byl jen pomohl k tomu, aby daný mu úkol pochopil tak, aby jej mohl samostatně vypracovat.

Taková nesprávná pomoc nese v budoucnu těžké následky. Mladík, který nastoupí do místa, své vysvědčení předloží, ale dále se již nikdo nestará o to, jaké bylo. Každý šéf sleduje jeho práci, pozoruje, kolik umí, jak dovede při práci myslet. Zde už mladík ten nemůže spoléhat na to, že se za něj bude namáhat tatínek a s daným úkolem mu pomůže. Smutné bývají pak výsledky tak nesamostatně pracujících studentů, kteří vždy spoléhali na to, že jim pomůže někdo jiný, aby si sami pomoci nemuseli.

A to necht' je výstrahou všem, kteří neumí správně pomáhat!

Projevujte svou lásku ke svým dětem i ke všem bližním vždy, jen správnou a účinnou pomocí, na jejímž podkladě by si každý dovedl pomoci sám! Tímto způsobem můžete každému nejvíce prospět, tímto způsobem pomůžete nejlépe každému, kdo pomoc potřebuje a i sobě samým, neboť tím budete plnit Zákon Boží, zákon účinné lásky.

Bůh vám k tomu pomáhej!

89. Duchovní vůdce aneb anděl strážný

Každý z nás má svého duchovního vůdce, který nás provází celým naším životem, při každém kroku. Nezáleží na tom, zda si jeho přítomnost nebo dokonce jeho existenci uvědomujeme či nikoliv, nezáleží také na tom, jak jej nazýváme. Církev nazývá jej andělem strážným a připomíná jej zejména u dětí.

Motiv anděla strážného inspiroval mnoho církevních malířů, kteří jej povětšinou malovali s křídly, aby tím naznačili, že tento ochránce dětí není obyčejnou bytostí lidskou, ale že patří do říše nebeské, odkud se může k nám dostat jen pomocí svých křídel.

Ve skutečnosti však tento anděl strážný – tedy náš duchovní vůdce nemá žádných křídel a mnohdy, když sestupuje k nám, běře na sebe jen astrální tělo, které ve vyšších sférách vůbec nemá. Ale i tato astrální těla jsou neúplná, mnohdy chybí nohy, někdy i trup. Jen málokdy se stává, že někdo může vidět svého duchovního vůdce v podobě ducha, tím vzácnější pak je, ukáže-li se nám náš duchovní vůdce ve zhmotnělém těle. To se stává jen tehdy, když někdo prožívá své duchovní zrození, nebo když se při našem postupu na vyšší stupeň našeho duchovního vývoje náš duchovní vůdce mění.

Duchovní vůdce jest nám dán z veliké milosti a Lásky Boží. Jest to služebník Boží, jehož úkolem a povinností – ovšem povinností radostnou, jest vésti nás ke správnému, čistému životu a chránit nás před vším nebezpečím v duchovním i hmotném životě.

Jen málo lidí si uvědomuje, že má stále vedle sebe a tak blízko tak vzácnou a milující bytost, která je chrání, jim pomáhá a snaží se vésti a býti jim v každém ohledu prospěšná. Všichni ti, kdož si toto neuvědomují, ochuzují se sami o mnohou blaženost, kterou by jinak museli prožívat a pociťovat.

Mám po této stránce mnoho zkušeností a uvedu později alespoň několik příkladů, abych vám ukázal, jak se naši duchovní vůdcové o nás starají, jak se snaží vniknout do naší mysli, jak dávají nám rady a pokyny. Ubohý jest každý člověk, který těchto pokynů nedbá, daných rad neposlouchá a dělá vše jen podle svého neosvětleného rozumu a mylně se spoléhá jen na vlastní moudrost.

Našimi duchovními vůdci nemusí bát vždy jen vyšší bytosti duchovní nebo andělé. Přesto však každý ten duchovní vůdce stojí výše, na vyšším stupni duchovní úrovně než my. Protože má být našim učitelem a mistrem, který má nás vésti také k vyššímu stupni duchovního vývoje v duchovním životě, nemůže to ani býti bytost méně vyspělá než my. Proto také bude nám vždy jen prospěšné, když se této bytosti svěříme, jejích rad uposlechneme a dáme se jí vésti.

Stává se, že odešlý člen rodiny vyprosí si na Bohu nebo u těch, kteří duchovní svět vedou, aby směl zůstat v kruhu své rodiny jako vůdce některého z jejích členů a býti tak jemu i celé rodině rádcem, vůdcem a pomocníkem. Toto svolení dostanou ovšem jen ti, kteří jsou již sami tak pokročilí a stojí již tak vysoko ve svém vývoji, že jsou schopni vésti druhé. Kdyby však stáli ještě na nižším stupni, než onen člověk, kterého by rádi vedli, pak zákony duchovního světa nikdy by mu svolení nedaly, protože takovýto nedostatečně vyspělý vůdce mohl by svému ochránci jen ublížit a znemožnit mu jeho duchovní pokrok.

Jak je to milé a krásné žít s vědomím, že mám vždy u sebe takového dobrého přítele! Nikdo z nás nenajde mezi lidmi, ani mezi svými nejbližšími a nejmilejšími přáteli lepší, odevzdanější, milující bytost, než jest jeho duchovní vůdce. Tím je prostě řečeno vše.

Kdyby nás naše žena, muž nebo děti milovali sebe více, přece se jejich láska nevyrovná lásce našeho duchovního vůdce, kterým jest nám samým Bohem dán, a protože Láska Boží převyšuje vždy vše, jest náš duchovní vůdce povolán k tomu, aby tuto Lásku Boží projevoval a touto Láskou působil na nás i v nás.

Všechn pokrok, kultura, technika, umění, každý krok, jímž lidstvo vývojově stoupá, to vše je dílo našich duchovních vůdců, bez nichž by svět nikdy nedosáhl té výše, na jaké jej vidíme dnes.

Podobně jako každý jednotlivec, tak i každý národ má svého duchovního vůdce, svého genia, který pomocí všech odešlých velikánů, kdysi v národě tomto žijících a pro povznesení svého národa s láskou pracujících, působí v národě stále a vede jej k dalšímu pokroku. Náš Hus, Komenský, Palacký, Jungmann, Svatopluk Čech, Němcová, Zeyer, Březina, Smetana, Dvořák a mnoho jiných, jsou stále blízko nás a snaží se dávat těm, kteří mají schopnost pro národ něco vykonat, další podněty, myšlenky, rady a pokyny.

Ptáte se, jak můžeme dosáhnouti toho, že budeme vědomě spojeni se svým duchovním vůdcem?

Není to tak těžké a nesnadné. Ba, naopak, je to zcela jednoduché, chceme-li toho opravdu dosáhnout. Záleží to vždy jen na každém jednotlivci samém.

Od chvíle, kdy si uvědomíte, že skutečně existuje taková bytost, která vás miluje a která má a chce vám s radostí sloužit, nesmíte zůstat hlouš a neteční k jejím pokynům. Jednali byste sami proti sobě, kdybyste se nestarali o to, jak využít její veliké lásky, jak těžit z oné ohromné výhody, kterou nám Bůh poskytuje tím, že nám každému dal duchovního vůdce.

Všímejte si svých popudů a myšlenek. Mnohdy vás třebaš při práci napadne něco a vy se touto novou myšlenkou začnete obírat. Nevíte, je-li správná, jste nerozhodní. V takové chvíli dáte-li pozor, ozve se váš duchovní vůdce. Uslyšíte třebaš prasknutí v nábytku, nebo, nejste-li

dosti silní, aby duchovní bytost mohla z vás vzít sílu k takovému hmotnému projevu, dá vám alespoň do ucha slyšitelné znamení. To ozve se jednou – dvakrát – nebo třikrát.

Na to dejte dobrý pozor! Jedno znamení jest potvrzení, že to, čím se obíráte, co jste pronesli, nebo myšlenka, kterou jste právě přijali, byla správná. Byla-li tato myšlenka od inteligence zla, která vás chce svést k něčemu nesprávnému nebo škodlivému, pak uslyšíte dotyčný zvuk, toto znamení dvakrát za sebou. To znamená ne – nečiň to, dej pozor a nedělej to!

Uslyšíte-li toto znamení třikrát, což je zesílené, třikrát opakované ano, pak můžete si být jisti, že to, čím jste se ve svých myšlenkách obírali, je nesporně správné, že jest to něco velikého, nebo taková svatá pravda, které se musíte přidržet, že nesmíte opomenout vykonat to, k čemu jste právě dostali popud.

Takovýmto způsobem dává vám váš duchovní vůdce najevo svou přítomnost.

Někdy ovšem slyšíte praskání v nábytku zdánlivě bez příčiny. Není odezvou vašich myšlenek, nepřichází na váš popud. Tímto způsobem dávají vám některé duchovní bytosti znamení a upozorňují vás, že od vás něco potřebují, něco od vás chtějí. Je to možná některá bytost vám blízká, vás milující, která přichází vás takto o něco prosit. Nejčastěji bývá to bytost, nemající v záhrobí klidu a proto přichází vás prosit, abyste si na ni vzpomněli s láskou a za ni se vroucně pomodlili. V takovém případě je nejlépe pomodlit se „Otčenáš“ a přidat k němu doslov: Pane Bože, to je má modlitba za onu bytost, která mi právě dala znamení.

Kolem nás je stále celá řada astrálních bytostí, které vy se rády nějakým způsobem ohlásily nebo uplatnily. Touží po tom, aby na ně někdo vzpomněl modlitbou nebo alespoň láskyplnou myšlenkou. Nemohou-li toho dosáhnouti, pak vstupují i do těl žijících lidí, aniž by si uvědomily, že tím působí tomu, do něhož vstoupily, veliké nesnáze, různé choroby, bolesti, ochrnutí, přinejmenším rozrušení nervů. To jsou bytosti bloudící, kterým nelépe pomůžeme vroucí modlitbou za ně. Takto se také uvarujeme všech těch chorob, které vznikají ovládnutím takové bloudící bytosti, chorob to velmi nebezpečných, protože právě s nimi si lékaři nevědí rady.

Kdyby lidé toto věděli, bylo by jistě mnohem méně nemocí mezi námi. Ale náš duchovní vůdce upozorňuje nás i na to, a proto je nutno dávat dobrý pozor na všechny pokyny, které nám dává.

Ptáte se, kdy a jak poslouchat, aby nám žádný z daných pokynů neušel, abychom nic nepřeslechli? Jediný prostředek je klid. Ty chvíle klidu, o kterých jsem promluvil již v jiné přednášce velmi podrobně.

Potřebujete-li nějakou radu od svého vůdce, musíte se soustředit a v klidu a tichu očekávat jeho odpovědi. Budete-li pozorní, jistě se vám odpovědi dostane. Nečekejte však, že k vám váš vůdce bude mluvit lidským hlasem! Očekávejte jemné vnuknutí, myšlenku, nebo nápad, a věřte, že to, co přijde, není myšlenka vaše, že to není váš nápad, jak mnozí mylně soudí, nýbrž že je to projev nebo pokyn vašeho duchovního vůdce, který ze svého vědomí přenáší telepaticky myšlenky do vašeho vědomí.

Při tom však musíte dát pozor a svým rozumem správně uvážit, zda vnuknuté věci jsou dobré, zda se do vašeho vědomí nevloudila myšlenka zlá, která není projevem vašeho duchovního vůdce, nýbrž od inteligence zla, pokoušející se často člověka zmásti a odvésti jej od dobrých úmyslů a myšlenek. K tomu máte rozum a svobodnou vůli, abyste sami uvážili a rozhodli, chcete-li uposlechnout či nikoliv.

Přijmete-li však dobrou myšlenku, vyzývající vás k nějakému činu nebo rozhodnutí, pak proveďte vše přesně dle daných vám pokynů a neměňte na tom ani písmenko. Jste-li si jisti, že vám byl dán pokyn k vykonání něčeho dobrého, pak již zůstaňte věrni danému pokynu a dle svého rozumu nic neměňte! Mohli byste vše pokazit. Věřte, že první popud jest vždy nejsprávnější, protože jej za vás dříve dobře uvážil a promyslel váš duchovní vůdce.

Poslechnete-li prvního pokynu svého vůdce, vždycky dobře pochodíte! Nezáleží na to, zda tyto popudy budou se týkat vašeho života běžného, obchodního, úředního, v každém případě buďte v jejich vykonávání přesní a vždy jednejte poctivě!

Váš duchovní vůdce je vždy připraven a také ochoten dát vám rady a pokyny ve všech vašich pochybách, v jakýchkoli záležitostech a tím ulehčiti vám ve všech nesnázích životních. Čím více jeho dobroty využíváme, tím více i my pomáháme jemu v jeho duchovním vzestupu, neboť naše poslušnost k jeho pokynům rozmnožuje jeho zásluhy o nás.

Tyto zásluhy jeho jsou tím cennější, jestliže se jeho svěřenec pod jeho vedením obrátí na cestu duchovní a přijde k poznání čisté pravdy Boží a dá se vésti stále blíže k Bohu. Tj. jeho největší a nejdůležitější úkol, probouzet v nás to ušlechtlejší lidství.

Náš duchovní vůdce slouží nám však nejen přenášením svých pokynů do našeho vědomí. On snaží se také varovat nás před všemi nebezpečími, jako náš ochránce, čili jako náš anděl strážný, starající se o bezpečí našeho života.

Před lety vyprávěl mi jeden mladý advokát historku ze svého života, která je nejlepším dokladem věrné služby anděla strážného.

Bylo to za světové války, kdy tento člověk byl koncipientem ve Slaném a chodíval do Knovíze hrát tenis. Jednou se vracel a měl již hezký kus cesty po silnici za sebou a chtěli si zatáčku silnice zkrátit pěšinou přes pole, která tuto zatáčku přetínala. Najednou však uslyšel za sebou kroky a zahlédl za sebou dva vojáky, kteří zřejmě přijeli domů z fronty na dovolenou. Ihned se rozhodl, že na ně raději počká, aby jej snad nečekalo překvapení ze zadu. Vojáci se hned také nabídli, že jdou také do Slaného a že jej tedy vyprovodí. Šli mlčky a když přišli k oné zkracující pěšině, zastavil se pan koncipient, jako by mu někdo před nohy přehradu nakupil a nemohl udělat ani krok. Nedovedl si sám vysvětlit příčinu tohoto nečekaného ochromení a styděl se svým společníkům prozradit, co se s ním děje. Vymluvil se, že tu chce počkat na kamaráda, který se na nádraží opozdil a doufal, že vojáci půjdou sami napřed. Nešli však a čekali s ním. Když pak viděli, že na nádraží již zhasla světla a pan koncipient se trochu vzpamatoval, prohlásil, že asi jeho kamarád šel jinudy a že již déle čekat nebude. Než však vykročili k další cestě, ozvala se ohromná rána a do povětří vyletěla spousta hlíny, a to právě z té pěšiny, po které chtěli jít. Všichni tři zůstali jako zkamenělí a teprve za chvíli řekl jeden z vojáků: Pane, vy jste nás zachránil před jistou smrtí a sebe také! Kdybychom tu byli s vámi nebyli tu chvíli čekali, byli bychom se dostali přímo do toho nejhoršího, protože tady vybuchl granát a ten by nás byl roztrhal všechny tři! Za chvíli pokračovali v cestě, jeden za druhým a tu najednou první chodec s výkřikem spadl do jámy. Když se šťastně vyhrabal ven bez úrazu, potvrdil, že to je právě to místo, kde před chvílí vybuchl granát. Elektrickou lampičkou svítí pak sobě i ostatním na cestu, aby se této nové jámě šťastně vyhnuli.

Tento mladý advokát vyprávěl mi tuto historku a přitom sám neměl ani zdání o tom, co bylo příčinou podivuhodné záchrany tří životů a nedovedl si ani vysvětlit, jak je to možné. Byl přece úplně zdravý a najednou tak ochrnutý, že se nemohl hnout s místa. O se to s ním mohlo tak najednou stát?

Vysvětlil jsem mu to, co na něj tak působilo. Byl to jeho duchovní vůdce a ochránce, či jak mu církev říká anděl strážný, který mu na okamžik znemožnil další chůzi, aby nevešel do své zkázy. Tak velická byla láska a obezřetnost jeho duchovního vůdce, že jej takto uchránila před neštěstím, které na něj čekalo v nejbližším okamžiku.

Mám vnuka, kterému bylo sedm let, když si svou nerozvážností mohl sám zavinit smrt. Vylezl do koruny starého, vysokého dubu jako veverka, aby si tam natrhal duběnky. V této výšce asi 16 metrů natáhl se za nějakou pěknou duběnkou a nevšiml si, že se zachytil suché, zpuchřelé větve, která se ulomila. Spadl a zůstal v bezvědomí ležet pod stromem, až jej zde zahradník našel. Přinesl jej do bytu a asi hodinu trvalo, než ho přivedli znovu k vědomí. Byl to pád, který mohl být smrtelný, nebo alespoň osudný ve svých následcích, protože i páteř

mohla být přeražena a chlapec pak nadosmrti mrzákem. Byl to opravdu zázrak - nic se mu nestalo! Byl to jeho anděl strážný, který ho při pádu zachytil a snesl dolů! Zajímavé bylo, vyslechnout kloučka samého. Ptal jsem se ho, jaký měl pocit, když s takové výšky padal, měli strach. Řekl mi, že o svém pádu nic neví, protože v tom okamžiku, kdy se pod ním větev zlomila, ztratil vědomí a neví vůbec, jak se dolů dostal.

V podstatě vybavilo se v této chvíli pádu jeho duchovní tělo, aby tělo hmotné bylo bez citu a nepocítilo žádné bolesti úhozu při svém padání i při dopadnutí na zem. Jak milostiv je Bůh vůči nám, když přijdeme k úrazu nebo se octneme ve velikém nebezpečí.

Podobný případ šťastného pádu znám z Velké u Popradu, kde mají městskou věž asi 30 metrů vysokou. Nahoře na věži měl být strážník, jehož 6letá dceruška hrála si v ochozu věže a čile tam pobíhala, až ji konečně napadlo vylézt na železné zábradlí ochoz chránící. Náhle však ztratila rovnováhu a sletěla dolů. Lidé se na ni dívali, jak ve vzduchu krouží a spirálovitě padá stále níž, až dopadla na dlažbu. Každý, kdo ji viděl padat, viděl její vzedmutou sukénku a protože všichni také věřili, že jen ta sukénka ji zachránila před prudkým pádem a smrtí, protože všichni byli plni údivu, že dítě zůstalo zcela bez úrazu, že se mu vůbec nic nestalo. Jiní zase mluvili o šťastné náhodě, leč nikdo si neuvědomil to pravé, co bylo příčinou této šťastné náhody. Proč se právě ta sukénka vzedmula, kdo to tak moudře zařídil, aby se to zdálo tak přirozené? Byl to zázrak Boží! Nikdo nepochopil, že zde zasáhl strážný anděl tohoto děvčátka. Zasáhl neviditelně, ale zařídil vše tak, aby se děcku při pádu ani při dopadu nic nestalo.

Podobných případů zázračného zachránění lidských životů znáte jistě každý sám dost. Nejde jen o děti, ale i o lidi dospělé, zejména vidíme často podobné divy u lidí opilých. Tito neuvědomují si žádné nebezpečí a proto odvažují se i cest tak nebezpečných, jakým se všichni střízliví vždy vyhnou. Skalní srázy, vymleté břehy, křižovatky, přejezdy, přes všechno se opilý hladce dostane a každému úrazu ujde. Lid dobře říká, že opilci a malé děti mají vždy při sobě anděla strážce! Je to svatá pravda.

Máme ho všichni při sobě, jenomže si jeho přítomností nejsme vědomi a každé vyvážnutí z nebezpečné situace přičítáme jen své opatrnosti, duchapřítomnosti a moudrosti. Je jistě moudré a nutné, abychom se všemu nebezpečí vyhnuli a zabránili tak sami všemožným úrazům, ale věřte, sama vůle a opatrnost vaše by na to vždy nestačila! Protože však ani děti ani opilci nemají schopnost uvědomovat si nebezpečí a vyhnout se mu, proto u nich působí vždy anděl strážný, který je s láskou od všeho zlého ochraňuje. A ochraňuje i vás, každého z nás, jde s námi všude, vždy ochoten pomoci nám ve chvíli, kdy toho bude zapotřebí.

Vzácností je – svého duchovního vůdce i vidět, jak jsem již zprvu o tom se zmínil. Chci vám nyní povědět, jak se mně samému jednou podařilo svého duchovního vůdce spatřit.

Je tomu dnes již více než dvacet let, bylo to nedlouho před tím, než jsem začal přednášet.

Bylo to na Šumavě, nedaleko Špičáku, když se moje dovolená tam již chýlila ke konci. Šest neděl chodil jsem tam po lesích a sbíral houby a teď šel jsem se ještě naposled rozloučit s jedním místem, kam jsem velmi rád chodíval, třebaže bylo asi dvě hodiny cesty vzdáleno od hotelu, v němž jsem bydlel. Měl jsem v programu na zpáteční cestě již nedbat hub a oddat se jen kráse obklopující mne přírody. Ale jako pravý houbař dlouho jsem to nevydržel. Zlákala mne paseka při silnici a chtěl jsem alespoň doprostřed dojít, abych se podíval po nějakém hříbu, abych je čerstvé přivezl domů. Paseka byla asi 100 x 100 m veliká a já došel až do jejího středu. Tam jsem se zastavil u jednoho malinového keře, nad jehož nádhernými, velikými plody jsem přímo žasl. Náhle jsem si vzpomněl, jak místní hajní hubují, když lidé chodí do pasek, kde jsou vysázeny mladé smrčky. Začal jsem se rozhlížet kolem sebe i po silnici a poslouchal, neuslyším-li kroky nějakého chodce. Bylo ticho, nikde se nic nehnulo, a tak jsem se sehnul ke keři, abych si utrhl nějakou malinu. Když jsem se napřímil a prvou malinu nesl k ústům, stál přede mnou dědeček v černém šosatém kabátě a držel v ruce klobouk, ve kterém jsem zahlédl na mechu krásně urovnaném tři malé, krásné hříbky. Byl

jsem překvapen jeho nenadálým zjevem, že jsem se pro prvou chvíli musel nejdříve vzpamatovat, abych dědouška mohl alespoň pozdravit. Poděkoval mi a ptal se mne, jak mi chutnají maliny a jak to přijde, že jsem našel právě ty největší? Odpověděl jsem, že jsem k nim čistě náhodou přišel, jak jsem šel středem paseky. Nešlo mi však z hlavy, kde se tu ten dědoušek vzal, když jsem před okamžikem celé své okolí pozorně prohlížel a nikoho nikde neviděl. Chtěl jsem nějak zastříit své rozpaky a ptal jsem se ho, zda kouří a smím-li mu nabídnout. Odpověděl, že kouří jen doutníky, a tak jsem vyndal svoji tašku s viržinky a nabídl jsem mu. Vzal si jedno a zastrčil je do kapsy u kabátu. Rozloučil jsem se s ním, a abych se neprozradil, jak mne jeho objevení polekalo, shýbl jsem se pro malinu a utrl si druhou. Po očku jsem se však po dědouškovi stále díval. V tom okamžiku, kdy jsem oči obrátil k trhané malině, dědoušek zmizel. Ani stopa, ani šustot trávy, nic se neozvalo, zmizel a byl pryč.

Řekl jsem si, že to byla jistě duchovní bytost, které mne takto navštívila, ač jsem tehdy ještě o spiritismu, mnoho nevěděl a o něj se nezajímal. Do té doby šel jsem pouze svou cestou čistě náboženskou, tak prostě, jak jsem byl vychován. Ale v tom okamžiku jsem již věřil, že to byl opravdu jen zhmotnělý duch, který se mi takto ukázal. Zmizel-li duch, nemohlo zmizet s ním i hmotné viržínko, usuzoval jsem a proto také na místě, kde staroušek zmizel, začal jsem hledat. Ale ani po něm nebylo ani památky, i to odhmotnělé zmizelo nebo se stalo neviditelným.

Pokračoval jsem pak prostředkem paseky dále k jejímu druhému okraji, kde již zase začínal vysoký les, jímž jsem chtěl vyjít zase na silnici. Ale když jsem došel až k lesu, nemohl jsem prostě udělat ani krok, nechtěl-li jsem pošlapat spoustu krásných hub, kterých tu bylo jako nastláno. Na prostoře asi čtyř čtverečných metrů byla jedna houba vedle druhé, samé krásné, zdravé, od různých druhů, které jsem až dosud sbíral. Stál jsem nad nimi v údivu a řekl jsem si, že mi toto milé překvapení připravil jistě ten dědoušek, tato duchovní bytost, a to jako odměnu za to, že jsem k němu s vlídností a láskou zachoval a nebál se ho, i když jsem nevěděl, kdo vlastně je. Pak jsem si klekl k houbám a jen ty nejkrásnější si vybíral a dal do pláště. Byla toho řádná hromada a proto jsem to svázal a hodil ranec přes rameno.

Do hotelu jsem došel již za šera a cestou uvažoval jsem, že byla-li to duchovní bytost, která tuto žeň mi připravila, že také houby mohou být jen duchovní podstaty. Proto jsem byl velmi zvědav, v jakém stavu je donesu domů. Byly krásně čerstvé, nepomačkané a byl jich plný stůl. Divil jsem se, že se v ranci na mých zádech ani nepomačkaly, a ač byl teprve pátek a já jel domů až v neděli, dovezl jsem je stejně neporušené a čerstvé domů.

V hotelu vykládal jsem o svém zážitku malíři Minaříkovu, který tehdy již znal z duchovních věcí více než já. Tehdy vyslechl jsem od něho velmi poučný výklad o duchovním životě a duchovnu vůbec. Ptal se mne, zda se mi ve snu někdy nezdává, že lítám, k čemuž jsem musel přisvědčit, protože podobné zážitky nebyly u mne tak vzácné. Nato pověděl mi, že tento dědoušek byl můj duchovní vůdce, který se mi zjevil na znamení, že se semnou budou dít nyní zvláštní věci, že dostanu nového duchovního vůdce, protože jsem na duchovním pokroku. Jen ti mohou vidět svého duchovního vůdce, kteří ve svém duchovním vývoji postupují zase o stupeň výš.

Toto potvrdila mi také jedna vzácná sestra v Abbazii, která má možnosti odpoutávat se od svého hmotného těla a dostat se až do nejvyšších sfér duchovních. Ta zjistila a přesně na den mi řekla, kdy se můj duchovní vůdce měnil a určila i to, že tímto novým duchovním vůdcem se stal svatý Pavel.

Její výpočet souhlasil se dnem i hodinou, kdy jsem měl onen vzácný zážitek na Šumavě, o kterém jsem tu vyprávěl. A nyní mám příležitost s tímto novým svým duchovním vůdcem mluvit častěji prostřednictvím jedné sestry, která ho vidí, slyší jej mluvit a sděluje mi jeho pokyny pro mne. Ptal jsem se jí jednou, jak vypadá, jak jej vidí ona. Popsala mi ho a popsala ho přesně tak, jak jsem ho v viděl sám, v podobě stařečka, zjevivšího se mi na pasece.

Přátelé moji, není to žádná pohádka, co vám tu vypravuji. Byl to skutečný zážitek a vypravuji jej jen proto, abyste i vy nabyli větší víry ve svého vlastního duchovního vůdce a dávali dobrý pozor na jeho pokyny a nikdy ho nezarmoutili svou nepozorností a neposlušností. Vždyť on to myslí s vámi vždy jen dobře!

Váš duchovní vůdce chce vám vždy jen prospět a snaží se vždy dostat se k vám tak blízko, abyste ho slyšeli a poslechli vždy a ve všem. Chce na vás působit, chce vás vést, proto dává vám pokyny, které třeba správně vnímat a správně se jimi řídit. A když se mu to nedaří a vy ho neposloucháte, pláče nad vámi a je velmi nešťastný za vás i za sebe, protože tento nezdar je mu překážkou v jeho vývoji. Vaše netečnost znemožňuje mu splnění jeho povinností a získání si zásluh o to, že zase jednu bytost přivedl blíže k Bohu. Svou neposlušností, netečností, nevšímavostí ubližujete nejen sobě, nýbrž i jemu.

Proč nám byl duchovní vůdce dán?

Bez duchovního vůdce šli bychom životem jako slepí. Byli bychom bez opory, bez pomoci, bez dobrých myšlenek, popudů a návodů, jak máme správně žít. On usnadňuje nám život, ulehčuje nám vykonávání všech našich povinností a pomáhá nám k radostnějšímu životu.

Škoda, že mnoho dobrých vnuknutí, jež vám váš duchovní vůdce dá, mnoho dobrého, co jste v prvním okamžiku vnuknutí měli i v úmyslu uskutečnit, zůstává nevyplněno! Snadno se zapomíná na splnění dobrých předsevzetí, ač tím každý sám sobě nejvíc škodí! Vaše paměť byla zastíněna inteligencí zla, vaše předsevzetí bylo zvikláno jen k vaší škodě. A k tomu ještě takové nedbání hlasu vašeho duchovního vůdce znamená zdržení a brzdění i jeho duchovního vývoje!

Každý popud duchovního vůdce směřuje vždy jen k našemu pokroku, k naší dokonalosti na naší cestě k Bohu. Važme si proto této veliké milosti, která nám je Bohem dána pouhým přidělením našeho duchovního vůdce a věnujme mu vždy svoji pozornost! Milujme ho! Budeme-li jej milovat, pak jistě také věnujeme mu svoji pozornost, budeme ho poslouchat a jeho radami se řídit. Zachováme-li se vždy tak, jak pravá láska, úcta a vděčnost k vůdci vyžaduje, pak na své duchovní cestě nikdy nezbloudíme. Vyhneme se také každému úrazu i škodě v životě hmotném, nebude nás trápit nemoc ani jiné starosti, protože náš duchovní vůdce, náš anděl strážný nás ochrání a ve všem nám pomůže. Vždyť i on je pouhým služebníkem Božím, který má za úkol projevit nám velikou Lásku Boží, kterou by mnozí nedovedli ani přímo dobře pochopit a přijímat. On je pro nás prostředníkem, který nám ji sprostředkuje tak, abychom ji dovedli přijímat.

Přeji vám všem, abyste tuto milost Boží správně pochopili a poznali! Přál bych vám, abyste v tomto poznání došli k pevné víře, že váš duchovní vůdce vede vás dobře a bezpečně na všech cestách vašeho života a že jen on může vás nejlépe vést cestou ke světlu pravdy i k vašemu spasení! Bůh vám k tomu pomáhej!

90. Ztracený ráj

Pojem ztraceného ráje není pro nás zcela nový a cizí. Čteme, slyšíme, ba i přemýšlíme o něm, ale málo kdo si ovědomuje, že nebyl to jen jeden ráj, který člověk ztratil. Nejprve byl to ráj nebeský, dále ráj pozemský, a oba tyto ráje opustil člověk z vlastní své vůle, když nesprávně použil svého, Bohem mu daného rozumu.

První ráj – nebeský – opustil proto, že chtěl přijít k poznání dříve, než Bůh mu dovolil. Přidržel se raději svého rozumu než vedení Otce Nebeského a proto klesal stále níž a níž, až se octl na nejnižším stupni vývojovém a dostal se do hmoty.

O našem vývoji vzestupném ze hmoty až k objevení se prvního nového člověka na zemi, promluvil jsem již na jiném místě. Dnes chci promluvit jen o ztrátě našeho pozemského ráje.

Když dva vyspělí jedinci lidoopa zplodili prvního člověka, zahynuli, aby tu zůstal onen první člověk sám, odevzdán době a vedení Božím.

Tento první člověk byl muž a byl velmi krásný. V Genesi je nazýván Adam. Tento náš praotec byl v dokonalém spojení s duší svou i s duchem svým a proto byl již velmi dokonalý a i tělesně krásný – byl stvořen k obrazu Božímu. Měl kolem sebe tolik krásy přírodní, krásné květy, stromy, poskytující mu lahodné ovoce, ptactvo nad ním krásně zpívalo, takže se opravdu mohlo mluvit o tom, že tento první člověk byl postaven do ráje.

Ale tento první člověk, krásný Adam byl sám. Chodil smuten s neznámou touhou po něčem, co mu chybělo, ač sám nevěděl, co by to mělo být. Prostě – chyběla mu družka, bytost jemu podobná, stejně krásná, která by společně s ním sdílela všechny ty rajske krásy čistého života prvního člověka.

Adam byl tak prostý a čistý jako dítě. Dám nevěděl, nechápal, po čem vlastně touží, v čem hledat nebo očekávat splnění své touhy. Bloudil rájem, naslouchal ptačímu zpěvu, pozoroval krásy rajske, aby nic mu neušlo a když byl znaven, usedl k odpočinku. Při jednom takovém odpočívání ukolébal ho ptačí zpěv ke spánku. Jeho duchovní tělo se odpoutalo od těla hmotného, jež odpočívalo na trávniku. Tehdy stalo se něco, co Adam neočekával, ale co řízením nejvyšší Lásky se muselo stát, tj. – byla mu zjevena duše jeho budoucí družky.

Nejvyšší Božské bytosti přivedly před jeho duchovní zrak, před jeho duchovní já, z hmotného těla vybavené, duši zvlášť vyvolenou, která měla splnit tajuplné touhy Adamovy.

Dříve, než Adam směl a mohl poznat svou družku v jejím krásném těle, musel nejdříve poznat její duši. Pak teprve Otec a Matka všeho života na zemi vytvořili z prvků těla Adamova tělo první lidské ženy – Evy. Tím oba Tvořitelé života chtěli zdůraznit, že duše a duchovní život je důležitější a vyšší než život hmotný a že při každém budoucím spojování dvou jedinců pro společný život manželský, mají se napřed poznat jejich duše a teprve po tomto poznání duševním má následovat poznání tělesné.

Když se obě duše poznaly, zahořely k sobě láskou a ve své neodolatelné touze po sobě poznali, že si náležejí, že patří k sobě. Pak teprve za spánku Adamova bylo vytvořeno tělo Evino z části buněk těla Adamova.

V Genesi se praví, že Bůh za spánku Adamova vyňal mu žebro a vytvořil z něho jeho družku Evu.

Faktem zůstává, že Eva byla skutečně vytvořena z části těla Adamova, kdežto Adam přijal své tělo od svých rodičů z říše ještě zvířecí, tedy od oné dvojice lidoopů, která zplodila tělo prvního člověka. Že Eva byla stvořena tím tajuplným zázrakem, jakým povstal všechen život v celém vesmíru, tomu se nesmíme podívat! Vždyť se zde jednalo o vyvrcholení vývoje našich bytostí, o zrod prvního člověka, který měl a má býti nejdokonalejším tvorem a pánem všeho na zemi.

Když tento první člověk po svém, miliony let trvajícím vývoji, dospěl od buňky nerostné přes rostlinstvo a zvířectvo konečně tak daleko, že se mohl zrodit jako prvý člověk, pak vlastně i on povstal tímž způsobem jako jeho družka, tímž způsobem, jak vznikal všechen život v celém vesmíru, tj. – dělením buněk.

Podobně jako se dělily první buňky, kdy z jedné vznikly dvě atd., aby tvořily různé formy viditelného života na zemi, tak také Bůh provedl podobné dělení buněk a z buněk Adamových vytvořil tělo Evino a před probouzejícího se Adama postavil jeho družku, která byla částí jeho těla. Byla stejně krásná jako Adam, ba byla tak krásná, že žádná žena na světě se její kráse nevyrovná.

Když Adam procitl, neslyšel již jen krásný zpěv ptačí. Uslyšel po prvé hlas své družky, kterou dosud neznal tělesně, ač znal již její krásnou duši. Když ji spatřil v její tělesné kráse, poklekl a klaněl se, aniž věděl komu, děkoval, ač nevěděl komu, naplněn vědomím ohromného daru, za který musí být někomu Neznámému, Velikému a Mocnému nesmírně vděčen.

Tento krásný okamžik, kdy Adam po prvé patřil svou družku Evu, byl okamžikem velmi vážným a důležitým pro oba dva, protože tímto okamžikem Bůh ztratil člověka.

Adam spatřivší po prvé Evu, okouzlen krásou jejího těla, zapomněl na svoji duchovní podstatu, vzdálil se své duše, ztratil spojení své s duchem a Bohem, v němž jeho duše byla mu prostředníkem, ztratil pouto s nejvyšší a největší Láskou, kterou ho dosud provázela, ztratil spojení s Láskou Boží.

Celou svou pozornost věnoval cele jen hmotě, jen oné schránce duše. Podobně i Eva odvrátila se od duše své a tak se stalo, že první člověk i jeho družka přišli o ten nejcennější dar – Lásku nebeskou, o kterou se sami připravili svojí láskou pozemskou. A příčinou toho byla první žena, kterou Adam miloval více než Boha, více než duši svou, a to hned od prvního okamžiku, kdy ji spatřil.

Opustil-li Adam pro pozemskou lásku k ženě cennější pro něj Lásku Boží, neopustil Adama a Evu Bůh. Jeho láska provázela oba v tomto pozemském ráji neustále. Obdarovávala je všemi potřebnými dary, obklopovala je krásou, lahodnými plody, kterým se mohli živit a ustanovila je pány nad všemi nižšími tvory, jejich bratry – zvířaty.

Ale Adamovi a Evě, kteří se vzdálili od duše a žili příliš hmotným životem, nestačily k výživě plody zemské. Nespokojili se jen jimi a toužili po stravě hutnější, než bylo pouhé ovoce rajské. Začali proto zabíjet zvířata, své nižší bratry.

Adam zapomněl, že sám právě ze zvířecí sféry vyšel, zapomněl na celý svůj vývoj, zapomněl, že právě on, zrozený ze zvířecích rodičů, byl povýšen na vyšší stupeň a stal se člověkem.

Ale právě toto povýšení ze zvířete vzbudilo ve člověku cosi nového, co se v něm mohlo probudit a vyvinout teprve tehdy, když ztratil lásku k tomu, čím jej Bůh obklopoval. A toto nové, co se v něm ozývalo – bylo sobectví, které u zvířat není známo. Mezi zvířaty nikdy sobectví nebylo, protože pro ně bylo vždy a je rozhodující jen vědomí vítězství silnějšího nad slabším, sobectví však nemůžeme přičítat žádnému z nich.

Sobectví, které se jako nový, dosud neznámý prvek v povaze člověka usídlilo, vedlo ho tak daleko, že zneužíval své moci Bohem mu dané, zejména své moci nad nižšími tvory, nevážil si ani krásy květů, šlapal po nich, trhal je, aby hned vzápětí je odhazoval nebo po nich šlapal. Neuvědomoval si ani, jak tím uráží Tvůrce toho všeho – Otce Nebeského. Ničil tvorbu Boží, ničil životy Jeho dítek, ba dokonce sáhl i na životy nejbližších mu bratří a zabíjel zvířata, z nichž vyšel. Svým předkům odvděčil se tím, že zabíjel potomstvo jejich, aby se jejich masem živil. Teprve tím vyhnal sebe sama opravdově z toho pozemského ráje, do kterého jej Otec postavil.

Tím, že se odklonil od své duše, pozbyl nejen své lásky a stal se sobeckým, nýbrž tím ztratil i spojení s duchovním světem a tím i s Bohem. Již to byla pro něho veliká ztráta, k níž přistoupila další, mnohem závažnější.

Když začal zabíjet zvířata a pojídat jejich maso i krev, přijímal do svého nitra nižší pudy a zlo. To byla odměna za bezpráví, jež páchal na svých bratrech. Ztratil klid svého svědomí, ztratil svou spokojenost. Chodil jako bezduchý, nebyl již v ráji tak šťasten jako dříve, nevěděl ani, co mu vlastně chybí, nedovedl se již těšit z krásy, v jejímž středu žil. Utíkal s místa na místo, aby unikl tíživému neklidu svého svědomí, doufal potlačit vnitřní hlas, který mu činil zasloužené výčitky za jeho nerozvážené činy.

Neklid člověka se stupňoval rostl až k oné rozervanosti, v níž Kain zabil svého bratra Abela. Chvilu, kdy člověk sáhl na život člověka jemu nejbližšího – to byl konec ráje pozemského.

A hlas Boží mu velí: V potu tváře chléb svůj jísti budeš a Kainovo znamení nositi budeš na svém těle.

Potomci prvního člověka nebyli již tak krásní, jako byli Adam a Eva. Na jejich tvářích nejevil se již obraz Boží, neboť již první dvojice lidí od Boha se odklonila. Proto také bude ještě dlouho trvat, než většina lidí dospěje ve svém vývoji tak daleko, aby z jejich tváře vyzařovala ušlechtilá inteligence jejich duše a jejich ducha, kterou spatřujeme dnes vyzařovat jen z tváří některých jedinců.

Takové jedince poznáte hned po jejich ušlechtilé tváři. Není to krása, nebo dokonce snad jen líbivost, dle níž byste mohli posuzovat vnitřní hodnotu člověka. Tu pravou vyspělost duchovní poznáte u člověka ve výrazu jeho oduševnělé tváře a v jeho klidném pohledu. Podle nich můžete i poznati, jak vysoko, na jakém stupni duchovního vývoje již tento člověk stojí. Když se první člověk sám připravil o pozemský ráj a opustil jej, klesl na úroveň primitivního člověka. A nyní čekal jej veliký úkol, aby se z této degenerace, do které vlastní vinou upadl, vypracoval zase výš, aby z tohoto nízkého stupně lidské úrovně pracně, stupínkem po stupínku, zase stoupal.

Máme ještě mnoho dohánět, než se dostaneme zase tak vysoko, abychom nejen tělesně, ale i duševně i duchovně byli zase tak krásní a čistí, jako byl první člověk, kterého Bůh postavil do ráje.

Ztracení ráje mělo však pro člověka i jiné následky. Lidstvo zapomnělo, kdo dal nám všechny zákony, které je nutno zachovávat, aby se nám žilo radostně a šťastně na této zemi, abychom svět proměnili v pozemský ráj a v tomto ráji vědomě žili. Lidstvo se odklonilo od Boha – Tvůrce, vzdálilo se od své duše a hovělo jen svému sobectví.

Další příčinou toho, že člověk ztratil svůj pozemský ráj, bylo jeho zneužívání onoho nejcennějšího a nejsvětějšího daru Bohem nám daného ke tvoření nového života, pohlavních orgánů. Lidstvo zneužívalo jich k ukájení nezřízených vášní, a to byla jedna z nejtěžších ran, která v důsledku toho na člověka dopadla. Ona zbavila jej posledního zbytku spokojenosti a štěstí, protože zbavila člověka ve velké míře zdraví, které je nejcennějším statkem a pokladem lidského života.

Proto můžeme říci, že člověk ztratil svůj pozemský ráj po třetí tehdy, když začal zneužívat svých pohlavních orgánů k nečistému pohlavnímu životu, místo aby jich používal jen ke tvoření nových životů, aby novým a novým duším byla dána příležitost znovu se vtělovat a zde v pozemském životě se zdokonalovat. K tomuto zdokonalování měly se vracet nejen bytosti lidské, které následkem různých nemocí dříve umíraly než naši prarodiče, nýbrž i bytosti nižší, přicházející ze sféry zvířecí, aby pokročily ve svém vývoji výše do sféry lidské. K tomuto vznešenému úkolu byly nám Bohem svěřeny naše pohlavní orgány. Jejich správným a čistým používáním měli jsme se státi pomocníky Božími, spolutvárci nového života.

Proto ten svatý úkol pohlavních orgánů, zákonem Božím nám předepsaný, má býti zachován v největší čistotě a posvátnosti. Proto přichází-li muž k ženě pro toto nejsvětější spojení, nemá v něm hledat ukájení své vášně a požitek, nýbrž připravit se na toto spojení s největší nábožností, aby ukázal Bohu, že pochopil správně svůj úkol: být spolutvárcem Božím. Proto přistupuje ke tvoření nového života s vědomím své veliké odpovědnosti a své ceny důstojnosti, jako člověk.

Avšak právě v tomto ohledu klesal člověk velmi často pod úroveň zvířete. Čím výše šel svou tak zvanou kulturou, čím více uplatňoval svůj dosud neosvícený rozum, tím níže klesal duchovně, vzdaloval se více a více své duše, která se marně snažila přiblížit se k němu a vést jej správnou cestou. Ale člověk ve svém požitkářství je hluchý ke všemu ostatnímu a nevnímá žádné ušlechtilé a čisté popudy. Radovánky, různé pochybné požitky k ukájení nezřízených vášní umlčují hlas jeho nitra a člověk zapomíná, že má tu především důležitou povinnost k sobě samému i k Bohu, tj. povinnosti poznat sebe sama a pochopit duchovní život, který ho má přivést ke spojení s Bohem – Otcem a vrátit jej zase zpět do ráje, v němž by mohl žít opravdu radostný a šťastný život.

Toho všeho však lidé nedbají a proto je mezi nimi tolik utrpení! Myslíte snad, že jsme s rozvíjející se kulturou stoupali souměrně výš ve svém vývoji? Není tomu tak! Jsou tu pouze jedinci, kteří ostatním svítí jako maják na jejich bludné cestě, a ti snaží se u oněch zbloudilých probudit jejich nižší já a upozornit je na jejich duši, smutně opomíjenou. Tito jedinci mají ohromnou zásluhu, podaří-li se jim některého z těchto bloudících obrátit na cestu pravou a

nebesa se radují z každého jedince, když zase jeden Adam přišel k poznání a vrací se do náruče Otce Nebeského.

Jen ten člověk spěje znovu do ráje, jen ten našel pravou cestu k němu, k nejvyššímu štěstí, blaženosti a spokojenosti, který našel pravou cestu k poznání duchovního života. To znamená, že našel zase svou duši, naučil se naslouchat její pokynům a snaží se žít dle nich. Pak teprve je schopen vykonat všechno to, co od něho Bůh žádá a nač tak dlouho čekal.

Pamatujte si: kdybyste měli starostlivou matku, která by vás tak milovala, že by vás na rukou nosila, modré z nebe ráda by vám snesla, za vaši nemocí ošetřovala vás s největší péčí a láskou, pamatujte, že to vše není ještě ani stínem toho, jak dovede o vás pečovat vaše vlastní duše, s jak velikou láskou ona dovede se o vás starat, vás ošetřovat a vychovávat.

Kdo nepocítil blízkost své duše, nedovede pochopit to veliké blaho! A proto vám všem, kteří jste již na cestě duchovního života, tj. na té nejlepší cestě - vám všem vřele doporučuji, abyste se pokusili o to, abyste alespoň jednou ve svém životě poznali vlastní svou duši a mohli se k ní přiblížit, abyste pocítili její velikou lásku k vám a uvědomili si onu mocnou sílu, kterou vám ona umožňuje spojení s vaším duchem. Zním lidí, kteří svou duši dokonce i viděli, což má ovšem velikou cenu pro každého, kdo této veliké milosti dosáhne.

Vaše duše, která je jiskrou Boží, čistá jako horský pramének, odešel prvý člověk jen proto, že se od své duše odvrátil. A tento ráj zůstává pro dnešní lidi ztraceným rájem, protože jim jejich duše nemůže cestu k němu ukázat, jsou-li hluší k jejím projevům a odmítají-li její, mateřsky pečlivou lásku a touhu vidět nás skutečně šťastné.

Zatoužíte-li upřímně po tom, aby se vám vaše duše dala poznat, pak jistě – zasloužíte-li si to – dosáhnete této milosti. Spatříte svou duši, budete s ní hovořit. A v té chvíli poznáte také, jak je krásná a jistě ozve se ve vás lítost, že jste ji nepoznali již dříve. Smutně připomene vám ona, že nebylo to její vinou, protože vy sami jste se jí stále vzdalovali, unikali jste z jejího působení a neposlouchali jste hlas její, ale raději hlas inteligence zla, jemuž jste sloužili a na ni, na duši svou jste zapomínali.

Vraťte se proto ke své duši! Ona zavede vás znovu do ztraceného ráje, abyste našli pak najednou ráje oba, tedy onen ráj pozemský i ráj duchovní. Tyto dva ráje umožní vám dostati se zase k Otci Nebeskému, který s otevřenou náručí čeká na vás a volá vám vstříc:

„Ó pojd'te ke Mně, moje milé děti! Jak Mně bylo líto, že jste se ode Mne tak vzdálili, že ty krásy pro vás stvořené nedovedli jste správně ocenit a vlastní rukou jste je ničili! Vy sami jste dobrovolně opustili ráj nebeský, i ráj pozemský! Ó, zůstaňte již trvale v Mé Otcovské náručí, abych mohl Svou velikou Lásku stále vám prokazovat, o vás pečovat, jako o Svě nejmilejší dítka!“

Kdo by mohl odolati tomuto volání našeho Otce Nebeského? Kdo by se ještě chtěl zříkat Jeho veliké Lásky? Kdo by nechtěl trvale žít v ráji pozemském a později i v ráji nebeském?

Láska našeho Otce Nebeského je tak ohromná, že není možno uvěřit tomu, co nám z Písma Svátého bylo tradováno o Adamovi a Evě, které Otec dal vyhnati z ráje plamenným mečem Svého Anděla. To není a nemůže být pravda! Toho by nikdy nebyla schopna veliká Láska našeho Otce Nebeského, který nás tolik miluje, jako Svě nejmilejší dítka. On Svě dítka nikdy neopustil, nikdy jim neublížil, zato však člověk se Mu vyhýbal, Jeho Lásce unikal a dobrovolně utíkal z toho ráje, který Otec Nebeský pro něj připravil.

Dnes vidíte všude kolem sebe šílený spěch. Vidíte celou společnost lidskou, která volila přímo šílené tempo života. Nepozorujete, že je to zmatený hon ke zkáze? Necítíte sami, jak toto tempo i směr života vzdaluje člověka stále více a více od všech předpokladů pozemského ráje? A přece náš Otec Nebeský stále nás do tohoto ráje volá!

Jeho Hlas je však hlasem volajícího na poušti. Nikdo Ho neslyší a ani slyšet nechce, aby se v něm neprobudilo nepříjemné svědomí, aby neslyšel jeho výčitky. Proto bude to hrozné vyúčtování, které se k nám tak kvapně blíží!

Řekl jsem na začátku, že ztráta ráje byla a je jen dočasná, protože každý kdo chce, může se zase do tohoto ráje vrátit. Je proto nutné, aby si lidstvo právě v této době na přelomu věku uvědomilo svou dosavadní lehkomyšlnost, kterou si připravilo tolik utrpení a vynasazilo se novým, ušlechtilějším, hlavně však duchovním životem hledat cestu zase zpět – zpět do ztraceného ráje.

Tento ráj otevře se nám znovu v příštím věku vodnářském, a proto již nyní máme se na to připravovat, abychom i my, očištěni, mohli do tohoto ráje také vstoupit, neboť tam očekává nás ta nejvyšší Láska Boží – Kristus.

Bůh vám pomoz ve vašem dobrém předsevzetí a posiluj vás, abyste byli dobře připraveni na tuto cestu do nového ráje. Nepřeslechněte nikdy žádný pokyn své duše, která je a bude vždy vašim spolehlivým vůdcem na cestě k čistému lidství, pravému křesťanství a k radostnému životu plnému účinné lásky, budujících ten nejkrásnější ráj zde na zemi.

Nechť Bůh vás na této cestě provází!

91. Vůle Boží a vůle naše

Když jednou Pán Ježíš byl obklopen velikým zástupem lidí, přišli k němu apoštolové a hlásili Mu: Jest tu Matka Tvá a bratři Tvoji a přejí si s Tebou mluvit. Pán jim odpověděl: Kdo jest Matka má a kdo jsou bratři moji? Ten, kdo plní Vůli Otce Nebeského jest Matkou i bratrem Mým.

Těmito slovy, přátelé drazí, dnes začínám, abychom si při nich uvědomili, koho označil Pán jako bratra Svého. Každého, kdo plní Vůli Otce Nebeského, každého z nich nazývá Pán Svým bratrem.

Mnozí by se velmi rádi hlásili k tomuto bratrství, ale – to věčné ale, za kterým nevězí nic víc, než nedostatek vlastní vůle. Jedni říkají, že jsou příliš nedokonalí na to, aby Vůli Otce plnit mohli, jiní dokonce říkají i to, že by byli ochotni ji plnit, že však ani sami nevědí, co vlastně ta Vůle Boží žádá, že nikdo Vůli Boží nezná. Tak ovšem mohou mluvit jenom ti, kteří zapomínají nebo nechť si připomínat jediný příklad plnění Vůle Otce Nebeského, tj. příklad, který nám Svým životem dal Pán Ježíš. Jeho život i Jeho učení jsou dokonalým obrazem života naplněného Vůli Boží.

Vzpomeňte Pánova kázání na hoře! Toto kázání ukázalo nám, jak Vůli boží plnit, co v ní nejkrásnějšího hledat a co jest při plnění této Vůle pro nás nejdůležitější.

Radím vám proto dobře – přečtěte si pozorně toto kázání na hoře, aby vám každému bylo jasno, co od vás Otec Nebeský žádá. Poznáte pak, že jest to zase, jako vždy na prvním místě – čistá, opravdová láska. Již ve slově láska – a v její podstatě obsaženo je všechno, co souvisí s plněním Vůle Otce Nebeského.

Milujte se vespolek! Milujte i své nepřátele, milujte všecko tvorstvo Boží láskou upřímnou, čistou, velikou a nedělitelnou, protože kdo takto miluje, nemůže nikoho nenávidět, nemůže nikomu závidět, nemůže svého bližního špatně posuzovat, dovede odpouštět, odpouštět i svým nepřítelům, nikdy se nemstí a za zlé dobrem odplácí.

Ptáte se, proč právě láska je schopna toto vše uskutečňovat?

Především proto, že Otec Nebeský jest Sám nejvyšší, nejdokonalejší a bezměrná Láska a dobro. Proto také On, který Láskou Svou všechno objímá, žádá od nás, abychom i my všechno kolem sebe milovali.

Láska k bližnímu naučí nás mluvit vždy jen pravdu. Pak budeme k sobě navzájem vždy jen poctiví, nebude podvodů, nebude křivd, nebude nesnášenlivosti. Bratrství lásky spojí nás všechny k vlídné ochotě pomoci si navzájem, udělat pro bratra vše, co bude v mých silách.

To je ten ideál bratrské lásky, kterým vrcholí naplnění Vůle Boží. Tak staneme se opravdovými bratry Pána našeho, opravdovými dětmi Božími. Tak staneme se také

schopnými přijmouti v sebe Krista a On i Otec Nebeský bude si moci v nás učinit trvalý stánek.

Čtete-li sv. Evangelia, která sice nejsou úplná a na mnoha místech z lásky k Pánovi, různě přikrášlená, setkáme se velmi často s otázkou Vůle Boží. Musíme ovšem čísti s naprostým klidem v úplném soustředění, a zahloubáme-li se do jejich obsahu, najdeme zde velmi důkladné poučení o Vůli Boží. Kdo dovede Evangelia přijímat více citem než rozumem, dovede se jimi spíše řídit a v plnění Vůle Boží dospívá tak daleko, že se stává bratrem Pána Ježíše. K tomuto bratrství dospěl však jedině tím, že se z vlastní své vůle podřizoval vždy a ve všem, bezvýhradně jen Vůli Otce Nebeského. To znamená, že dovedl uvésti vždy svoji vůli do harmonie s Vůlí Boží.

Pozorujeme-li život v přírodě, musíme dojít k přesvědčení, že je zde platný určitý řád, podle kterého vše se děje, jakési zákony, kterými se všechno řídí. To jsou ty věčné Zákony Boží, které od věků do věků platí stejně pro celý vesmír jako pro naši zeměkouli. Tj. ten světa řád, platný pro život hmotný i duchovní, který udržuje soulad a pořádek v celém vesmíru. Tento nepodplatitelný, nekompromisní řád světa, to jsou ty Zákony Boží, kterými se máme řídit my. Bůh, který všechno moudře řídí, dal světu tyto Zákony, aby uchránil svět před chaosem a zmatkem, který by nastal v tom okamžiku, kdy by se na místě pevného řádu po světě rozhostilo bezvládí, které by porušilo nebo dokonce zničilo moudré řízení všeho života. Tomuto Nejvyššímu řádu musíme se podříditi všichni, a toto podřízení neznamená v podstatě zase nic jiného, než plnění Vůle Boží. Jest to jen pro náš vlastní prospěch a užitek, zachovávat Zákony Boží, žít v harmonii s nimi, protože jen na těchto základech vybudujeme si život opravdu šťastný a spokojený.

Těžké překážky staví se do cesty těm, kdož neplní Vůli Boží a prohřešují se proti Zákonům Božím. Mnohdy velmi bolestně dotýkají se jich následky jejich nemoudrého rušení pořádku, který byl tak moudře Bohem určen pro celý vesmír. Bývají to často těžká utrpení, která tito rebelové prožívají, a to vlastně jen proto, aby je jejich bolest zarazila v jejich nesprávném počínání a přinutila je přemýšlet o tom, co žádají Zákony Boží, co žádá Vůle Boží, kterou nelze beztrestně porušovat.

Kdo dobře pozoruje život kolem sebe a uvědomuje si správně všecko, co se děje kolem nás, co potkává nás i naše bližní, ten pozná snadno i příčiny mnohého utrpení, pochopí, čím toto utrpení bylo vyvoláno a konečně i uvěří, že všecko děje se jen v Vůli Boží. Kdo přijde jednou k tomuto poznání, kdo sám na sobě pocítí nebo v blízkém svém okolí udiví, jak smutné jsou následky neplnění Vůle Boží, ten bude se jistě snažit ze všech sil, aby se této své povinnosti nikde nevyhnul. Ten také naučí se přijímat klidně a pokorně vše, co ho potká, protože vše bude přijímat s vědomím, že všechno řídí Bůh a co On řídí, všecko dobře řídí.

Více důvěry v Boha – a budete mít také více trpělivosti přijímat vše co vás potkává. Je třeba věřit, že všechno, i to nepříjemné i to co nám se nelíbí, vše tj. jen pro naše dobro, pro dobro naší duše, užitečné pro náš život duchovní, pro náš život věčný.

Jen vše dobře promyslete! Zpytujte důkladně své svědomí a pochopíte příčiny všeho, co vás až dosud potkalo, proč se to či ono stalo. A kdyby naše utrpení byla sebe větší, musíme na konec přece jen uznat, že Láska Boží provázela nás celým naším životem a neopustila nás ani v našich nejtěžších utrpeních. Vždyť i tato utrpení byl pro nás velikým ziskem, protože jimi jste rostli, v nich dospívali jste k poznání té pravé cesty, kterou máme jít, abychom plnili Vůli našeho Otce Nebeského. A jest to táž cesta, kterou nám ukázal Pán Ježíš, táž cesta a jediná, která nás doprovodí k našemu spasení, která nám zaručí šťastný, radostný a spokojený život. Cesta lásky – cesta bez utrpení.

Dokud se vůle člověk bude křížit s Vůlí Boží, dokud člověk bude uplatňovat vůli vlastní na úkor Vůle Boží, nezmizí jeho utrpení. Přijímejme je však jako projev veliké Lásky Boží k nám, protože tato cesta utrpení je jedinou cestou k návratu. Přijímejme utrpení jako varovnou výstrahu, jako upozornění, že jsme se v něčem prohřešili proti Zákonům Božím, že

jsme se dopustili něčeho, co by nás od Boha vzdalovalo, že jsme vybočili ze správné a nám předepsané cesty. Toto vybočení znamenalo by nesporně porušení našeho duchovního vývoje, tedy ztrátu pro nás, naši škodu, a proto Bůh tímto utrpením vzpomene na nás, varuje nás.

Jsou to někdy opravdu těžké a bolestné ztráty, které člověka postihují. Vždycky je nutno věřit, že každá ztráta, i taková nenahraditelná ztráta milované bytosti, vše přichází a děje se z Vůle Boží, které se musíme pokorně podřídit. I když pro první okamžik zdá se nám to příliš kruté, je třeba pevně věřit, že vše se děje z Vůle Boží pro naše dobro. Však potom později, až získáme časový odstup od oněch nebolavějších událostí, poznáme sami, že Bůh moudře řídil naše osudy, že právě to, co tehdy bylo pro nás nejtěžší zkouškou, bylo pro nás vpravdě dobrodiním. Nevyzpytatelné jsou cesty Páně! Rozumem svým nedosáhneme kupředu, abychom věděli příčinu všeho, co se s námi a kolem nás děje. Věřme jen, že všechny cesty Páně, jimiž On nás vede, naplněny jsou Jeho Láskou k nám a přijímejme proto pokorně a s láskou, bez reptání vše, co z Vůle Boží k nám přichází. Buďme pevní ve své víře, že Bůh to s námi vždycky dobře myslí.

Bůh obdaril nás v hodině našeho stvoření svobodnou vůlí a rozumem. Tyto dary jsou pro nás zase jen dokladem Jeho veliké Lásky k nám. Naše svobodná vůle má být řízena osvíceným rozumem tak, aby byla stále v harmonii s Vůlí Boží.

Nikdy nám Bůh nepřekáží u uplatňování vaší vůle, ani tehdy ne, chceme-li, nebo dokonce konáme-li již něco špatného. Nepřekáží nám proto, abychom ve svém duchovním vývoji mohli pokračovat podle svobodné vůle. Máme vždy možnost si rozhodovat o svém jednání, chceme-li zachovávat Zákony Boží či nikoliv, chceme-li svobodně a z vlastní vůle jít za Kristem či Satanem. A právě proto, že jsme sami volili, musíme také sami nésti následky svého rozhodnutí. Svým rozumem máme posoudit, co je pro nás prospěšnější, zda cesta za Kristem, cesta dobra, nebo cesta za Satanem, cesta zla. Prvá cesta vede ke zdraví, spokojenosti, blaženosti a spáse, druhá přináší bolesti, neštěstí, nespokojenost, zoufalství a nakonec zatracení.

Tady máme právo sami rozhodovat, tady uplatníme svou vůli a Vůle Boží nám ve volbě nepřekáží.

Někdo namítne, že nelze mluvit o svobodné vůle, musíme-li se řídit Vůlí Boží, podřizovat se Jeho Zákonům a poslouchat, co On nám nařizuje. Ve skutečnosti však každý člověk svou svobodnou vůli má a také ji uplatňuje, protože nikdo jej nenutí, aby Vůlí Boží poslouchal, jen jeho vlastní vůle může jej k této poslušnosti přivést. Každý náš krok, každý náš pohyb je projevem naší svobodné vůle. Tím závažnější jsou projevy naší svobodné vůle v okamžiku, kdy staneme na rozcestí, abychom volili – cestu za Bohem či Satanem.

Každý rozumný člověk musí uznat, že Zákony Boží i předpisy v učení Pána Ježíše obsažené, jsou pro náš prospěch, pro naše dobro. Není proto tak nesnadné rozhodnout se pro správnou cestu, není proto tak těžké podřídit vůli svou nejvyšší Vůli Boží.

Pán Ježíš ve Svém kázání na hoře ukázal nám nejsprávnější cestu, jak svoji vůli podřídit Vůli Otce Nebeského. Pod vedením neosvíceného rozumu nedovedeme své vůle správně užít ke svému blahu. Mnoho zla napáchal již lidský rozum, který se cítil povýšenější, moudřejší než Moudrost Boží. A přece máme zde příklad všech příkladů – Pána Ježíše, který se pro nás obětoval, lidskou podobu na sebe vzal, prostým lidským životem mezi námi žil, aby nám ukázal, jak máme své vůle užívat ke svému prospěchu.

„Já Jsem ta Cesta, Pravda a Život!“

Jeho život je pro nás příkladem života odevzdaného do Vůle Boží. Toto sjednocení s Vůlí Boží bylo tak mocné a bezvýhradné, že ani ve chvíli největšího utrpení neozval se nikde ani stín nejmenší nespokojenosti. Proto se z úst Ježíšových neozvala otázka: Otče, proč dopouštíš, aby mě mučili? – ale na místo ní byla tu prosba: - Otče, odpusť jim, neboť nevědí co činí! –

To je vrcholný projev sjednocení Vůle Boží s vůlí vlastní, který je vrcholným projevem lásky k bližnímu. Tady vidíme, jak možno trpět bez utrpení, jak možno blaženě žít i v těžkých dnech bolesti, jak možno zůstat spokojeným a šťastným člověkem i tenkrát, kdy druzí dovedou nás jen politovat.

To je ta odevzdanost do Vůle Boží, to posilující a zároveň i uzdravující vědomí, že přijímám všechno z rukou Božích, že vše, co mne potkává, jest jen pro moje dobro, že jsem si vše to sám připravil. Důležitější než všechny události, jest nás poměr k nim. Není tak důležité to co nás potkalo, jako to, jak se k tomu postavíme.

A tady musíme přiznat, že lidé, kteří se dovedou podříditi ve všem Vůli Boží, přijímají vše mnohem statečněji, klidněji a mnohem snáze překonávají všechny překážky. To je ten ohromný dar od Boha, který jim nikdo nemůže vzíti a který má daleko větší cenu než všechny majetek hmotný, o který můžeme být každou chvíli připraveni.

Kolik nespokojenosti zmizelo by ze života lidí, kdyby se ochotně podřizovali Vůli Boží! Kolika zbytečnými prosbami obtěžují lidé Boha, aby dosáhli něčeho, čeho dosáhnouti nemohou! Jak často lidé prosí o věci, jejichž uskutečnění by bylo jen v jejich neprospěch! Jak marné jsou prosby člověk, který se k Bohu obrací jen s prosbou o splnění vlastních přání, ale přání, Vůli Otce nezná a plnit nedovede! A přece Bůh dává všem dle zásluhy, všechno čeho je jim pro jejich dobro třeba, a to i bez modlení a prošení.

Vedle nespokojených potkáváme zástupy lidí nešťastných a jejich neštěstí vyplývá zase jen z toho, že se nedovedou poříditi Vůli Boží.

Matka, ztrativší své jediné dítě, potácí se ve svém neštěstí a nechce slyšet nic o tom, že Bůh je k sobě povolal, že bylo to jen pro jeho dobro, pro dobro oné duchovní bytosti, která byla odvolána. Ale matka ví jen to, že jí bylo vzato něco, o čem se domnívala, že je jejím majetkem a že jí mělo zůstat pro potěšení navždycky. Reptá proti tomu, mnohdy se i rouhá ve svých pochybnostech o Boží spravedlnosti, když mohl vzíti jí její dítě, zatím co jiným matkám děcko ponechá. Tím vším ovšem nic nezmění, jen sama sobě škodí. Nechápe vůbec, že byla to právě ona, která se zasloužila svým předcházejícím životem o to, aby se právě u ní zrodilo dítě, jemuž je vyměřený tak krátký život. Nechápe, že odchod jejího děcka byl nutný nejen pro dobro oné odešlé bytosti, ale i pro ni samotnou, aby ztrátou dítěte pocítila a prožila zasluženou bolest, kterou si odčínuje nějaký dřívější svůj hřích a tím byla přivedena na lepší cestu, potřebnou k jejímu duchovnímu pokroku. Matka tato trpí, ale její utrpení nevychází ze ztráty dítěte, nýbrž z její neschopnosti podříditi se Vůli Boží. Kdyby toto dovedla, smířila by se se svým osudem a přestala by trpět.

Mnohdy bývá naše utrpení pro nás zkouškou, jak se k němu zachováme, nakolik dovedeme se pokorně a trpělivě podříditi Vůli Boží. Zde máme příležitost ukázat, jak nezlomná a pevná je naše víra v Lásku Otce Nebeského a zda již opravdu chápeme a věříme, že i toto utrpení je pro naše dobro a že jsme si je plně zasloužili.

Pro toho, kdo v této zkoušce dobře ob stojí – a to se podaří jen těm, kteří ve svém duchovním vývoji dospěli tak daleko, že se dovedou ve všem podříditi Vůli Boží – pro toho pak bolest není bolestí, ale radostí, jeho utrpení není pro něj utrpením, ale štěstím. Tito šťastní dosáhli již svého spasení.

Na světě žije i žilo mnoho ušlechtilých lidí, kteří přímo volali po utrpení a utrpení svá obětují a obětovali ne za hříchy své, ale za vysvobození lidí bloudících v temnotám, v nevědomosti hříchu. Touží po tom, aby svými bolestmi a svým utrpením vykoupili jim světlo poznání a navrátili ji zase do náruče Otce Nebeského, přivedli je k čisté, absolutní víře v Ježíše a Jeho svaté učení. Tj. již vyšší smysl pro duchovní obět' za jiné, vyšší smysl pro lásku k bližnímu, kterou prostý lidský rozum těžko dovede chápat. Tj. to pravé a nejvyšší následování Ježíše – Krista, který Sám přinesl tak ohromnou obět' za nás za všechny, a to také zcela dobrovolně, jen z Lásky k nám.

Není na světě člověka, který by se vyhnul všemu utrpení a bez bolesti prošel životem. Vlna života má svoji výšku i hloubku, chvílemi nese nás vzhůru, za chvíli srazí dolů. Ale každý z vás, i ten, který prožil velika utrpení, začne-li uvažovat o přežitých strastech, od nichž dělí jej již náležitý odstup časový, každý to cítí, že Bůh ho přece jen nikdy neopustil a že mu vždy, i v těch největších bolestech poskytl ulehčení.

Škoda, že toto vědomí Boží blízkosti a uvědomujeme si mnohdy, až když na svoje utrpení vzpomínáme. Docela jinak a snadněji byli bychom se jimi protřpěli, kdyby toto vědomí Boží blízkosti žilo v nás a posilovalo nás právě ve chvíli kritické, kdy nás naše utrpení potkalo. Pevní víra, že Bůh nás nikdy neopustí, naplní nás pokornou odevzdaností do Vůle Boží, a tato odevzdanost učiní z nás hrdiny, kteří statečně všemu odolají a všechno přežijí. Pevná víra, že On je stále s námi, Jeho Láska neustále nás provází, nám pomáhá a nás chrání, učiní z nás lidi šťastné, přijímající utrpení jako příležitost postoupiti v duchovním vývoji zase o stupeň výš. Čím větší jest naše utrpení, tím rychlejší jest cesta našeho vzestupu. Kdo s tímto vědomím žije, ten i v neštěstí, v největším utrpení a bolestech zůstává šťastných a spokojeným člověkem.

Vzpomínám zde na jednu cestu vlakem, kdy jel se mnou jeden redaktor, který se mi začal svěřovat se svojí minulostí. Jeho život byl opravdu bohatý na všelika utrpení. Tento inteligentní člověk, ať začal cokoliv, všechno se mu hatilo a nikde nemohl zakotvit. Místy až neuvěřitelně zněly jeho vzpomínky na dny, kdy byl bez přístřeší a spával na lavičkách v parku, bez peněz a o hladu. Všechno to však trpělivě snášel, nikdy nezoufal a vždycky věřil, že bude zase dobře. Žil stále v pevné víře, že Bůh ho nikdy neopustí a všechno přijímal jako zkoušky, ve kterých Bůh sám jej zkouší, jak v nich obstojí. A on obstál, Bůh jej neopustil a pomohl mu. Po letech bídy a hladu podařilo se mu přece zakotvit a nalézt příznivé životní podmínky. Dnes je redaktorem velkého denního listu, má slušné příjmy a stal se váženou osobností.

Musel sám na sobě zakusit bídu, aby dovedl chápat utrpení a bídu svých bližních. Touto cestou byl připravován, aniž o tom věděl, na své budoucí povolání redaktorské, aby potom jako redaktor vlivného listu dovedl účinně pracovat pro odstranění bídy a naučil se pomáhat trpícím bližním. Nevyzpytatelné jsou cesty Páně! Je proto nutno věřit, že vše co se děje, i když to nedovedeme hned pochopit, vše děje se za určitým, pro nás většinou neznámým cílem, vždy však jen pro naše dobro.

Nebeský odměňuje Svě děti, které takto život chápou a dovedou všecko, i to nepříjemné přijímat s plnou důvěrou a vírou, že děje se tak z Vůle Boží, k našemu užitku.

Co se lidé natrápí, navzdychají, nažalují, co slzí provází je životem! A příčinou toho všeho není utrpení, které člověka potkává, ale člověk sám, jeho neschopnost správně vše přijímat a chápat.

V každém z nás je tolik síly a odolnosti, abychom za všech okolností mohli zůstat klidní, pevní jako skála, proti všemu odolní a nezranitelní. Máme přec svobodnou vůli a rozum, a ty byly nám dány k tomu, abychom se snažili z vlastní své vůle rozumem svým správně chápat život a jednat vždy tak, abychom plnili Vůli Otce Nebeského. On jest nejvyšší spravedlivý a Jeho spravedlnosti se nikdo nevymkne. Pošetilé jsou pokusy – vyzrát na Boha svým chytráctvím! Boha neoklamete, svůj rozum na Moudrost Boží nepovýšíte, svou vůli proti Vůli Jeho neprosadíte. Prorážet zeď hlavou, znamená vždycky krvavě se zranit.

Užívejme proto vždy své svobodné vůle a svého rozumu k tomu, abychom setrvali vždy v harmonii s Vůlí Boží a dobře se nám povede. Budeme šťastni a spokojeni, poznáme blaho pozemského života. Jen chtít – opravdu chtít, protože chtít znamená moci.

Jděte životem s otevřenými očima a sbírejte zkušenosti! Měřte výsledky dobrých i zlých činů vlastních i cizích, snažte se pochopit důsledky svého jednání, a nakonec přijdete jistě k přesvědčení, že Vůle Boží vedla vás vždy dobře a s velikou Láskou k vám. Přijdete-li konečně již k tomu přesvědčení, že Vůle Boží má na zřeteli vždy jen a jen váš užitek a

prospěch, nebude vám za těžko jí se podřídit, svou vůli s Vůlí nejvyššího sjednotit a rozumem svým do rámce Vůle Otcovské se cele zapojit.

Dívejte se na svět z tohoto hlediska, řiďte se Zákony božími a bude vám dobře!

A při svých denních modlitbách k Bohu připomínejte si a vždy znovu opakujte:

Otče náš Nebeský, do Tvé svaté Vůle se odevzdávám, zcela oddaně a pokorně a vroucně Tě prosím: Rač osvětit mne Svým Duchem svatým! Rač naplnit mne Svou velikou přesvatou Láskou i Svým Božským klidem a mírem, abych dovedl vždycky plně svou vůli podřídit Tvé svaté Vůli, abych se dovedl Jí vždy správně řídit. Já budu ti neskonale vděčen za tuto velikou milost Tvou, za Tvou lásku i za všechny přebohaté dary duchovní i hmotné, které mi stále poskytuješ. Amen.

92. Kdo viděl Boha?

Křesťanský lid je stále udržován v jednom základním klamu. Říká se mu totiž, že Bůh, který je Duch, je neviditelný a proto že nikdy nikdo Boha neviděl a nikdy neuvidí. Proto také lidé mají tak daleko k Bohu. Domnívají se, že je pro ně vůbec nepřístupný, že jest tak daleko a vysoko, že se k Němu nemůže nikdo přiblížit, a že jest tak neosobní, že Ho nikdy nemůže spatřit.

Není to správné. I když Bůh zůstává neviditelným pro davy těch, kteří se k Němu nedovedou přiblížit a cestu k Němu si najít, přece jen byli a jsou jedinci, kteří Boha skutečně viděli, dokonce s Ním i rozmlouvali. Já sám znám dvě osoby, které Boha spatřily, jedna z nich dokonce v mé přítomnosti.

Pokud je nám známo ze starší doby, byl to král David, který Boha viděl, ba dokonce i slyšel Jeho hlas. Esmera, babička Matky boží na smrtelném loži, když se již její duch odpoutával od těla hmotného, stala s jasnovidnou a také viděla boha. Její dcera Anna, matka Matky Boží, hned po smrti matčině, tedy ještě v letech svého mládí, viděla také Boha, slyšela Ho a rozmlouvala s Ním. Prozatím říkám jen toto, ale v nejbližších letech bude vám dána příležitost, abyste se o těchto věcech dověděli více.

Podobně jako předešlí, tak i Matka Boží sama viděla a slyšela boha a i Ona s Ním rozmlouvala. A že Pán Ježíš viděl Boha a často s ním rozmlouval, je zcela přirozené. To ani církve nepopírá. Méně však jest již známo, že Boha viděl i Petr i Pavel, když byli duchovně odpoutáni od svých hmotných těl. Úplně neznámou zůstává však skutečnost, že ve chvíli, kdy Pán Ježíš připravoval apoštoly na jejich poslání a měl právě před sebou Petra, tu Pavel slyšel hlas Otce Nebeského. Neviděl Ho a ptal se, proč se před ním skrývá, kdo jest, kým jest. A tu se Petrovi Bůh ukázal. Toto Petrovo setkání s Bohem působilo na něj tak mocně, že se úplně zhroutil. Nevěděl v té chvíli nic o svém životě minulém, nevěděl nic o přítomnosti, ale za to spatřil v tu chvíli celý svůj život budoucí, poznal, co jej čeká. A toto poznání, tento pohled do budoucnosti, byl pravou příčinou Petrova zhroutení.

Všichni z těch, které jsem zde uvedl jako osoby, jež Boha viděly, byli buďto Božského původu, nebo byli to vyvolení služebníci Boží, čistí a svatí mužové. Avšak příležitost boha viděti měli i nesvatí, z nichž mnozí teprve po své smrti za svaté byli prohlášeni, jiní pak zůstali pro vždy obyčejnými smrtelníky přes to, že jim byla dána příležitost Boha spatřiti.

Mezi nimi připomínám na prvním místě dobře nám známého hudebního skladatele, velkého mistra Beethovena, který již jako malé děčko Boha spatřil. Sám o tomto setkání vypravuje. On Boha nejen spatřil, ale slyšel i z Jeho úst znít překrásné tóny rajských melodií, které jej pak provázely po celý život. V tom okamžiku, kdy jako děčko viděl Otce Nebeského, zapomněl, že žije jako člověk, a potom po celý život připadalo mu, že žije jako děčko, že je stále tímž dítětem, jakým byl v okamžiku, kdy po prvé uviděl Otce nás všech.

Beethoven žil jen svým tónům a melodiím, které ho stále provázely. Proto také mohl o své hudbě říci, že tato hudba nikdy nepomine, nikdy nebude překonána, že věky přetrvá. Mohl to říci, protože věděl, odkud tato hudba pochází, kde její zdroj.

Zoufalství zaplavilo duši Beethovena, když zjistil svoji hluchotu. Ne, že by byl Boha již neviděl, ale proto, že neslyšel již tóny z úst Božích vycházející. Tehdy se zhroutil a plakal jako malé děcko. Ne proto, že by ztratil Otce, ale hrůzou nad tím, že Jej již více neuslyší. A v těchto strašných dnech si Beethoven poprvé uvědomil, že již není děckem, a když pohlédl do zrcadla, zhroutil se pohledu na stařeckou tvář, posetou vráskami. Teď teprve si uvědomil, proč na něj chlupci pokřikovali: „Koukej, jak ten dědek má pomačkanou tvář!“ Teď, když sebe v zrcadle spatřil, rozuměl těmto posměváčkům.

Od chvíle, kdy Beethoven přestal Boha slyšeti, a jen Ho viděl, nevycházel již z domu. Jeho okolí považovalo jej za dětinského, jiní spatřovali v tom podivínství, ale Beethoven se vyhýbal lidem. A sám o tom přiznává: „Nedivte se, přátelé, vždyť já celý život nemluvil mlouvou lidskou, já mluvil jen tóny Božskými, z Boha vycházejícími. Nedivte se mi, že se musím nyní teprve učit mluvit tak, jako mluvíte vy a proto mějte se mnou trpělivost.“

A když se přiblížily jeho poslední dny a on ležel na své posteli před skonem svým, viděl naposledy Boha. Viděl, a v tom okamžiku také znovu Jej slyšel, protože volal: „Slyším krásnou hudbu!“ On slyšel, ač nikdo kolem něho neslyšel nic. A tu on, vzrušen nadšením, že opět slyší, vzal rychle tužku a po peřině začal čmárati, jen aby v posledním okamžiku zapsal ještě to, co z úst Božích slyšel.

Tak děje se velikým duchům, kteří se dovedli přiblížiti k Tomu Nejvyššímu, k Otci, který nás tolik miluje a který by byl nejšťastnější, kdyby Mu všichni byli tak blízko, že by Ho všichni viděli.

Podobně jako u Beethovena, lze u všech velikých tvůrčích duchů předpokládat, že každý z nich byl Bohem veden, Bohem inspirován a Boha jistě viděl. Komenský, Hus, podobně jako Smetana, Zeyer, Březina, ti všichni zcela jistě Boha viděli, i když o tom sami nic přímo nepověděli. Jsou díla, ze kterých takové setkání s Bohem přímo mluví.

Vezměme si na příklad verše Březinovy. Jeho duch vznáší se přímo nad duchovními sférami, ve kterých se pohybují duše lidské i na vysokém stupni vývoje stojící. Březina byl jedním z těch vyvolených, kteří patří mezi nejvyšší duchy, kteří jsou ve společenství s Pánem, kteří mluvili s Otcem a viděli boha již za svého života pozemského.

Kdo zná dílo Březinovo, musí se obdivovat jeho velikosti a přitom si uvědomit, z jakých hloubek duchovních čerpal náplň i formu svých básní, odkud se bralo to jeho úžasné umění vyjadřovací, ta zpěvnost veršů, jež mnohdy jako modlitba vyznívají. A přece Březina nebyl nic víc, než venkovský učitel. Jeho tvorba a velikost jeho díla byl by pro nás vždy záhadou, kdybychom chtěli odmítat skutečnost, že Březina byl vyvoleným duchem mezi námi zrozeným, který z prostého učitele vyrostl na básníka tak úžasné hloubky jen proto, že našel boha, viděl Ho a dovedl Mu i naslouchat.

Věděl odkud přišel, věděl jaké jest jeho poslání, byl si dobře vědom toho, kdy Boha po prvé spatřil, kdy Ho po prvé uslyšel, kdy začal naslouchati Jeho hlasu, který mu diktoval verše tak krásné, které psal pro nás proto, abychom se i my při jejich čtení přiblížili duchovně k oněm sférám, odkud je Březina přejímal.

Sám o sobě říkal, že rukou neumělou zapisoval tyto krásné projevy, kterým naslouchal z úst Božích a přiznával, že člověk sám není schopen stvořit a napsat cosi tak velikého, krásného – toho jsou schopna jen ústa Boží, jedině Bůh sám.

A teď si představte, jak ohromný význam má pro každého člověka takový okamžik, kdy si uvědomí: Vidím – slyším Boha!

Stalo se mi nedávno, že jsem přijel do jedné malé vesničky u Peček k jednomu těžce nemocnému člověku. Uvítali mne tam zprávou, kterou jsem byl velmi překvapen.

„Jakmile jsem začal s vámi si psát a žádal vás, abyste mne navštívil, zjevil se mi Kristus a řekl mi, že budu zdrav. Ale já přitom viděl také Boha.“ To bylo ovšem příliš silné a zdálo se, mi to u něho i nepravděpodobné. Proto jsem se ptal, jak tedy Boha viděl? Na to nemocný hned obrátil a řekl, že Boha přímo neviděl, ale že Ho tušil, že Ho pociťoval, že jde spolu s Pánem a že je u něho.

Potvrdil jsem mu správnost tohoto výkladu, protože na tom stupni vývoje, na jakém on se nyní nalézá, mohl ve svém chorobném stavu velmi dobře přítomnost Boha vycítit. Ale tu se hned přihlásila jeho žena a tvrdila, že ona ale skutečně Boha viděla. Podíval jsem se na ni a viděl, že z jejích očí září jen dobrota a láska, a chtěl jsem, aby i ona mi pověděla, jak Boha viděla. K mému velikému překvapení řekla mi: „Viděla jsem jen dvě zářící oči a přitom pociťovala jsem velikou a mocnou sílu a jistotu vědomí, že to byl Bůh.“

A já sem jí uvěřil, protože i mně zjevil se Bůh právě tak jako jí. A stejně jako my dva, viděla Boha i jedna sestra, ke které jsem dříve pravidelně dojížděl navenek. Když – bylo to loni před vánocemi – po prvé Boha spatřila, zhroutila se celá a dlouho to trvalo, než jsem ji zase přivedl k vědomí.

Z toho, přátelé milí, vidíte, že nejen Božské bytosti, světci, velcí duchovní a umělci mohou vidět Boha. Byly to dvě zcela prosté, ničím mimořádným nevynikající ženy, které Boha uviděly, a viděly Ho stejně jako já. Věřím přitom, že našlo by se těchto lidí více, než mohu já zde z úzkého kruhu svých známých uvést.

Proč Ho však nevidí všichni ostatní? Proč je tolika lidem Bůh tak vzdálený? Proč lidé nevěří, že mohou se s Ním setkat?

Největší překážkou je zde nevíra. Lidé nevěří, že je to možné, a právě touto nevírou zbavují se všech nadějí. Ze své nevíry staví kolem sebe nepřekročitelnou hráz, která jim brání, aby se opravdu nemohli k Bohu přiblížit a skutečně Ho vidět.

Nejdále ovšem od Boha jsou ti, kteří Jeho Jsoucnost vůbec popírají. Jsou přesvědčení, že Bůh neexistuje, proto také nepřipustí, že by Ho mohli vidět, ačkoliv přes všechno toto popírání stejně Bůh je všude přítomen, všesko prostupuje a pro každého z nás může být neviditelný.

Chcete se dostat tak daleko, abyste i vy mohli Boha vidět? Povím vám, jakou cestou třeba jít.

Nejlepší církevní a nejvíc věřící příslušník křesťanské církve má k tomuto cíli – Boha vidět, s Ním obcovat – mnohem dále, než nejposlednější spirita. Chápete proč?

Spiritismus, který se sice pěstuje velmi rozličně a mnohdy až příliš primitivně, přece jen, i ve své nejprimitivnější formě ukazuje již cestu k Bohu. Ptáte se jak?

Primitivní spiritisté pořádají kroužky a volají duchy. Nepodvádí-li je médium, které mnohdy předstírá, že je ovládnuto, ač tomu ve skutečnosti tak není, je-li médium opravdu poctivé, pak se jim jeho prostřednictvím může projevit nějaký duch, cizí astrál. A podaří-li se to, pak již tato skutečnost sama o sobě znamená počátek cesty k poznání podstaty Boží, počátek přiblížování se k Bohu.

Ať je volán duch maminčin nebo otcův, ať přijdou volaní či duch jiný, přece jen projeví se duch. Tj. pro nás přesvědčujícím důkazem, že duch se skutečně projevit může, ať již je to bytost jakákoliv, která prostřednictvím schopného člověka se tu projevuje. My můžeme její výklady poslouchat, můžeme s touto bytostí rozmlouvat. Jsme-li již pokročilejší, máme-li také větší víru a chápeme-li správně úkol spiritismu, pak můžeme dosáhnout i toho, že se neomezujeme pouze na volání duchů, ale čekáme, koho nám Otec náš nebeský pošle z našich učitelů, aby nás poučil. Při takovýchto seancích můžeme se dočkat překvapujících výsledků.

Můžeme-li zde slyšet projev ducha nedávno zemřelého člověka, třeba některého velkého pracovníka, vědce, umělce, politika, nebo někoho schopného vyjevit nám něco z budoucího dění, slyšíme tu stále jen bytosti duchovní. Jejich projevy dokazují nám nejlépe, že se můžeme neustále stýkati se světem duchovním a i s těmi, kteří jsou Bohu velmi blízcí.

Jestliže církev katolická věří v obcování svatých a věření toto přímo nařizuje, pak jest to jen potvrzením toho, v co věří spiritisté. Vždyť všichni tito svatí jsou dnes jen duchovní lidé dávno zemřelých, kteří mezi lidmi kdysi žili a po své tak zvané smrti žijí dále životem duchovním. Mají-li příslušníci církve přikázáno věřit v obcování svatých a tyto svaté vzývati a k nim se i modliti, pak jest jim také dovoleno s těmito svatými obcovati. A toto obcování s nimi není v podstatě nic jiného, než přibližovati se jinou cestou k těmto duchovním bytostem.

Proč tedy my, můžeme-li slyšeti projevy svatých, jako jsem slyšel projev sv. Františka z Assisi, sv. Terezičky Ježíšovy, by i Matky Boží, proč bychom nemohli slyšeti samého Boha? Jest jen rozdílný stupeň na Jakobově žebříku do nebe, který zde rozhoduje. Od prvního stupně nezkušeného spiritisty, který jen věří v posmrtný život duchovní a v možnost styku, třebaš i zcela primitivního, s duchovními bytostmi, jest to stále týž věčný život, v němž se nic neztrácí, a je třeba postoupiti o nějaký stupeň výše, aby bylo možno uskutečniti i ono obcování svatých. Život je věčný, od věčnosti do věčnosti, jenom náš život pozemský je dočasný. Náš život věčný trvá od stvoření světa. Naše duchovní já, provázené naší duší, vyšlo od Otce a prožívá zde na zemi různé životy, v nichž se stále zdokonaluje, aby se dostalo stále blíž a blíže k Otci.

Ne každý jde stejnou cestou. Někdo jde cestou ušlapanou, jiný cestou kamenitou, ale všichni kráčíme směrem k Bohu, k Otci, ke svému vlastnímu domovu. Někdo dojde dříve, jiný později, dle toho, jakou cestu volí.

Existuje-li tolikový život náš, pak můžeme věřit, že všichni ti, kteří z pozemského života odešli a nejsou znovu vtěleni, žijí dále ve sférách duchovních a my můžeme je případně i slyšet, i vidět, bez rozdílu, zda jsou to bytosti obyčejných smrtelníků nebo bytosti Božské nebo dokonce sám Bůh.

Nedávno objevila se v novinách zpráva, že jedno omilostněné děcko vidělo Matku Boží a slyšelo ji mluvit. I když takovým zprávám nevěříte, nikdy se jim nesmějte. Spíše se snažte jim uvěřit, protože pravdivé jsou. Matku Boží vidělo nejen ono děcko, ale i ostatní děti právě přítomné. A nebylo to po prvé, co se Matka Boží lidem zjevila, aby nás přesvědčila a my uvěřili, že se může mezi námi viditelně objevit, že jako bytost Božská má k tomu moc a že tak činí z veliké Lásky k nám.

Také Tereza Neumannová z Konnersreuthu vidí Pána, Matku Boží, a velmi často též sv. Terezičku Ježíšovu, která jest jejím duchovním vůdcem.

Proč ona tyto bytosti vidí a proč je nevidí také jiní?

Snad už vám nebude tak těžko na tuto otázku si odpovědět.

Vracím se nyní znovu k spiritismu, o němž jsme promluvil již dříve jako o vstupní cestě, přivádějící nás do života duchovního. Tento život duchovní je dvousmyslný, tj., má dva významy. Buď znamená život duchů, mezi které nás uvádí, nebo náš vlastní život duchovní, tj. život vnitřní.

Ne každý spiritista, mystik, theosof nebo antroposof žije opravdovým duchovním životem. Jsou mezi nimi mnozí jen žáky, jiní pouhými posluchači, někteří zase jen dočasnými příslušníky jmenovaných společností, a ti mohou míti k duchovnímu životu ještě velmi daleko. Náš duchovní život začíná teprve tehdy, když naše duchovní já je v naprosté harmonii s naším duchem i s naší duší a naše duše s naším duchem nejsou již k sobě v poměru bratra a sestry, nýbrž tvoří absolutní duchovní jednotu. Této jednoty dosáhnou jen ti velcí, vyvolení duchové, kteří dospěli již tak daleko, že jejich duch splynul s duší a ona s duchem splynula s Bohem. Pak, v tomto splnutí mohou Boha samého vidět i slyšet.

Dnes vidím mezi námi mnoho nových tváří, mnoho účastníků, kteří tu ještě nebyli. Přátelé, kteří jste po prvé vkročili v tato místa, buďte nám vítáni. Vítám vás ne za náš spolek, ale v jménu Nejvyššího, neboť vy jste nepřišli o své vůli, z pouhé zvědavosti uslyšet něco, co jste dosud neslyšeli. Vy jste sem byli přivedeni svými duchovními vůdci, o kterých ani nevíte, že

vás neustále provázejí, k ušlechtlejšímu životu vedou a svými vnuknutími k němu vás nabádají. Ukazují vám správnou cestu životem, cestu k duchovnímu, vnitřnímu životu. A proto vy, kteří jste byli přivedeni až sem, vy nově přichozí, neztrácejte již tuto cestu z mysli své a pokračujte po ní dále! Snažte se, pro blaho své a získání nebe, toho pravého nebe, jehož lze dosáhnouti i zde na zemi, snažte se zůstatí věrni této cestě, věrni pro celý svůj život!

Ne každý stává se hned vyvolencem Božím Je mnoho povolaných, ale málo vyvolených. Záleží jen na vás, na každém jednotlivci, chce-li zůstatí tím povolaným, nebo chce-li se státí oním vyvoleným. Vaše duchovní „já“ musí být naplněno vírou a láskou k Nejvyššímu, aby splynulo co nejdříve s duší i duchem a vy mohli žít ten vytoužený, blažený život duchovní. K tomu vám dopomáhej Bůh!

93. Jak se přiblížíme k Bohu

Všichni, kdož věří, všichni hledají cestu k Bohu. Mnozí hledají cestu k Němu velmi těžce, bloudí, bloudí tak dlouho, dokud si neuvědomí, že Boha nutno hledati všude a ve všem, kde se jeví nějaký život, že Bůh je s nimi, je v nich, je kolem nich. Jedinou příčinou tohoto marného hledání boha jest to, že se lidé nedovedou Bohu natolik přiblížit, aby Jeho přítomnost všude a ve všem, tedy přítomnost Jeho i v sobě samých dovedli pocítit.

Mnoho je těch, kteří hledají Boha v kostele. Poklekají u oltářů, modlí se dlouze a doufají, že tímto způsobem bohu se přiblíží. Jiní hledají Boha Bibli, v Písmu Svatém a svatých knihách. Jiní vysedávají nad růžencem, odříkávají řady Otčenášů a Zdrávasů, jako by se tímto opakováním – mnohdy zcela bezmyšlenkovitých – mohli k Bohu přiblížit.

Chci se dnes zastavit u toho růžence. Nedávno žádala mne jedna duchovní bytost, abych v tomto shromáždění promluvil o významu růžence. Používám proto této příležitosti, abych vám o něm něco pověděl.

Připomínám, že duchovní projevy přijímám vždy s velikou vírou, ale také s potřebnou kritičností. Proto také jsem se s onou duchovní bytostí přel. Řekl jsem jí, že mám již svůj zcela ustálený názor na růženec a že neschvaluji stálé opakování jedné modlitby, zejména ne opakování Otčenáše, jak je růženec předepisuje. Považuji to za znesvěcení, ba profanování té nejcennější a nejkrásnější modlitby, které nás Pán Ježíš naučil a dále, zdá se mi to úplným obtěžováním Pána Boha, nutit Ho poslouchat tolikrát opakovaná slova.

V dobách, kdy se u nás ujímal socialismus, setkal se jeden socialista s farářem a pozdravil jej: „Dobré poledne pane faráři!“ Pan farář odpověděl na pozdrav a socialista řekl znovu: „Dobré poledne pane faráři!“ Pan farář překvapen děkoval znovu na pozdrav, a tu socialista hned opakoval jej po třetí. To již pana faráře rozhněvalo a ptal se, proč jej třikrát za sebou týmiž slovy zdraví, proč jej nutí, aby mu třikrát za sebou děkoval. Nemyslíte, že je to pouhé obtěžování? – Na to mu pohotově odpověděl onen socialista: „Velebný pane, vy přece děláte totéž v kostele a učíte lid obtěžovat Pána Boha nejen trojnásobným pozdravem, ale v růženci necháváte opakovat desítky Otčenášů několikrát. To není obtěžování Pána Boha?“

Když jsem tuto příhodu vyslovil před onou duchovní bytostí, nebyla s tím spokojena a přesto přese vše trvala na tom, abych přece jen ve shromáždění o růženci promluvil. Nakonec jsem alespoň zčásti přislíbil, protože ona bytost žádala ode mne, abych upozornil alespoň na jednu věc. Tam, kde se v přestávkách mezi jednotlivými desátkami vzpomíná nějakého utrpení Pána Ježíše, to prý mám lidem zdůraznit, protože to je velmi důležité pro lidi trpící. Lidé, kteří prožívají právě nějaké utrpení, lehčeji snášejí utrpení svá, připomínají-li si velká utrpení Pánova.

S tím jsem rozhodně souhlasil, ale znovu měl jsem své námitky. Uvědomovat si utrpení Pánovo, to mohou trpící činit i bez růžence, a činí-li to upřímně a soustředěně, pak jistě dojdou k poznání, že jejich vlastní utrpení je pouhou maličností, ničím u srovnání s utrpením a mukami, která Pán Ježíš pro nás vytrpěl.

S tímto byla již ona vzácná duše spokojena a já splnil svůj slib a tím i jeho přání – připomenout a zdůraznit, jak důležité jest uvědomovat si stále velikost utrpení našeho Spasitele, jak užitečné jest to pro každého trpícího, ať již jeho utrpení je fyzické či duševní a příčina jeho jakákoliv.

Přítom však říkám znovu, že růženec sám o sobě, podobně jako Bible, chození do kostela, na mši, ke zpovědi, k přijímání a podobné plnění církevních předpisů – to vše jsou jen vedlejší cesty, nebo snad jen vedlejší cestičky k hledání oné pravé cesty k Bohu. Těmito prostředky udržujeme nebo posilujeme svou víru v Boha, ale náš odstup, od Boha nás dělící, se nemění. Tento způsob hledání cesty k Otci nemůže Mu také býti tak milý, jako jediné správná cesta, kterou nám neznal sám Pán Ježíš.

Připomeňme si nyní, jak nám tuto cestu Pán naznačil a uvědomme si, jak dosažitelný jeví se i její cíl – tj. přiblížení se k Bohu.

Především si musíme uvědomit, že náš Otec Nebeský jest nám všem stejně blízko. Rozdíl jest jen v tom, že každý z nás má k Němu jinak daleko. On jest v nás, prostupuje všechen život v celém vesmíru, každý atom, tedy i nás. Celá příroda jest jediným projevem veliké Lásky Boží, Lásky k nám i ke všemu tvorstvu.

Je proto také zcela správné Boha hledat v přírodě. Ale zase by se mýlil ten, který řekne – já nepotřebuji kostel a půjdu do přírody, tam Boha najdu, protože ani v té přírodě Ho nenajde, nevkočí tam se srdcem i citem připraveným Boha pocítit, do Jeho blízkosti proniknout.

Ptáte se snad, jak se připravit na přijetí, pocítění, spatření Boha? K tomu jest jediný prostředek, jediný pomocník, o kterém jsme již tolikrát zde hovořili – a to – láska. Chcete-li v té přírodě Boha nalézt, pak musíte do ní vkročit se srdcem naplněným láskou ke všemu, co kolem sebe vidíte, láskou nedělitelnou, ve které se můžete se vším jedno cítit, ve které také splynete v jedno s Bohem. Jen naše veliká, čistá láska a mravní síla přiblíží nás bezpečně k Otci Nebeskému – k Bohu.

Což je to tak těžké, dokázat to? Což je to tak nemožné, následovat Krista na Jeho cestě Lásky? Vždyť Pán Ježíš žil tu jako člověk a Jeho pozemský život jest nám tu vzorem a příkladem. On jistě dobře chápal slabosti lidské a nedokonalost naši. Či myslíte, že snad Jeho přikázání i Jeho příklad života Lásky byly dány jakýmsi nadlidem a nikoliv nám? A byl-li příklad Jeho života postaven před nás, bylo-li Jeho svaté učení určeno nám k plnění a následování, pak věřte, že nebylo od nás žádáno nic nemožného, nic víc, než co skutečně leží v našich silách.

Najít Boha a splynouti s Ním může každý, kdo v duchu a pravdě žije, své povinnosti plní, přikázání Boží zachovává a neodchyluje je nikde od svého úkolu – následovat Krista.

Jeden dobrý skutek, který jako jiskra zazáří do tmy života bez lásky, jedna chvíle zbožného odevzdání se do Vůle Boží, vystřídaná spíláním osudu nebo nenávisťnými projevy vůči bližním – taková ojedinělá chvíle nemá valné ceny. Nanejvýš přesvědčí vás samé, že byste to dokázali, že byste to dovedli, že by to šlo, kdybyste z těchto chvílí dovedli stvořit svojí vůlí celé hodiny, dny a konečně celé roky života v lásce, klidu a míru.

Dávat almužnu a potězkávat hned ve své mysli velikost dobrého skutku, který jsem dle příkazu Pána Ježíše udělal, počítat, že tím si u Pána Boha udělám dobré oko, že mi to On zase jinak vrátí – takové skutky vás k Bohu nepřiblíží. Takto počítající dobrodinec prohrál svou věc již předem, protože dával z vypočítavosti a svůj nepatrný skutek přecenil. Tím hůře pro něj, jestli se snad domníval, že touto almužnou vykoupí nějaký svůj hřích. Ubohý člověk, který si myslí, že může Pána Boha podplatit nebo Jeho Lásku si koupit za peníz, na almužnu obětovaný!

Kdo se chce k Bohu opravdu přiblížit, musí konat dobro pro dobro samo. Jeho dobré skutky musí být naplněny láskou, nikoliv vypočítavým očekáváním odměny, jinými slovy – levice nesmí vědět, co dělá pravice.

Dělat dobré skutky jen proto, že nám to Pán Ježíš přikázal nebo proto, že tím – dle slibů církve – dosáhneme odpuštění, nebo dokonce zaplatit si odpuštění na celou řadu dnů předem – to vše jsou skutky vypočítavosti, nikoliv lásky. Proto také tyto skutky, i když jimi dobro konáme, nemohou se nikdy vyrovnat skutkům lásky. Takové skutky jsou vždy jen obrazem našeho sobectví, kterým se spíše Bohu vzdalujeme než přibližujeme.

Jen s upřímnou, procítěnou a nedělitelnou láskou dostihneme blízkosti Boží, která je požehnáním pro nás i naše okolí.

Uvedu vám jeden příklad, který by se snad mohl mnohému zdát čítankovou povídkou, kdybych sám nebyl jeho svědkem.

Přednášel jsem jednou v malé moravské vesnici – Písařově. Chudý kraj v horách, kde jsem našel zcela prosté, ale velmi zajímavé lidi, kteří velmi vážně chápou náboženství a přibližují se k Bohu zcela jinak, než to zpravidla činí lidé ve městech.

Přednášel jsem o lásce a vzájemnosti, o povinnosti dělit se, ze svých přebytků dávat tam, kde není, mluvil jsem i o tom, jak máme v životě užívat duchovních darů Bohem nám daných, které chováme ve svém nitru, jak dle příkazů Pána Ježíše máme se i ně dělit s těmi, kteří takových darů postrádají.

Přednáška trvala přes tři hodiny, a když jsem skončil, zavedli mne do jedné rodiny, kde jsem byl hostem přes noc. Tam sešlo se ještě několik sousedů, kteří dychtili ještě něco ode mne slyšet a tak jsem vyprávěl o věcech duchovních i světských až do dvou hodin ráno. Pak teprve se sousedé rozešli a šli spát. Druhý den ráno zastavil jsem se v chaloupce, kde mne hned po mém příchodu pohostili mlékem a chtěl jsem se s nimi rozloučit. Byl jsem velmi překvapen, když jsem našel své včerejší posluchače sedět u stolu, tak jak byli v noci přišli domů, postele netknuté – zřejmě – nikdo z nich nespal. Ptal jsem se, co to má znamenat.

„Cožpak jsme po té přednášce mohli jít spat? Vždyť bychom byli stejně neusnuli! Tys nám toho dal tolik k přemýšlení, že jsme si tu v noci, jak jsme ve dvě hodiny přišli, sedli ke stolu a o tvých slovech přemýšleli a povídali, až jsme konečně došli tam, kam slova tvá mířila. Povíme ti také, na čem jsme se uradili.“

A nyní začali vyprávět cosi tak dojemně krásného, že vám příklad těchto dvou lidí musím ukázat, jako příklad pro nás pro všechny.

Žena tohoto hospodáře měla sestru. Obě sestry dostaly od rodičů věnem po třech tisících korunách. To byl pro takovou malou vesnici a chudobný kraj veliký peníz. Tam bývají šťastni a spokojeni, když se jim na poli dostatek brambor urodí. Sestra této ženy byla však stále nemocná, sama nemohla pracovat, aby si něco vydělala, a celé její věno padlo již na lékaře a léky, takže byla právě v situaci velmi špatné a prosila svou sestru o pomoc. Prvá odpověď sestřina byla, že sami nemají tolik, aby mohli rozdávat a nepočítat s tím, že by i u nich mohlo přijít stonání nebo něco podobného, nač by jim bylo peníze třeba.

„Po tvé přednášce, bratře, se mi však v hlavě rozsvítilo – přiznala se žena – a můj muž také to tak cítí. Vidíme, že je to naší povinností podporovat nemocnou sestru. My jsme oba zdraví, můžeme pracovat a Bůh práci naší požehnává, takže máme vždycky dost alespoň těch brambor. Ale sestra je nemocná, nemůže si vydělat, nemá zhola nic, než tu bídu ke své nemoci. Po tvé přednášce jsme se rozhodli, že jí dáme ty tři tisíce, které jsem dostala věnem. Je to sice celý náš kapitál v penězích uložených, ale leží v záložně a my se bez něj také užíváme. Sestře však pomůže to z nejhorších starostí a bídy.“

Věřte mi, že tento okamžik považuji za jeden z nejkrásnějších zážitků, které jsem mezi tisíci a tisíci posluchači svými vůbec poznal. Byl jsem přímo ohromen tímto výsledkem své přednášky, byl jsem dojat dobrotou těchto lidí, u nichž slova má tak účinně zapůsobila.

Tito lidé se přiblížili k Bohu tak, že do jejich niter vstoupil Bůh, naplnil srdce jejich takovou láskou, že byli schopni obětí pro ně tak veliké, že se dovedli zřici svého majetku ve prospěch toho, kdo jej potřeboval více než oni.

Tento příklad jest zároveň i obrazem přímé cesty k Bohu. Takovými skutky se každý člověk nejjistěji přibližuje k Otci Nebeskému, který nám všechno dává, vše co máme, od Něho dostáváme, Jeho Láska pečuje o nás stále a nikdy nás neopustí, a On také nepřeje si od nás nic jiného, než abychom dle Jeho příkazu žili a milovali své bližní a pomáhali jim ze všech sil, vždy a všude, kde pomoci naši je zapotřebí.

V roce 1936, bylo to 13. října, snad jste to tehdy četli i vy, objevila se v novinách zpráva, která je také krásným příkladem přiblížení se Bohu. Byl to malý zázrak v dnešní společnosti, ale příklad nad jiné skvělý. V Bratislavě přišel na své obchůzce žebrák do jednoho domu, aby také za dveřmi v třetím patře zaklepal a poprosil o almužnu. Otevřela mu žena, které s velkou lítostí se omlouvala, že mu dnes nemůže nic dát, protože sama nemá ani halě v domácnosti, a teď právě s hrůzou čeká mlékaře, kterému již dluží 20 K a když mu je nedá, nedostane od něho již žádné mléko a tak již nebude mít ani to jediné, co ještě k jídlu měla – tu svoji kávu. Staroušek žebrák se na chvíli zamyslel, pak vytáhl z kapsy kus hadru, vybalil z něj stříbrnou dvacetikorunu a daroval ji oné ženě se slovy: „Vezměte si ji, abyste mohla zaplatit mlékaři. Až zase jednou budete mít, tak mi ji vrátíte.“

Než se žena vzpamatovala, byl žebrák pryč. Noviny poznamenaly k tomu jen to, že se i dnes dějí zázraky.

Ano, byl to zázrak, protože v tom okamžiku vstoupil Sám Bůh do srdce tohoto žebráka, který byl schopen tak krásného činu. On sám – žebrák – který musel chodit dům od domu prosit lidi o almužnu, pocítil v sobě náhle Boha a byl naplněn tak velikou a čistou láskou, že starosti oné ženy nevyslechl hlouše a daroval jí všechno, co ve svém hadříku měl nastřádáno, věnoval jí s láskou celý svůj majetek.

Přátelé drazí, zamyslete se trochu nad tím a zkoumejte přitom svá nitra a svá srdce. Přiznejte si, kdo z vás by byl schopen následovat příkladu tohoto žebráka, kdo by dovedl jednat tak, jako ti manželé v Písařově? Dokážete-li prozatím alespoň to, že si poctivě přiznáte pravdu a správně odhadnete, jak daleko máte ještě k tomu, abyste byli schopni podobných činů, udělali jste alespoň první krok na cestě k přiblížení se Bohu. Již toto poctivé a upřímné přiznání znamená vaše probuzení k lepšímu a láskyplnějšímu životu.

Mohl bych vám vypravovat sám ze své zkušenosti celou řadu příkladů, kdy jsem se neubráníl slzám radosti nad tím, že se ještě dnes shledávám s opravdu dobrými lidmi. Byli to mnohdy lidé zcela nepatrní, kterých si nikdo zvláště nepovšimne, a přece oni jsou těmi vyvolenými, kteří našli již správnou cestu k Bohu, tu cestu, kterou nám tak krásně naznačil a o níž nás tak přesvědčivě učil Pán Ježíš.

I moje maminka byla jednou z těch žen, které se dovedly přiblížit k Bohu. Byla to sice chudá žena, která sama musela těžce pracovat, ale na lásku byla opravdu bohatá. Jediný žebrák neodešel od našich dveří, aby něco nedostal a k tomu dovedla vždycky každého potěšit dobrým slovem. Tak málo, které mohla dát, dovedla doplnit svou láskou, takže každý žebrák odcházel od nás s vědomím, že našel lásku, pochopení a upřímně s ním cítícího člověk. Každému dovedla maminka osladit chudobu láskou, protože sama z chudoby vyšla a chudobě žila a měla proto pochopení pro chudé a trpící. Dovedla s nimi upřímně cítit, ale přitom měla vždy také cit a úctu k lidské důstojnosti.

Tenkrát jako dítě nechápal jsem ještě, jak zářivý příklad dávala naše maminka všem, se kterými přišla do styku, i nám dětem, kterých měla pozhnaně. Teprve když jsem dospěl a přišel k poznání duchovního života, pochopil jsem, kým vlastně maminka byla. Byla ženou, která šla tou pravou cestou k Bohu, nejbliže bývala Mu vždy v okamžiku, kdy s láskou obdarovávala některého chudáka, třeba jen maličkým dárkem, ale provázeného láskou, opravdu procítěnou. V takových chvílích – Bohu nejbliže – cítila jistě, že toho chudáka má opravdu ráda tak jako svého bratra, že by mu ráda dala více, kdyby sama měla z čeho rozdávat.

Pán Ježíš řekl o jedné ženě, která do chrámové pokladnice dala jen dva šarty, že dala nejvíce ze všech dárců, přesto že jiní dávali dary mnohem větší. Ona dala proto nejvíce, protože dala s láskou vše, co měla, zatím co jiní dávali jen nepatrnou část ze svých přebytků. Konala tak z lásky k Bohu a nečekala za to žádnou odměnu. Sám Bůh sídlil v nitru této ženy, která se dovedla zřítí všech peněz, jež měla a neuvažovala ani o tom, aby si alespoň malou částku pro sebe ponechala.

To je ten pravý způsob, jak máme dávat, jak ke každému potřebnému bratru se zachovat, jak konat dobro pro dobro samo, bez výhrad a postranních úmyslů – prospět svým dobrodiním sobě samým. Každý ten žebrák, který jen z Vůle Boží přechází nám přes cestu, dává nám příležitost přesvědčit se, jak dovedeme opravdu bližního svého milovat, nakolik jsem se přiblížili či oddálili od Boha. A nezapomínejme, že takový nejubožejší žebrák může být Bohu blíže, než ten, který jej obdarovává.

Veliký mystik mistr Eckehardt velmi dlouho hledal Boha a stále nemohl Ho najít. Proto tak toužil po někom, kdo by mu ukázal cestu k pravdě, která by jej zavedla k jeho vytouženému cíli. Jednoho dne konečně uslyšel hlas Páně, který mu radil: Jdi ke bráně chrámové a tam nalezněš člověka, který ti cestu k pravdě ukáže. Poslechl, šel tam a člověka toho skutečně našel. Byl to stařeček, velmi chudě oděný, který mu na jeho pozdrav – Bůh dej ti radostný den! – odpověděl: Nemám nikdy špatný den! Na jeho další pozdrav – Bůh dej ti hojně zdaru! – odpověděl se stejnou jistotou: Nemám nikdy žádný nezdar! Na to řekl mu mistr: Kéž bys byl vždy šťasten! – A stařeček odpověděl: Nejsem nikdy nešťasten!

Mistr zůstal překvapeně stát u stařečka a prosil jej, aby mu pověděl, jak došel k těmto názorům a dospěl k tak veliké moudrosti. A stařeček ochotně vyprávěl.

Když jsem opustil svět a lidi, přišel jsem k poznání, že Bůh je ve mně, řídí všechno, co se kolem mne děje, vše co mám, od Boha mám. Tak jsem se naučil být spokojený a šťastný, ale především – naučil jsem se tak milovat Boha. Jsem-li hladov - velebím Boha. Jsem-li zimou zkřehlý – velebím Boha. Je-li krupobití, sníh, déšť, krásné či špatné počasí – velebím Boha. Jsem-li předmětem pohrdání – velebím Boha. Proto nemám nikdy špatný den. Ty pravíš: Bůh dej ti hojně zdaru! Já ti pravím, že nemám nikdy žádný nezdar, protože žiji a dovedu žít v Bohu. Co On činí, je pro mne vždycky to nejlepší. Co Bůh mi dává a pro mne učiní, ať je to blaho nebo utrpení, hořkost nebo slast, vše přijímám radostně od Boha jako největší zdar. Proto mne nikde žádný nezdar nemůže potkat. Ty pravíš: Kéž bys byl šťasten! A já ti říkám, že nejsem nikdy nešťasten, protože toužím jedině po tom, abych byl vždy s Vůlí Boží sjednocen. Uvedl jsem svou vůli úplně v souzvuk s Vůlí Boží, takže to co Bůh chce, chci i já. Proto nejsem nikdy nešťasten a nemohou být nešťasten, protože toužím jen po jediném – být ve Vůli Boží a svou vlastní vůli odevzdal jsem zcela a úplně Vůli Jeho.

Což kdyby tě Bůh uvrhl do pekel? Co bys potom říkal? – ptal se mistr Eckehardt dále. A stařeček odpověděl: Mne uvrhnout do pekel? Mám dvě ramena, jimiž jej mohou objímat. Jedním ramenem jest pravá pokora, kterou ovinu kolem něho a tím jsem sjednocen s Jeho svatým člověčenstvím. Druhým ramenem lásky jsem sjednocen s Jeho svatým Božstvím. Takto objímám Jej, takže i On musel by sestoupit se mnou do pekel. Proto bych raději dlel tam s Bohem, než v nebi bez Boha.

Na to řekl mistr: Z toho jsem vyrozuměl, že pravá láska a pokora jsou přímou cestou k Bohu. Řekni mi nyní, odkud přicházíš?

Od Boha – řekl stařeček.

Kdy jsi našel Boha?

Když jsem opustil všechny tvory.

Kde jsi našel Boha?

V čistém srdci lidí dobře smýšlejících.

Kdo vlastně jsi?

Jsem králem!

Jak to? Kde máš poddané?

Moji poddaní jsou mé návyky, zlovyky, žádosti, touhy a já nad nimi vládnu a podřizuji je sám sobě, protože já jsem králem.

Kde jest tvé království?

V mém nitru, protože v něm sídlí Bůh.

Takto poučil staroušek mistra Eckeharda, kde má Boha i Pravdu hledat a kde a jak Boha najde. Naučil se odříkání, žít jednoduchým, prostým životem, naplnit život velikou, čistou láskou, zachovat mravní sílu, poctivost a pravdomluvnost – toho je třeba každému, aby nejnázne Boha našel a k Němu co možno nejvíce se přiblížil. Nejdůležitější je přitom ovšem láska, láska konající dobro, protože v tom okamžiku, kdy láska dobrým skutkem se projeví, v tom okamžiku je Bůh v nás.

Zeptejte se těch, kteří konají dobro pro dobro samo a nezištně pracují pro celek, jak jsou šťastni a spokojeni. Pozorujte je sami, a přijdete k poznání, že takoví lidé prožívají nebe již zde na zemi a nemusí čekat na ně až po smrti. Oni svými dobrými skutky budují království Boží, toto království je v nich a proto jejich život je plný štěstí, blaha, spokojenosti, radostných pocitů a klidu. Oni vykonávají svou nejkrásnější povinnost a tím se nejbližně přiblížili k Bohu. Jejich příklady jsou tak přesvědčivé, jejich radostný poměr k životu i k bližním tak harmonicky zářící, že každý, kdo do jejich života blíže nahlédne, přál by si následovat je.

Vynasnažte se proto všichni dosáhnout toho blaha, které oni dovedli si vytvořit. Až jednou poznáte, jak ohromného bohatství tím získáte, nezaměnili byste je pak jistě za žádné miliony, protože budete blízko Boha, že budete neustále pociťovat Jeho velikou, přesvatou Lásku Otcovskou. Přeji vám všem, aby Bůh seslal do vašich niter alespoň paprsek Své Božské Lásky a zanítil v nich upřímnou touhu co nejvíce k Němu se přiblížit.

94. Podvědomí

Než přistoupím k vlastnímu pojednání o našem podvědomí, chtěl bych alespoň stručně připomenout co vlastně jste, čím je naše bytost a z čeho se skládá.

Naše viditelné tělo je složeno z mnoha set miliard buněk. Tyto buňky váže dohromady etherické tělo, tj. ten život v nás, který jest nejen v jednotlivých buňkách samých, nýbrž i v celku, etherickým tělem udržovaném. Toto etherické tělo, neviditelné, duchovní, dostal každý z nás od své matky, neboť matka dělí se o své etherické tělo s každým dítětem, kterému dává život.

Vedle tohoto těla etherického, které ožívuje naše tělo hmotné, máme ještě jedno tělo duchovní, zvané astrální. Toto astrální tělo jest naším vlastním „já“, naší individualitou, nikoliv však duší. V něm jest naše vědomí, rozum, vůle, pocity – nikoliv city, vášně i podvědomí.

Astrálním tělem vědomě žijeme, jím se pohybujeme, jeho forma odpovídá přesně formě našeho těla hmotného, fyzického. Pokud astrální tělo sídlí ve hmotném těle a je s ním správně spojeno, vyzařuje naše tělo tak zvané, dosud neviditelné obduší čili auru (mimo fluidy). Tato aura vyzařuje u každého člověka jinak, a to dle dokonalosti, jaké již člověk dosáhl. Proto je také různě zbarvena a působí také do různých vzdáleností. Jsou lidé, jejichž aura vyzařuje jen velmi málo nad obrysy jejich těla fyzického. Naproti tomu však lidé duchovně pokročilí, ušlechtilí, naplnění duchem spojeným dokonale s duší, vyzařují svou auru na velikou vzdálenost. Setkáme-li se s takovými lidmi, pak již na velkou vzdálenost pocítíme cosi, co se nás příjemně dotýká a na nás blahodárně působí.

Poznávati lidi podle jejich aury vyžaduje již určité vyspělosti duchovní, aby schopnosti pociťovat a vnímat cizí auru, byly již dostatečně vyvinuty. Z aury poznáváme také, zda se

setkáváme s člověkem nám sympatickým nebo nesympatickým, dle toho, je-li vaše aura s jeho aurou v dobré harmonii nebo v nesouladu.

Setkáme-li se s někým po prvé a pocítujeme k němu zcela bez příčiny odpor, pak pravou příčinou toho je, že na vás zapůsobila jeho znečištěná aura, která se nepříjemně dotýká vašeho astrálního těla.

Setkáváte-li se s člověkem, který v prvním podání ruky je vám sympatický, pak je to jistě člověk ušlechtilý, duchovně vyspělejší, s čistou aurou, s čistým astrálním tělem a harmonickým já, ve kterém sídlí Boží mír a klid.

Podle toho, jak na nás zapůsobí aura člověka, s nimž se setkáváme, můžeme poznati, jaké jsou jeho základní vlastnosti. Aura vám prozradí, máte-li před sebou člověka ušlechtilého, láskyplného nebo sobce, hovčícího zlu. A totéž prozrazuje aura vyzařující z nás, z našeho astrálního těla, ve kterém jest i naše vědomí a podvědomí.

A nyní si povězme něco o rozdílu, který je mezi vědomím a podvědomím.

Vědomí jest všechno to, čím si uvědomujeme okolní svět, tedy vše, co vidíme, slyšíme, svými smysly chápeme a vnímáme. Ve vědomí jest také vše to, čemu jsme se naučili z knih, přednášek apod. to vše zůstává v našem vědomí a to tak dlouho, dokud máme svou vlastní paměť natolik vyškolenou, aby v mozkových závitech udržela to, co čtením, posloucháním, učením získala a přijala.

Podvědomí nemá své sídlo v mozku jako vědomí, ale ve slunečním pletivu (v plexu solaris), které je umístěno nad žaludkem. Jest to ono místo, na kterém se u vyspělejších lidí duchovních objevuje rozkvetlý lotus a na kterém člověk, který je přiveden k zasvěcení duchovnímu, pocítí planout oheň a může v něm i spatřiti hořící lotus. Z mnoha různých knih můžete se o tom dovědět více, avšak málokdo dovedl by to pochopit, tím méně pak někomu jinému to vysvětlit. K tomu je třeba tento krásný fakt sám prožít osobně.

Stalo se mi jednou již na lůžku, po mé večerní modlitbě, že jsem najednou uviděl světlo, které se stále zesilovalo. Zprvu veliké, menšilo se stále, ale tím intenzivnější a intenzivnější byl jeho jas. Tázal jsem se v duchu, co to má asi znamenat. Tento žár byl tak silný, že jsem měl pocit, že shořím. To bylo po prvé, kdy jsem vědomě zažil rozzáření svého lotusu. Když jsem se po chvíli uklidnil a pochopil, co se vlastně děje, viděl jsem na svém slunečním pletivu hořící, jasně svítící otevřený lotusový květ, do něhož se soustředilo ono ohromné světlo, které jsem prve uviděl a které tímto soustředěním a zhuštěním vydávalo tak intenzivní žár.

Dík této zkušenosti, mohu vám o takovémto zážitku a jeho účinku pověděti alespoň to, co jsem prožil a pocítil při něm já.

V místech našeho slunečního pletiva je náš duchovní mozek – nelze jej ovšem ztotožňovat s mozkiem tělesným – a v tomto duchovním mozku sídlí naše podvědomí. V něm pak ukládají se a jsou uloženy a zachovány všechny zkušenosti, které naše já za celou řadu milionů let svého vývoje si nastřádalo. Tedy všechno, co důležitého se kdy po celou tu dobu s námi dělo, pokles shora dolů do hmoty, i náš vzestup, kdy od nerostu různými proměnami života rostlinného, zvířecího, stoupali jsme k životu člověka primitivního a od něho až ke stupni člověka rozumového, tj. na pátý stupeň, na kterém většina lidí dnes žije, všechny zkušenosti za celou tu dobu jsou uloženy a zachovány v našem podvědomí. Ale o tomto podvědomí a o zkušenostech v něm uložených naše vědomí zpravidla nic neví. Příčina toho spočívá především v tom, že naše vědomí je příliš hmotné, ne tak duchovní, aby mohlo postřehnout to, co v podvědomí je skryto. A přece všichni žijeme jen na podkladě těch zkušeností, které v našem podvědomí jsou zachovány.

Všechny naše skutky, myšlenky, zážitky, celý náš život vůbec a celé dění našeho života, vše je vedeno, aniž bychom to tušili, naším podvědomím.

Kdybych vám řekl, že snad všichni jste prodělali ve svých předcházejících životech, od primitivního člověka počínaje, všechno zlo, všechny špatnosti, jichž se člověk vůbec může dopustit, nechtělo by se vám přiznat si to. Představa, že i vy jste kdysi kradli, loupili, vraždili,

podváděli, lhali, pomlouvali i křivě přísahali, je vám úplně cizí, ač u mnoha z vás je to naprosto pravdivé. Člověk ve svém vývoji musel poznat zlo hodně zblízka, z vlastní zkušenosti, aby pochopil jeho dosah a dovedl se ho napříště vystríhat. Kdo z vlastní zkušenosti prožil následky všech těchto zel, musí se jich sám v budoucnosti hrozit.

Proč nejste již dnes schopni vraždy, loupeže, krádeže a podobných zel? Především proto, že ve vašem podvědomí jsou dobře uloženy vzpomínky na těžké následky vám spáchaného zla a vaše podvědomí varuje vás, abyste se již takových špatností nedopouštěli. Tyto zkušenosti o následcích spáchaného zla jsou tak silné, že se vryjí do paměti vašeho podvědomí tak, že jsou nezapomenutelné. Zůstávají živé v našem podvědomí a my, těmito zkušenostmi bezděky vedeni, žijeme již život ušlechtilejší.

Proto také jest podvědomí tak důležitou složkou našeho života. Lidé, žijící jen hmotářským a sobeckým životem, nechťejí nic o podvědomí slyšet. Říkají tomu všelijak, jen nikdy nepoužijí pravého jména pro ně a nejráději o něm ani nemluví, ani sami v sobě o něm neuvažují. A přece by větší pozornost lidskému podvědomí věnovaná umožnila i vědcům snazší studium o člověku samém, zejména pak o celém jeho duchovním vývoji a stálém zdokonalování se.

Mnohý se ptá, co je příčinou toho, že lidstvo jde ve svém vývoji stále kupředu a stále výš? To je zásluhou zase jen lidského podvědomí. Lidstvo poznávalo v minulých životech stále více a lépe následky spáchaného zla, které se snaží postupně ze svého života odstraňovat jedno po druhém. V každém předcházejícím životě každý z nás odložil něco ze své nedokonalosti, aby se stále více přibližoval k obrazu Božimu a stal se zase tak čistým a dokonalým, jak původně z rukou Tvůrcových vyšel.

Nedejte se splést tím, že ještě dnes vidíte stále na světě tolik zla, které dosud neztratilo moc nad lidstvem. Jsou ještě ubozí jednotlivci, kteří, od Boha odvráceni, poslouchají svody knížete zla a podléhají mu. Ti však musí ve svém vývoji poznati následky tohoto zla jimi spáchaného, aby se mu pak i oni v budoucnu dovedli vyhnout.

A to, že právě v poslední době vidíme kolem sebe tolik zla, to má svou vážnou příčinu v tom, že se právě blížíme přelomu věků, tj. ke konci vlády nadrozumových lidí, těch lidí, kteří se dávají vésti pouze svým, dosud neosvíceným rozumem a proto podléhají tak snadno zlu. Protože se s tímto přelomem věků blíží také všeobecné zúčtování se vším zlem, musí nyní toto zlo vyplynouti na povrch, jako špína ve vařící vodě, aby bylo jasněji poznáno a dalo se snadněji odstranit.

Budoucímu vývoji lidstva, které vstoupí do vyššího stupně svého duchovního vývoje, nesmí již zlo překážet na cestě k jeho zdokonalování se. Proto také nyní, při druhém příchodu Páně, pozbylo zlo již své klíčivosti a staré zlo snaží se vybit se na konci svého panování co možno nejintenzivněji. Tak se lidstvo podobně, jako strom za prudké vichřice, zbaví všech suchých a shnilých větví, všech nezdravých výhonků. Jen zdravé větve, pevně spojené s kmenem, zůstanou ve vichřici netknuté. A tak podobně i lidé, pevně v Bohu zakotvení, zůstanou netknuti i tehdy, kdyby sebe větší vichřice přes jejich hlavy se přehnala. Jako var očistí špinavou vodu od všeho kalu, který vyplave na povrch, tak také nynější rušná doba očistí lidstvo od všeho zla, bahna a kalu.

Dnes se již v duchovní život více věří a mnoho lidí stará se již o to, k čemu se jejich srdce kloní, přemýšlejí o popudech, které ze svého podvědomí dostávají. Začínají chápat, že zde musí být něco vyššího a ušlechtilejšího, než tento náš život hmotářský, jemuž dosud většina lidí je zaprodaná tak, že v touze po penězích, po hmotném blahobytu nezastaví se ani před těžkými hříchy. Tj. to rozhraní věků, ve kterém začíná vážný boj mezi dobrem a zlem, mezi životem hmotářským a čistě duchovním, boj, který musí skončit jen vítězstvím dobra. Sám Otec Nebeský i Kristus, nejvyšší Láska Boží, působí tu, a Oni očistí lidskou společnost od všeho zla i od lidí, zlu dosud nakloněných.

Proto Bůh připouští, aby se tolik zla objevilo před našimi zraky, abychom si zlo tím více ošklivili a svým utrpením stali se lepšími a dokonalejšími. Dva tisíce let uplynuly od příchodu

Pána Ježíše, je jistě dlouhá doba! A celá tato doba byla lidstvu dána k jeho zdokonalování se, takže za tu dobu lidstvo mohlo se již naučit žít podle učení svého velikého Mistra. Proto nyní, v polovině dvacátého století, se lidstvo musí konečně již rozhodnouti pro plnění svých povinností vůči Otci i vůči sobě samému a tyto své povinnosti plnit přesněji a lépe než dosud, aby konečně zlo, které se nám nyní v tak strašné míře ukázalo, mohlo býti potřeno a odstraněno.

A bude to zase naše podvědomí, které každému z nás ukáže, na jakém stupni vývoje stojíme a jakého zla jsme schopni, čeho všeho se musíme vystříhati, abychom se přiblížili k té dokonalosti, kterou od nás žádá Bůh.

Bůh neřádá od nás nikdy žádné nemožnosti! Od každého žádá vždy jen to, k čemu jeho schopnosti podle dosaženého již stupně duchovního vývoje stačí. Bůh nám však ponechal svobodnou vůli a ona rozhoduje o tom, chceme-li jít kupředu rychleji či pomaleji, avšak kupředu jít musíme všichni bez výjimky, nemáme-li býti k tomu donucováni velikými utrpeními.

Každý jde jinou, svoji cestou, každý pokračuje jinak. A v tom právě je ten veliký rozdíl, který se objevuje v různosti stupňů vývoje jednotlivců. Snadno pochopíte tento rozdíl, budete-li číst jednotlivé odstavce knihy Santiho „Životní normy“. Zůstaňte věrni postupu, jež vám uspořádáním naznačil autor, přemýšlejte však o každém jednotlivém odstavci, až konečně v zrcadle těchto úvah spatříte sami sebe, jak daleko jste již ve svém zdokonalování se dospěli, co vám ještě chybí, čeho ještě musíte dosáhnout, abyste se stali ještě dokonalejšími.

Nestačí ovšem takovou knihu jen zběžně přečíst a odložit. Je třeba nad každým z těchto 365 odstavců se pozastavit, u každého se zamyslet a ujasnit si, zda to, co právě přečtený odstavec od vás žádá, jest vám již běžné, samozřejmé tak, že podle toho již žijete. Je-li tomu tak, pak teprve můžete jít dále a se stejnou svědomitostí a pravdivostí promyslet požadavek dalšího odstavce. Přijdete-li k místu, které vám připomene cosi nového, shledáte-li, že dosud nežijete dle tohoto předpisu, pak nesmíte jít dál, dokud si tuto novou myšlenku nepřivlastníte a neosvojíte si schopnost řídit se jí ve svém denním životě. Nemyslete na to, že těchto 365 paragrafů musíte probrat za 365 dní, abyste je absolvovali během jednoho roku všechny. Nevadí, bude-li vám to trvati delší dobu, jen když tuto naznačenou cestu k dokonalosti proberete opravdu důkladně, poctivě, aby se její účinek opravdu projevil.

A zase bude vám přitom důležitým pomocníkem vaše podvědomí, které vám bude ukazovat, co jste již ve svém vývoji získali a co vám ještě chybí a čeho při dobré vůli můžete dosáhnout.

Kdybychom chtěli hlouběji do svého podvědomí vniknout, marně bychom se o to pokoušeli. Marně snažili bychom se poznati všechno, co v něj je uloženo a nadržováno. K tomu nestačí ani náš rozum, ani naše vědomí, ani dosažený stupeň duchovního vývoje. Je třeba nejprve dospět na vyšší stupeň našeho poznání, a teprve zde může se nám podařit, že se náhle odtrhne clona, která zastírá všechna ta hluboká tajemství v našem podvědomí ukrytá. Pak objeví se nám náhlé obrazy všech našich minulých životů a všeho toho, co jsme v nich prožili.

Jsou to ovšem případy velmi vzácné. Vzpomínám zde na Krišnamurtiho, jemuž byly zjeveny alespoň všechny předcházející lidské životy jeho, aby poznal všechny své dřívější skutky, kterými si zasloužil dosáhnout tak vysokého stupně svého vývoje, na kterém dnes stojí. Je to již opravdu vysoký stupeň lidské dokonalosti, které dosáhne jen člověk opravdu ušlechtilý jakožto odměny za velikou řadu láskyplných skutků z minulých životů. Je to dokonalé poznání sama sebe – a tj. ohromný dar od Boha. Tím naplňují se Slova: „Poznej sama sebe a poznal jsi Boha.“

Pokuste se, přátelé, pokuste se o to, poznat dokonale sama sebe! Mnohému z vás nepodařilo by se více než poznat, kým jste teď, čeho jste již dnes schopni a neschopni, co vám ještě chybí. A budete-li k sobě upřímní, uvidíte za tohoto sebepoznávání i své dosavadní chyby, vady, zlé náklonnosti, tj. – poznáte nynější stupeň svého vývoje. Toto poznání samo o sobě je

již pro nás velmi důležité! Poznáte-li svou dosavadní nedokonalost, všechny své sklony, k čemu ještě tíhnete, co jste ochotni dělat, nebo čeho se dovedete již vystříhat, má to pro vás velikou cenu! Tj. poznání sebe sama na nižším stupni. Avšak to vlastní poznání, jak bylo řečeno – „poznej sebe sama a poznáš vlastní poznání, jak bylo řečeno – „poznej sebe sama a poznáš Boha!“ - to platí pro nás všechny teprve tehdy, když jsme již schopni poznat všechno, co jest nastřádáno a uloženo v našem podvědomí.

Vidíte, jak se důležitost podvědomí rozrůstá! Jistě již začíná se vám nyní jevit, v jiném světle, než jak se mnohému z vás z počátku zdálo.

V podvědomí uložené zážitky a zkušenosti dostávají se u mnoha lidí na povrch jen po kusech, po částech. Někdy objeví se také celé úseky některého z minulých životů.

Stává se na příklad, že někdo prožívá ve snu nebo v okamžiku polosnění, polovědomí nebo i v bezvědomí něco, o čem ví, že již jednou prožil. Nemůže se však upamatovat, kdy to bylo, neví kam tento okamžik svého života zařadit. Ve skutečnosti se to však oddělila částka z našeho podvědomí a dostala se napovrch do vědomí, které ji přijalo a proto byli jsme schopni si také uvědomit, co prožíváme nebo co jsme prožili.

Sešel jsem se s jednou dámou z rodu Smetanova. Byla to žena velmi ušlechtilá, a ačkoliv nebyla členkou žádné duchovní společnosti, ani spiritkou a z duchovních věcí neznalo skorem nic, přece mně vyprávěla z vlastních zážitků tak ohromné věci, že bychom jí mohli všichni závidět. Sama si to nedovedla ani vysvětlit, jak k těmto bohatým zážitkům dochází. Bylo to jistě řízením Božím, že jsem se s ní sešel na Špičáku, a jistě proto, aby se jí dostalo vysvětlení o všech jejích záležitostech, které se jí objevovaly z jejího podvědomí.

Vyprávěla, že se jednou v Krkonoších posadila na balvan, aby si odpočinula. Nevěděla ani o tom, že přišla do bezvědomí, že se její astrál vybavil a ona se dostala do krásného antického parku se sloupovím. Procházela se tu po cestičkách pečlivě upravených, viděla krásné kašny a fontány, altány starodávné architektury a přitom se tu cítila jako doma, jako by tam žila stále.

Po prvé, když se po takovémto zážitku vzpamatovala k plnému vědomí, mnoho se tím nezabývala. Divila se jen, že snila, ač bylo nepochopitelné, že by byla na onom balvanu usnula a také se domnívala, že nespala. Přesto však chodila v parku, který jí připadal známý, uvědomovala si každou cestičku, věděla předem, že přijde ke známému jí gloriету, že u druhé cestičky je kašna, prostě věděla předem co uvidí a kam přijde.

Z jejího podvědomí se vybavila skutečnost, prožitá v v některém z jejích minulých životů. Ona v tom prostředí kdysi skutečně žila, procházela se ta denně a tehdejší zážitek otiskl se tak mocně do jejího podvědomí, aby jí jednou všechna tato krásna byla připomenuta jako důkaz, že dospěla již k vyššímu duchovním schopnostem, jichž si sama nebyl vědoma.

Mnoho podobných a i jiných zážitků měla ona dáma a přibylo jich jistě v posledních letech dost a dost. Mnohé z těchto zážitků, o kterých mi vyprávěla, spadají již do jiného okruhu duchovního života a nemají přímé souvislosti s podvědomím, proto také je tu ani neuvádím.

I na tomto případě můžeme se přesvědčit, jak Bůh se stará o naše duchovní vyspívání a jak ohromnou cenu pro náš duchovní vývoj má právě naše podvědomí, do něhož se přesně a věrně zaznamenává vše, co prožíváme a konáme, vše, co jsme kdy ve svých minulých životech prožili a vykonali.

Je to jistě moudře zařízeno, a má to svůj hluboký význam, že vše to, co jest v našem podvědomí zachováno, není nám prozrazeno dříve, než dokonale vyspějeme. Kdyby se před člověkem dosud duchovně nevyspělým odhrnula clona jeho minulosti, mnohé skutky z jeho minulých životů vyvolaly by v něm úplné zděšení, jiné mohly by být nerozumně zneužívány, na jiné snad byli bychom zbytečně pyšní. Teprve když přijde doba k tomu vhodná, odhalí se nám rouška tohoto tajemství a my se dovíme právě to, co by nám pro náš nynější život mohlo být užitečné.

Proto, dobře vám radím, věnujte svému podvědomí více pozornosti než dosud! Především pak starejte se o to, aby všechny vaše nynější skutky byly jen dobré a naplněny čistou láskou, aby vaše podvědomí nebylo nadále zatěžováno ničím, co by je mohlo znečistiti a ještě více zatížit. Urychlíme tím vzestup svého duchovního vývoje a tím také dosáhnete jednou té milosti, že se vám tajuplný obsah vašeho podvědomí stane přístupným a známým. Bůh vám k tomu pomáhej!

95. Poznání

Velmi často slyšíte, zejména mezi lidmi ze spiritistických kruhů, že říkají: „Já jsem již v poznání, já jsem poznal již duchovní vědy“ apod.

Jisto však je, že kdyby byli opravdu v poznání, pak by jistě takový nesmysl neřikali. Každý, kdo jen trochu vnikne do tajemství duchovního života, uvědomuje si především, že dospěti k opravdovému a dokonalému poznání jest to nejvyšší, čeho může člověk za svého života pozemského dosáhnouti.

Jest nejen mnoho druhů, ale také různé stupně poznání. Záleží jednak na tom, čeho se poznání týká, a dále na tom, jak hluboce jsme do tohoto poznání vnikli.

Chtěl bych se zde obírat především poznáním ve věcech duchovních. Prvým předpokladem jest důkladné poznání sebe sama, dále dokonalé poznání světla pravdy, poznání Moudrosti a Lásky Boží, poznání dobra a zla, poznání vnitřního života a všeho toho, co s ním souvisí. To jsou tedy základní pilíře poznání pro každého člověka, který chce kráčet cestou duchovní a chce míti na této cestě úspěch, aby dospěl k nejvyššímu poznání Krista v sobě a k poznání neustálého spojení s Otcem Nebeským

Ptáte se, jak tohoto poznání dosáhnouti? Nezaslívejte mi, odpovím-li snad příliš stručně: Jen láskou, pokorou, čistotou mysli a absolutní vírou. Vírou přicházíme k poznání a poznáním pak k přesvědčení, proto jest víra tak důležitým činitelem.

Ptáte se, jak získáte víru? Víra jest nejdůležitější článek, ba podmínkou šťastného lidského života, zejména života duchovního. Víra je veliký dar Boha a můžeme ji získati zase jen láskou. Tou láskou, která pramení přímo ze samého Boha-Krista, která v celém vesmíru je základní silou, uvádějící vše v život, vše při životě udržuje a nám všem tolik dává, dovedeme-li ovšem její dary správně přijímat. Jen tato všemocná láska přivede nás k dokonalému poznání.

Velmi se mýlí všichni ti, kteří přišli k poznání něčeho závažného bez víry v Boha a v Jeho tvořivou moc, domnívají-li se, že jejich poznání bude úplné. Bez této víry, že všechno jest jen Bůh, v Bohu a Božském vševědění a proto že také jen od Něho můžeme všeho dosáhnouti, nedojdeme nikdy k pravému, dokonalému poznání.

Přesvědčila mne o tom znovu nedávno vyslechnutá přednáška jednoho vynikajícího universitního profesora, který se zabýval otázkou vzniku života na zeměkouli. Přiznávám se, že jsem byl velmi zvědav, jak tento učený a velmi ušlechtilý pán hledí na vznik života. Dověděl jsem se, jak pracně takový biolog zkoumá až do nejmenších podrobností buňky, které tvoří tělo rostlinné, nerostné, zvířecí i buňky lidské. Když však toto všechno si ujasní a dopodrobna zjistí, když již se domnívá, že došel k poznání všeho, tu se před ním objeví největší záhad, před kterou se zastaví, největší otázka, na kterou nedovede odpovědět: Jak vznikl život v těchto buňkách? Kde, v čem je zdroj toho života, který nemůže popřít v žádné buňce, ani v buňce nerostné? A právě k zodpovězení této nejzávažnější otázky chybí mu to nejdůležitější poznání, které může získat jen vírou, že všechn život do celého vesmíru vdechl jednou sám Bůh, Stvořitel všeho, kterým je Kristus – nejvyšší Láska.

Kdyby takový vědec sebe více bádal o hmotě a podařilo se mu rozluštit a vlastním rozumem pochopit mnoho záhad, nepřijde jen nikdy k poznání a rozluštění té největší záhady, kterou je

právě vznik všeho života na zeměkouli. Toto poznání nedá mu nikdy rozum a jím vedená věda, nebude-li jí provázet absolutní víra v nejvyššího Tvůrce všeho.

A protože Tvůrce všeho je Duch, proto také k poznání všech záhad v tvorbě Boží můžeme se dostat jen cestou duchovní, jejímž hlavním východiskem i podmínkou je láska, pokora a víra, která nás nakonec přivede k přesvědčení a pochopení i těch největších záhad života, tj. k pravému a dokonalému poznání.

Dnešní, ohromně pokročilá věda lidská, přišla již tak daleko, že zjistila existující život ve všech buňkách. To, co jí zbývá ještě zjistit, je právě onen zdroj, pramen, příčinu, která tento život tvoří a udržuje. A k tomuto poznání nedojde nikdy bez opravdové víry.

Onen učený pan profesor, kterého mám osobně velmi rád, dokazoval ve své přednášce, že o vzniku života existují pouhé hypotезy, že se lidé domnívají, že existuje jakási vyšší síla, která tento život stvořila a všemu život dává, ale to vše že se nedá nijak dokázat. O Bohu se ovšem ani nezmínil.

Dovedete si představit onu řadu let, která tento učený biolog strávil vážnými studii, aby poznal poklad a podstatu buňky, její tvoření a vývin, ale to nejdůležitější v něm ,tj. život v ní – ten probádati nemohl a proto také o jeho vzniku nedovede říci ni víc, než tak zvané hypotезy. A tyto hypotезy, kterými jeho studium končí a které ani jeho samého nemohou uspokojit, ty jsou mu odměnou jen proto, že neměl a nemá víru v Nejvyššího, který jest Tvůrcem všeho života a z něhož všechno vyšlo a stále ještě vychází a bude vycházeti stále.

Tedy i tomuto učenému biologovi chybí k poznání pravého vzniku života víra, protože jen opravdová víra přivede jej k poznání hlavního a jediného pramene všeho, co existuje v celém vesmíru.

Učenci se ptají, jak vznikl život za zeměkouli, ale nechtějí věřit a chápat základní pravdu, že Tvůrce všeho života jest jediný Bůh.

Celý vesmír je naplněn životem, jeho podkladem je elektromagnetická síla. Tj. síla, která vyšla a stále vychází z Prapodstaty všeho, z nejvyššího Centra, v němž nutno také hledati Prapůvod všeho stvořeného i všeho života v něm.

Kdo nevěří v tuto sílu, nemůže přijít k poznání ani vlastního života svého, natož pak k poznání života skrytého, tajemného, neviditelného života duchovního.

Bez víry nemůže nikdo přijít k žádnému hlubšímu poznání, tím méně pak k poznání duchovní podstaty všeho života na zemi. Přesto však učení pánové a po nich mnoho jiných lidí přidržují se právě obráceného pořádku. Chtějí se napřed přesvědčit, aby poznali a pak teprve jsou ochotni uvěřit. Oč jednodušší byl by jejich postup, kdyby se snažili vírou přijít k poznání a tímto poznáním dospět k přesvědčení. Jen proto dá jim tolik práce, než nasbírají pár zrnček z ohromného vševědění Božského, že dávají přednost této nesprávné cestě. Kdyby šli správnou cestou víry, mohli by přijímat mnohdy v kratičkém okamžiku nejvzácnější poznatky, nad kterými se jinak celá léta těžce lopotí, mohli by získávat nepřehledné množství poučení přímo z Božského vševědění.

U prostých, nestudovaných lidí setkáváme se často s projevy upřímné víry. Nezatíženi vědou a učeností, přiznají vám zcela samozřejmě, že tomu nebo onomu nerozumí, že to nebo ono nedovedou chápat, ale že věří. A proto tento prostý člověk je blíže k duchovnímu životu i k Bohu než oni učení, o všem možném mudrující lidé, kterým právě jejich rozum neboj jejich naučená věda překáží a brání věřit. Proto nemohou přijít k pravému poznání duchovního života a k poznání tajuplných záhad všeho života.

Kdo vlastně přišel k dokonalému poznání? Připomeňme si z minulých dob alespoň někoho. Jako nejdůležitější příklad uvedu svatého Pavla, učeného to muže, který se nejvíce zasloužil o církev. On po celý svůj život hledal pravdu, hloubal o náboženském životě své doby, snažil se vniknout do tajemství duchovního života a přitom se opravdově zajímal o učení Pána Ježíše, ačkoliv Jej osobně nepoznal. Mnoho znal, mnoho věděl, pěstoval svůj duchovní život, ale to vše mu nestačilo, aby přišel k tomu pravému poznání, které hledal. Chtěl vědět, proč

první křesťané tvrdí, že Pán Ježíš byl Kristus. Hledal odpověď na tuto otázku ve svém nitru a proto se vydal na koni do samoty, kde doufal uslyšet hlas svého nitra. Nad ním smíloval se Pán a uvedl jeho duchovní já, od hmotného těla odpoutané, až do třetího nebe, aby tak poznal Pána, poznal, kdo byl Kristus, poznal také samého Otce Nebeského. A to bylo to nejvyšší poznání, jakého se kdy mohlo dostat člověku za jeho pozemského života.

Pavel sám přišel k tomuto poznání po svých dlouholetých studiích, po dlouhém bádání v náboženství pohanském, ve kterém byl příslušníkem orficismu, pohanské do mystiky. Vedle tohoto náboženství studoval však i ostatní proudy duchovního života tehdejšího i různá náboženství, ovládající tehdejší svět. Ale zůstával vždy za svého studia věren jediné cestě, vedoucí k dokonalému poznání. Všechny jeho zážitky, všechny jeho poznatky, to vše byla jen jeho přípravná cesta k jeho dokonalému poznání. Když pak uslyšel o Pánu Ježíši a Jeho učení, pochopil hned, že Jeho příchod na zem znamená cosi kromobyčejného. Proto také chtěl do tohoto, zcela nového učení Pána Ježíše hlouběji vniknout a jeho hlasatele a zakladatele důkladněji poznat, aby si mohl ujasnit Jeho společenství s Otcem Nebeským.

Protože jeho touha po poznání byla upřímná a silná, pomohl mu Pán k poznání tak ohromnému, že toto poznání učinilo pak ze svatého Pavla nejúčinnějšího hlasatele Evangelia.

Sv. Pavel jediný mohl říci, že dosáhl nejvyššího poznání. Proto také byl jedním z nejpovolanějších k tomu, aby z vlastního zážitku mohl vykládati o pravém životě duchovním. Proto také on byl nejvyšší povolán k tomu, aby založil pravou církev na pravdě, protože on toto světlo pravdy poznal nad jiné jasně. Jeho kázání o Pánu Ježíši a výklady Jeho učení byly proto tak přesvědčivé a působivé, protože on mohl svá kázání doplňovat a podírat skutečnostmi, která sám osobně zažil, a to právě ve chvíli dosažení svého velikého poznání. Tam nahoře, v přítomnosti Pánově, pochopil také svůj úkol, který mu byl dán pro budoucnost, tj. – sdělit své poznání i ostatním, kteří také toužili přiblížit se ke Kristu.

Pavel, vyvolený služebník Boží, byl i vyvoleným nástrojem Pánovým, aby hlásal svatou pravdu dle učení Pána Ježíše. Proto mu bylo umožněno dostat se svým duchovním tělem až tam, kde jediné lze nebýti toho nejvyššího, velikého, opravdového poznání.

A co vlastně toto poznání z Pavla udělalo? To nebyla prostá změna, která ze Šavla udělala Pavla, z nevěřícího Šavla věřícího Pavla. Touto změnou Pavel věřící postoupil o další, veliký stupeň vývojový, takže tu stál již Pavel v poznání jsoucí, Pavel naplněný poznáním. A toto poznání učinilo z něj Pavla pracujícího a bojujícího za Pravdu Boží. Jen proto mohl být a byl opravdovým bojovníkem za nejvyšší Pravdu, protože ji znal. A proto, také dovedl tuto Pravdu tak dokonale hájit, protože ji poznal z vlastní zkušenosti.

A podobně jako Pavel, tak každý, kdo chce pravdu hájit a za pravdu bojovat, musí nejdříve dobře poznat a v hloubi duše své nad ní nikdy nezakolísat. Jen tato jistota přesvědčení dá pak každému dostatek ochoty, síly i statečnosti, aby dovedl tuto pravdu hájit a i život za ni obětovat.

Takový člověk, který přišel k poznání té nevyšší Pravdy, dovede ji hájit a neustoupí do ní nikdy, ani tenkrát ne, když mu hrozí mučednická smrt, jaké se dočkal neohrožený bojovník za pravdu – Mistr Jan Hus. I jemu dostalo se poznání Pravdy v její pravé prapodstatě a také s nejvyššího místa, když si celým svým opravdovým, niterným, čistě duchovním životem toto spojení s nejvyššími místy vytvořil.

Pavel, kterému vděčíme za tolik poučení, jež nám zanechal ve svých dopisech, by nejskvělejším bojovníkem za učení Pána Ježíše a zároveň i bojovníkem za pravého Krista. Po dosažení nejvyššího poznání stal se však z Pavla člověk, který byl si plně vědom nejvyšší Lásky Boží. Proto také v důsledku tohoto poznání dovedl se tolik přimknouti a přiblížiti k Otcu Nebeskému a dovedl také tak dokonale spojit se s Kristem, že všechna utrpení, která musel prodělavat, nebyla pro něj již utrpením, ale štěstím, bolesti nebyly bolestí, nýbrž radostí. To všechno proto, že věděl, co bude následovat. Věděl, proč to vše dělá a snáší. Věděl, že jest to pro dobro milionů lidí, zůstane-li učení Ježíšovo zachováno čisté, pokud

možno nezakreslené, aby jen pravda čistá, největší a nejčistší světlo Pravdy Boží bylo zachováno a předáno pro štěstí všem lidem, kteří touží po pravdě a po poznání Pravdy nejvyšší, kteří dovedou v sobě, ve svém nitru hledat Boha, Duchu věčné Lásky, která činí z nich pravé děti Boží.

Kdo přišel k poznání věčné Lásky Boží, má nejen právo, nýbrž i povinnost přesvědčit se o tom, co z této Lásky pro něj vyplývá, jaké dary jsou pro něj připraveny, aby dovedl a opravdu mohl užívat té milosti, která se Láskou Boží k němu sklání.

A nyní jako příklad uvedu obrázek ze života Pánova, z doby, kdy byl ještě malým, asi jedenáctiletým chlapečkem.

Jednou, když se Jeho Božský Duch odpoutal od hmotného těla, vykládal Mu Otec Nebeský, co všechno na Něj čeká a jaký úkol má před Sebou. Byl zvyklý přijímatí vždy všechno od Svého Tatička Nebeského tak samozřejmě, že nikdy v ničem neodporoval. Ale v této chvíli padla na Něj jakási starost a svěřil se s ní také hned Otcí.

Tatičku - řekl - vždyť Já jsem chudý a Moje maminka také je chudá a proto si nebudu moci ani opatřit všechno to, co budu k vykonávání Svého úkolu potřebovat. - Na to odpověděl Mu Tatiček: - Polož si hlavičku na Mou hrud'! - a dítě tak učinilo. Tu ptá se Otec: - Jak je ti nyní, Mé dítě? - Děcko neodpovídá, a proto Otec důrazněji opakuje: - No, řekni, jak je Ti nyní? - Konečně dítě odpovídá: - Tatičku, nyní je Mi moc krásně! - Otec ptá se dále: - Již nemáš starost? - A dítě odpovídá: - Již nemám žádné starosti. - Když ale dítě zvedlo hlavičku z hrudi Tatička, tu přihlásil se zase rozum lidský a říká Tatičkovi: - U Tebe jest Mi krásně, ale když si nyní vzpomenu, jaký úkol na Mne čeká, mám zase starosti. -

Otec znovu vybízí: - Polož si zase hlavu na Mou hrud'! - A když dítě znovu dítě tak učinilo, byl zase hned po starosti.

Tento obrázek budiž vám příkladem i vzorem! Totéž platí pro nás pro všechny, ne pouze pro toto Božské dítě. My všichni jsme dítkami Božími, a Ježíš představoval zde člověka, byl Mu líčen úkol, který Jej jako člověka čekal a totéž, co platilo pro Něho, totéž platí pro lidstvo celé.

Kdo dobře chápe tuto pravdu, kdo si dobře uvědomuje lidství Pána Ježíše, Jeho dětství, jež prožíval jako zcela prostý člověk, tomu je jistě zcela jasné a samozřejmé, že naznačený příklad může být dobře aplikován na život každého člověka, tonoucího ve starostech.

Každý dnes máme své a mnohdy těžké starosti. Vím, jak tyto starosti dovedou tížit! Jen proto uvedl jsem tu tento krásný příklad z dětství Pána Ježíše.

Vaše starosti proto vás tolik tíží a bolí, protože jste nepřišli dosud k poznání nejvyšší Lásky Boží. Jinak, kdyby toto poznání veliké, věčné Lásky Boží ve vás již žilo, nezatěžovala by vás žádná starost, protože byste se dovedli přimknouti k Tatičkovi Nebeskému tak, jak to učinilo ono Božské dítě. Položili byste hlavu svou s plnou důvěřivostí dětinskou na hrud' Tatička Nebeského a hned by vám bylo krásně, tíha všech starostí by okamžitě pominula. Kdybyste všechny své starosti svěřili vždycky do rukou Tatička Nebeského s tou absolutní, pevnou vírou, že On všechno dobře zařídil, aby vše dobře pro vás dopadlo, žili byste mnohem spokojeněji, klidněji a šťastněji.

Kdo upřímně věří ve velikou Lásku a Moc Boží, nemůže nikdy mít žádné starosti, nemůže nikdy pocítit strach o budoucnost. Věřím-li v Boha, věřím, že On jest mým Otcem Nebeským, pak musím také věřit, že On, nejvyšší Lásky, miluje i mne a pak musím také věřit, že On, nejvyšší Lásky miluje i mne a pak musím také věřit, že On se o mne pečlivě stará sám. Dovedu-li takto věřit, pak všechny moje starosti jsou zbytečné, moje víra sama nedopustí, aby se ozvaly.

Říkejte si denně:

Otče náš Nebeský, do Tvých rukou všechno vkládám, do Tvých rukou odevzdávám celý svůj osud, všechny své starosti i strasti, všechna utrpení a trápení, všechna příkoří a pokoření, protože pevně věřím, že Ty se o mne staráš, věří že mne miluješ jako dítě Své a proto věřím,

že v mých těžkostech, starostech a bolestech vždycky mi ulehčení dáš. Věřím také, že všechno přichází jen z Tvé svaté Vůle, že všechno co mne potkává, ať je to pro mne příjemné nebo nepříjemné, bude vždy jen pro mé dobro, pro dobro mé duše a užitečné pro můj život věčný.

Zejména pak vy, kteří trpíte a máte starosti vzpomeňte si na svůj uplynulý život a poznáte, jak častokrát byly zbytečné vaše starosti, jak zbytečně jste se obávali něčeho nepříjemného, co by vás mohlo potkat, ale co se vůbec nestalo. Báli jste se mnohdy tíže vlastního života, mysleli jste, že byste to neb ono ani nevydrželi, nesnesl, nepřežili, a zatím vždy se vše rozuzlilo tak, že nakonec našla se rovnováha a vše dobře dopadlo. Snad jste ani příliš neuvažovali nad tím, jak náhle vše se změnilo, nechápali jste, co bylo vlastně příčinou toho, že se tu v nejkritičtějším okamžiku zjevilo cosi, co náhle zlomilo vaše starosti a utrpení. A byl to právě On, náš Tatiček Nebeský, který ví lépe než my sami, čeho je nám zapotřebí, co nás trápí a tíží a proto vždy v pravý čas, kdy toho nejvíce potřebujeme pomůže nám.

On nedělá a neuskutečňuje všechno tak, jak my si to přejem. Ví velmi dobře, proč to nebo ono nám odpírá, co je pro nás dobré a co by nám mohlo ublížit s ohledem na náš věčný život duchovní, ale dá nám vždycky všechno, co je pro nás v každém ohledu užitečné.

Pán řekl: - Nestarejte se o zítřek, ani o to co budete jíst nebo čím se budete odívat – a odkázal nás na ptactvo nebeské, které neseje ani nesklízí a přece má vše co potřebuje a krásně se odívá. Když se Otec Nebeský stará i o ptactvo i o všechno ostatní tvorstvo i rostlinstvo, jak bychom mohli nevěřit, že se postará i o nás, nevýše postavené dítky Svoje.

To nejsou planá slova do větru řečená. To jsou slova hluboké, veliké a svaté pravdy, sice prosté, jednoduché, ale přece jen tak hluboké, že je nemáme lehkomylně přecházet a máme se snažit, abychom poznáním jich došli k pravému poznání čistého, vnitřního života duchovního a oné veliké, čisté a věčné Lásky Boží.

Budete-li pěstovat svůj vnitřní život, naučíte se snadno obracet se k Bohu v duchu a pravdě, naučíte se správně se modlit a s Bohem se dokonale spojovat. Vaše poznání přivede vás ke správnému chápání, abyste dovedli vycítit, oč smíte a můžete Otce Nebeského prosit, aby prosby vaše mohly být splněny, vaše prosby a modlitby nebudou nikdy mnohmluvné, ani vás nesvedou k bezduchému, prázdnému modlářství, které je hříchem.

Dovedete-li se plně odevzdat do Vůle Boží, zanecháte všech svých zbytečných starostí a budete-li přitom plnit poctivě a přesně všechny své povinnosti, pak budete žít klidným, spokojeným a šťastným životem.

Každý kdo pracuje a snaží se poctivě plnit své povinnosti, může se plně vždy a ve všem spolehnout na pomoc Otce Nebeského. A také jen tento poctivě pracující člověk má právo modlit se: - Chléb náš vezdejší dejž nám každého dne. – Kdo nepracuje, nezaslouží si jej a také se mu ho nedostane.

Takto, krok za krokem, musíme přicházet k poznání těch nejvyšších pravd. Jen tak se můžeme dostat zase zpět do onoho ztraceného ráje a žít radostným životem. Jinak, bez tohoto pravého poznání, který vychází z víry, z víry podepřené láskou, nemůžeme nikdy býti šťastni a spokojeni.

Proto – neříkejte nikdy bezmyšlenkovitě, že jste v poznání. Neříkejte to ani tehdy, jste-li již na cestě k poznání, protože ke skutečnému a dokonalému poznání má jistě velká většina z vás ještě daleko. Tohoto poznání můžete dosáhnouti teprve po svém duchovním znovuzrození, až váš vnitřní život bude naplněn duchem Lásky a Moci Boží, až vědomě budete nosit v sobě Krista a naslouchat svému vnitřnímu hlasu, kterým bude k vám promlouvat sám Bůh nebo vaše duše, nebo váš duchovní vůdce.

Pak se také naučíte s důvěrou klást hlavu svou na hrud' našeho Otce Nebeského, jak to činil Pán Ježíš jako děčko.

A aby se vám snad nezdálo, že toto položení hlavy na hrud' Tatička Nebeského je cosi příliš abstraktního, neskutečného, co nelze ve skutečnosti provést, aby se vám tento pocit nezdál

nemožným nebo dokonce nedosažitelným, uvedu vám příklad z vlastní zkušenosti, z nedávné doby.

Ležel jsem na lůžku a nemohl jsem usnout. Snad jen z Vůle Boží, abych byl vyzkoušen, byl jsem najednou naplněn velikými starostmi. Jedna myšlenka následovala druhou a starosti se pomalu kupily do hrůzných rozměrů. Uštván sám sebou, vzpomněl jsem si právě na to, co nám vyprávěl Pán ze Svého dětství, jak rázem zmizely Jeho starosti, když položil Svou hlavičku na hrud' Tatíčkovu. Učinil jsem totéž, co ono Božské dítě a poprosil Tatíčka, aby i mně dovolil, abych směl i já svou hlavu položit na Jeho hrud'.

V tom okamžiku rozhostil se v mém nitru krásný, blažený klid a mír. Zmizely všechny starosti a já spokojeně usnul. Ve spánku měl jsem ty nejkrásnější sny, které mně předváděly na pohádky, ale čistou, vznešenou pravdu o veliké Lásce Boží k nám.

A toto vědomí veliké Lásky Boží k nám chtěl bych přenést i na vás!

Přeji vám, abyste i vy dokázali položit svou hlavu s upřímnou vírou na Jeho hrud', tak jak se to podařilo tehdy mně, abyste dosáhl téhož výsledku, jakého jsem dosáhl já.

Pak teprve byste mohli říci, že jste dosáhli toho pravého poznání, že jste poznali skutečně onu čistou, velikou a věčnou Lásku Boží.

Přesvědčil jsem se sám, že teprve poznáním přišel jsem k přesvědčení. A kdybyste mi nyní hrozili smrtí a nutili mne, abych toto přesvědčení zapřel, nedonutíte mne, abych poznanou pravdu zapřel. Zapřítí je nemohu a nedokážu, protože jsem se o ní přesvědčil, a k tomuto přesvědčení přivedlo mne opravdové poznání.

Hleďte tedy i vy toto pravé a nejvyšší poznání a Bůh vám k tomu jistě pomůže.

96. Koncentrace

Slova koncentrace užívá se často mezi lidmi duchovně pracujícími, ačkoliv je můžeme dobře nahradit českým, velmi výstižným výrazem – soustředění. Soustředít se – tj. – upoutat se svojí pozorností k jedné věci tak, abychom nebyli přístupni ani dojmům ani myšlenkám jiným a mohli se cele věnovat jen jedné věci, o níž chceme přemýšlet.

Mnozí užívají slova koncentrace někdy nesprávně i tam, kde by bylo lépe užít slova kontemplace. Kontemplace znamená rozjímání, pomoření se v sebe, aby nám bylo umožněno pociťování Božství v nás. Tohoto slova používají proto zejména mystikové, chtějí-li se přiblížit k poznání Boha, sebe a své duše a touto cestou poznávat i tajemství nejvyšších pravd duchovních a dosáhnouti tím tajuplného spojení s Bohem.

K podobné kontemplaci jest především nutno, abychom se dovedli soustřeďovat, neboť bez koncentrace jest nemožná, nemyslitelná kontemplace.

Proto je koncentrace nezbytná pro každého člověka, který chce se zabývat duchovním životem a vniknout do svého vlastního života vnitřního, aby dosáhl žádoucího účinku z vlastního života duchovního, přinášejícího s sebou tolik blaženosti, protože povznáší člověka k lepšímu a ušlechtlejšímu životu.

Bez koncentrace se proto nemůže obejít žádný duchovní pracovník, ať již se nalézá na jakémkoliv úseku své duchovní cesty. Tedy každý z těch, kdo se zabývá spiritismem, vědami psychickými, theosofií, anthroposofií, mystikou nebo jakýmkoliv jiným oborem duchovního života, každý musí vycházet z koncentrace.

A protože je koncentrace zapotřebí v tolika různých případech, proto jsou také různé způsoby, kterými se koncentrace provádí a uskutečňuje, nebo kterými se k ní přichází.

Některé z užívaných způsobů jsou dobré, užitečné a neškodné. To jsou způsoby přirozené, uvedené především v učení Pána Ježíše. Vedle toho je však používáno také různých způsobů ve formě všelikých cvičení, písmenkování, dechových cvičení a jiných, z nichž mnohé zabíhají až do magie. Tyto však jsou pro mnohého člověka velmi nebezpečné, protože mohou

podlomit i zdraví lidské, ba přivést lidi k šílenství. To jsem měl sám příležitost v mnoho případech poznat a proto také nikomu tyto umělé cesty nedoporučuji.

Nic nemůžete jimi dosáhnout, ale všechno můžete ztratit, protože tyto umělé cesty vyhýbají se té cestě, kterou nám naznačil Pán Ježíš a která jest jediné správná a bezpečná k získání duchovních darů. Tyto dary duchovní, které jsou pro každého zvláště připraveny a pro každého z nás jiné, nedají se získat žádnou umělou cestou, nýbrž jen přirozeným životem, naplněným láskou a upřímnou touhou následovati ve všem Pána Ježíše.

Přirozené soustředování se jest snaha po nalezení a vybojování si vnitřního klidu. Protože Bůh jest nejvyšší klid sám, nemůže se nikdo, kdo se chce přiblížit k němu nebo k bytostem Jemu blízkým, obejít bez duchovního, vnitřního klidu, kterého lze dosáhnout jen koncentrací. Křesťanská mystika říká této koncentraci tajuplné spojování s Bohem, moderní či nová mystika nazývá je cestou ticha. Tuto velmi krásně popsala ve svých knihách A. Curtisová. V nich najdete také mnoho snadno pochopitelných pokynů, jak mono vnikat hlouběji do těchto hlubokých tajemství, která si můžeme přiblížit a ujasnit zcela přirozenou, neškodnou cestou - pouhou koncentrací.

Koncentrace jest jedinou a nutnou pomůckou pro každého, kdo přestal žít jen životem hmotným a snaží s svůj hmotný život uvést v soulad se životem duchovním.

Již od nejstarších dob známe mnoho různých způsobů, jimiž se různí lidé snažili přivést sebe ke koncentraci, aby se v tomto soustředění dostali do styku s duchovním světem. Máme zachováno mnoho poznatků o koncentracích různých světců, kteří, aby se mohli nerušeně soustřeďovat, opouštěli lidskou společnost a uchýlovali se do samot, kde žili jako poustevníci. Jiní zavírali se do bran klášterů, v domněnce ovšem mylné, že jen zde mohou dosáhnout tohoto tajuplného spojení s Bohem a jen tak prožívat správně svůj vnitřní život.

Později se ovšem velmi změnil klášterní život, a proto je dnes vzácností, naleznete-li ještě několik jedinců, kteří v této odloučenosti od světa žijí a skutečně pochopili a správně prožívají svůj vnitřní, duchovní život.

V dřívějších dobách podařilo se mnoha jednotlivcům dosáhnouti ohromných výsledků správným soustředováním se. Ve svých viděních, v extasích, dosáhli i toho, že se mohli spojit ba i mluvit dokonce s Pánem nebo s jinými nejvyššími bytostmi Božskými, s anděly a svatými. Ale byli to vždy jen vyvolení jedinci, kteří měli své zvláštní poslání zde na zemi a dosáhli této milosti jen proto, že byli mravně a upřímně oddáni Bohu a přitom naplnění velikou, čistou láskou ke všem bližním.

Byla to hlavně a především zase jen láska, která je spojovala opět s nejvyšší Božskou Láskou a jen ta pomáhala jim k dokonalému splynutí s vyšším duchovním světem a přiblížit se k samému Kristu – Bohu.

Bez lásky a láskyplného života nedocílíte ani při nejdokonalejší koncentraci nic, ani kdybyste se více namáhali. Jen stejné se stejným může se spojit, a proto chcete-li se přiblížit ke Kristu–Bohu, nejvyšší to Láse, můžete toho dosáhnout jen tehdy, jste-li smi láskou naplnění. Pak teprve můžete začít se svými koncentracemi, potřebnými k pokroku a prohloubení vašeho vnitřního života duchovního.

Umět se soustředit! I ze svého denního života znáte chvíle soustředění k práci, kdy vše jde jakoby samo a vedle toho chvíle roztěkané pozornosti, kdy práce vážne a nevede k žádnému konci. Je-li tedy soustředění nutné i naší práci každodenní, tím důležitější je pro nás umění opravdového soustředění pro každou práci duchovní.

Bez koncentrace se nemůžete ani správně modlit. Kdo se modlí jenom slovy, odříkává jednotlivé modlitby jen po paměti, tak jak se jim naučil a neprovází svá slova procítěnou pozorností, není-li tedy ke své modlitbě řádně a plně soustředěn, pak jeho modlitba nemá žádnou cenu. To nemá žádná zbožnost, kterou svým modlením vyjadřuje, nýbrž jen hříšné modlářství. Takovou modlitbou můžeme jen hřešit, i když se takto modlíme v kostele, před oltářem. Takovou modlitbou nemůžeme také nic získat, protože tímto bezduchým

odříkáváním slov nedosáhneme spojení s Bohem, kterého touto nesoustředěnou modlitbou přímo urážíme.

Není vůbec třeba modlit se mnoha slovy. Je lépe vyslovit jen krátkou, zato však procítěnou modlitbu či upřímnou prosbu, na kterou vám také spíše vaše soustředění vystačí. Pamatujte na to, že čím delší je vaše modlitba, tím více se vaše soustředění zeslabuje. Nevydržíte to prostě příliš dlouho být naprosto soustředění, zejména nejste-li v tom již dobře zacvičení. Jen procítěná a soustředěná modlitba může vás spojit s Bohem. Jen touto procítěnou a soustředěnou modlitbou můžete dosáhnout toho, oč prosíte. A k takové modlitbě je zapotřebí naprostý klid a plné soustředění, dokonalá koncentrace.

Nemůžete-li se pomodlit v klidu a v plné koncentraci, aby vaše modlitba měla opravdu nějakou cenu, aby mohl skutečně dojít tam, kam byla vysílána, pak učiníte opravdu lépe, když se nebudete vůbec modlit.

Koncentrace je nezbytným pomocníkem a spolupracovníkem i všech vědeckých pracovníků. Bohužel, je mnoho těch, kteří nevěří a nedají se přesvědčit, že všechno to, co by chtěli a mohli vědět, jest obsaženo v Božské vševědoucesti a toho všeho mohli by dosáhnout, kdyby se řádně soustředili, prosili o osvětlení Duchem svatým a projevíli pokorně své přání, prosbu o to, co právě pro svoji vědeckou práci chtějí a potřebují získat. Ti, kterým se podaří v klidu dokonale se soustředit, dočkají se ve své koncentraci okamžiku, kdy jejich nitro zasáhne jako blesk žádoucí vědění a poznání toho, čím se právě obírají. Tento zásah bývá tak mocný, že by v tom okamžiku mohli napsat několik obsáhlých knih o tom, co právě zvěděli a k jejichž napsání by jinak potřebovali řadu let. A přece byl to poznatek, který přišel a dotkl se jejich vědomí v jediném okamžiku opravdové koncentrace.

Většina vědeckých pracovníků namáhá se dnes pracovat jen svým rozumem, na podkladě toho, čemu se naučili před tím od svých učitelů nebo vzorů. Hledají mnoho věcí, i maličností, těžce a pracně po celý svůj život, než konečně přijdou k tomu, k čemu by mohli přijít hned na počátku svého bádání, jen kdyby věřili v Toho nevyššího a vševědouceho Tvůrce všeho a dovedli se soustředit poctivě ke spojení s Ním a s Jeho vševěděním.

Chce-li někdo dosáhnout nebo získat nějaké dary duchovní, nemá si nikdy nic vynucovat násilím nebo umělými, nepřírozenými cestami. Zejména však nemá si nikdy sám určovat, jakého daru duchovního chce dosáhnout, co si přeje získat. Tak na příklad nesmí nikdy říci: chci být jasnovidným, nebo: chci získat schopnosti psaní pomocí duchovních sil, nebo cokoliv podobného. Takový, i kdyby všechno své snažení zařídil tímto směrem, přece nikdy nedosáhne toho daru, po kterém touží, není-li tento dar pro něj určen a nesplnil-li již před tím všechny nutné předpoklady k jeho snažení. Musí přitom vždy ztroskotat a ještě k tomu vydává se nebezpečí, že tímto násilným vymáháním darů, které nejsou pro něj, anebo kterých si dosud nezaslouží, může se dostat i do blázince. Kdo si již svým dosavadním životem nějaký duchovní dar zasloužil, ten ovšem může něčeho dosáhnout, ale získá vždy jen takový, který byl pro něj předem určen.

Vždy a ve všem, tedy i v tomto musíme se podřídit jen Vůli Boží a pokorně prosit:

„Pane, mám-li nějaký duchovní dar z rukou Tvých obdržeti a zasloužím-li si jej, dej mi ho – já budu spokojen se vším, co Ty ve Své veliké Lásce mu udělíš!“

ale znovu připomínám: Každý takový dar můžeme získat a stejně i používat jen po předchozí dokonalé koncentraci.

Všechny způsoby a prostředky, jichž se ke koncentraci používá, nejsou vždy dobré a užitečné, a mnohé, jak bylo již řečeno, mohou zklamat nebo dokonce ublížit.

Indičtí jogínové užívají ke koncentraci různých, zcela jednoduchých a prostých prostředků. Mnozí používají skleněné koule. Hledí do nich upřeně tak dlouho, až se jim v ní objeví nějaký obraz. Někdy jest to jen jejich podvod na oklamání těch, kdo z pouhé zvědavosti chtějí vědět něco ze své budoucnosti. Někdy zas jejich obrazotvornost obrazy ty jim kreslí. Jen opravdu

ušlechtilému jogínovi a jen v případech opravdu vzácných, může se podařit, že dosáhne skutečného zjevení toho, co si přeje vidět.

V poslední době rozšířila se u nás velmi nebezpečná tak zvaná koncentrace písmenková. Jest tu upínání mysli na jednotlivá písmenka a vysílání jich do určitých částí těla. Tato metoda v rukách nepovolaných a neschopných lidí, zavinila mnoho neštěstí, protože ti, kteří této metody používali, vyvolali v sobě různé duchovní síly, které pak nedovedli sami ovládat, takže tyto neovladatelné síly ovládaly písmenkáře tak neblaze, že obyčejně skončili v blázinci.

Sám byl jsem volán o pomoc ve více než 30ti případech k takovým nešťastným šilencům, kterým se z takovéto nerozumné koncentrace rozum pomátl.

Byli to většinou oběti „Ohnivého keře“ nebo Daimonova systému.

Koncentrace podle „Ohnivého keře“ byla by snad vhodná pro naprosto čisté a vyspělé duše. Jest spíše magická než mystická, proto také vyvolává vždy oné mocné síly, na které obyčejný, duchovně vyspělý člověk pak nestačí. Ten, kdo tyto síly vyvolává, má jen krátkou radost nad tím, že i jemu se podařilo přivolat duchovní síly, protože stojí tu pak, jimi obklopen, zcela bezradný a neví, jak se těchto sil zbavit nebo jak je zvládnout. Proto je tato koncentrační cesta velmi nebezpečná.

Uvedu zde příklady mně známé, které snad nejlépe odradí nevyspělé zvědavce od cvičení jednopísmenkové metody.

První byl starší člověk, který se po 40 let zabýval spiritismem. Pak se mu ale najednou zachtělo dostat se dál, postoupit v duchovním životě výš a volil tuto nesprávnou cestu. Opatřil si „Ohnivý keř“ a pomocí cvičení v něm uvedených, chtěl koncentrováním získat duchovní síly, které mu již nepatřily. Dočkal se radosti! Pocítil vlnění v rameni, zvláštní oheň na rameni a ukázal i své dceři, že má na kůži ramene dobře viditelná ohnivá znamení. Radost tu byla, ale krátká. Již druhý den nastalo šílenství, protože síly takto vyvolané nedovedl zvládnout. Dosáhl výsledku, ale tuze draze zaplaceného.

Druhý případ zjistil jsem u jednoho svého známého, který chodil také na mé přednášky. Ten také provedl celé cvičení koncentrace pomocí písmenkování podle „Ohnivého keře“ a všechno se mu dařilo. Kdykoliv si vzpomněl na písmenka, cítil je vždy hned tam, kde je chtěl mít. Ptal jsem se ho, co z toho má, jaký užitek mu to přináší. Přiznal, že zhola nic.

„Neublížilo mně to – řekl – protože jsem dovedl bojovat s vyvolanými silami, ale duchovně jsem nic nezískal, ani žádného daru duchovního nedosáhl“.

Takové koncentrace nemají žádnou cenu a jsou jen obcházením pravé cesty k získání duchovních darů a různých užitečných sil. Jediná cesta, kterou třeba jít, jest cesta podle Evangelia, tj. podle učení Pána Ježíše, který výslovně prohlásil:

„Kdo ve Mne uvěří a za Mnou půjde, bude konati tytéž skutky jako Já, ba snad to i větší, neboť Já jdu k Otci.“

Všechny ostatní cesty jsou nesprávné, nepřirozené a proto také marné. Kdo se chce vyhnout cestě jít za Kristem a naplňovat láskou celý svůj život, kdo chce raději obchůzkami, umělou cestou získat nějaké dary nebo síly duchovní, nikdy nemůže činit tak beztrně a vždy musí přitom ztroskotat.

Jak se tedy máme soustředit?

Je to zcela prosté, jednoduché, neškodné a přístupné každému, kdo dovede dobře ovládat své myšlenky.

Sedněte si prostě v klidu, sami v pokoji, kde by vás nikdo nerušil. Třebas jen na chvíli, na čtvrt hodinky vyřaďte se sami ze souvislosti se svým okolím. Snažte se uklidnit se, nic jiného než se uklidnit a potlačte všechny své myšlenky, aby vás žádná neupoutala a nesvedla k přemítání.

Když upřímně toužíte být v klidu a chcete se soustředit, abyste získali poznání některých duchovních tajemství nebo něčeho, co je pro vás v duchovním světě připraveno, tu se ihned

objeví satánek, přicházející vyzkoušet vás, jak dalece jste pevní ve svém odhodlání. Začne vám ihned vysílat jednu myšlenku za druhou, jen aby vás svedl k tomu, abyste se obírali těmito myšlenkami a na svou koncentraci zapomněli. Vy však nedejte se odvést, jinak bylo by veta po všem, kdybyste se některé za naskytnuvších se myšlenek chopili a dále ji sledovali. Ve chvíli opravdového soustředění musíte nechat všechny své myšlenky pochodovat před očima jako řadu vojáků, bez povšimnutí, a vy vydržet to tak dlouho, až to satánka omrzí. Musí poznat, že jste opravdu pevní ve svém odhodlání – pak teprve popřeje vám opravdový klid.

Kdybyste za této koncentrace znovu podlehli jeho svodům, pak jste nic nedocílili a musíte začít zase znovu. Nikdy by se vám nepodařilo řádně se soustředit, dokud se nenaučíte bojovat s těmito myšlenkami, dokud si neuvědomíte nutnost násilím je odmítat tak dlouho, až ustanou. Jakmile jen o jedinou zavadíte a začnete se jí zabývat, hned nastoupí druhá, ještě svůdnější a svůdnější. Ignorujte je všechny a říkejte si: zachovávám naprostý klid, jen klid a zase klid!

Když to dovedete a žádné myšlenky nepodlehnete, pak jste již získali vítězství nad satánkem, který vám chtěl překazit vaše spojení s Bohem, znemožnit vám vaše soustředění, které vám má umožnit spojení s duchovním světem a tím překazit vám vaši snahu po zdokonalení duchovním. Jest to jeho úkol a povinnost, takto jednat. A dělá to také jako služebník Boží, také k vašemu prospěchu, neboť takovými zkouškami se upevňuje ve svých dobrých předsevzetích a jen tak můžete zdárně pokračovat ve svém duchovním vývoji.

Je jisto, že takového výsledky nebudou tu hned po prvé, na ráz. Neodoláte zprvu a po nějaké myšlenky sklouznete jinam, ale ani to nesmí vás odradit. Budete-li vytrvalí a budete-li mít pevnou snahu se soustředit, pak se vám to jistě po několika pokusech přece jen podaří. Bude to odměna za vaši vytrvalost, že na místě satánka, který by vás pokoušel, bude již státi při vás vyšší pomoc duchovní a ta vás již zachrání a pomůže vám k dosažení toho, po čem ve svém soustředění toužíte.

Ve svém soustředění nesmíte ovšem zase žádati nesmyslné věci, zejména ne vyprošovat si něco z duchovního života, něco, čím byste se chtěli povznést nebo povyšovat nad druhé, co mohlo by u vás vyvolat pýchu. Vždy musí to být jen věci ušlechtilé, jen pro duchovní užitek váš, nebo něco, čím byste mohli dobře prospět jiným.

Je-li někdo určen k tomu, aby pomocí duchovních bytostí psal a má-li pocity, které ho k tomu přímo vyzývají, musí se také k této práci předem soustřeďovat a trpělivě čekat, až jeho pravá ruka začne sama bezděčně se pohybovat a připravenou tužkou nebo perem psát. Nic si nevynucujte, ale buďte také vždy ochotně připraveni k službám duchovním bytostem, které chtějí použít vás jako nástroje, aby mohly sdělit vám to, co je pro vás a možná i pro jiné velmi důležité. Dostáváte-li pokyny k tomu v určitou dobu denní, v určité dny, pak snažte se vždy přesně v tuto dobu se uvolnit, abyste tuto svou duchovní práci nikdy nezanedbávali a čas k tomu určený nepromeškali.

To je nutné při této, jako při každé duchovní práci, pro kterou jsem určení a kterou máme konati pro dobro celku. Každou takovou práci musí po každé předcházetí správná koncentrace a naprostý klid.

To platí zejména pro každého, kde se chce oddati čistému vnitřnímu životu a dosáhnout tajuplného spojení s Bohem.

I sám Pán Ježíš, ač byl bytostí Božskou, musil si Svůj vnitřní život pracně a usilovně dobývat a musel překonávat v Sobě všechny lidské náklonnosti, aby mohl získati trvalé spojení s Otcem Nebeským. A když se Mu to podařilo, pak teprve mohl bezpečně říci: „Já a Otec jedno Jsme.“

Chtěl-li Pán Ježíš rozmlouvat se Svým Otcem Nebeským, vyhledával také klid v samotách a musel se soustřeďovat, aby žádaného spojení s Otcem dosáhl a pokyny pro Svůj úkol vychovatelský od Něho dostal.

Vše co konal i mluvil, vše bylo výsledkem Jeho rozmlouvání s Otcem. Proto také tak zdůrazňoval, že co koná a mluví, nekoná a nemluví ze Své Vůle, nýbrž z Vůle toho, který Jej poslal, tj. z Vůle Otce Nebeského.

A vše, co Pán Ježíš od Svého Otce přijal, vždy svědomitě rozmýšlel a dobře uvažoval a důkladně připravoval se na to, než pokyny Otcovy ve Svém svatém učení předkládal Svým posluchačům neb Svým učedníkům. Nad některým zákonem, daným Mu pro budoucí křesťany, Pán sám se pozastavil a promýšlel jej do posledních důsledků, jaké vyplynou z tohoto zákona pro lidstvo, které se jím bude řídit.

Proto musíme celé učení Pána Ježíše přijímat s velikou vděčností a s naprostou vírou jako přímé projevy našeho Otce Nebeského a ve svém vlastním prospěchu řídit se pokorně a důsledně dle pokynů Jeho učením nám daných. Vždyť vše bylo nám dáno z veliké Lásky našeho Otce Nebeského, abychom se vyhnuli všem utrpením a mohli žít opravdu radostný a šťastný život.

Pán Ježíš podával nám nejvyšší pravdy, kterými nás chtěl vychovat k ušlechtilějšímu životu a kterými chtěl nás osvobodit od všeho zlého, co nás stále obklopuje a tak pomoci nám zbavit se všech tíživých hříchů. Pán Ježíš chtěl především dokázat lidstvu a přesvědčit je, že jeho dosavadní život nebyl správný, že šlo nesprávnou cestou a tím se samo připravilo o všechny blaženosti života, které pro nás všechny náš Otec Nebeský připravil. On chtěl a měl nejlepší úmysl vybudovat Svým učením zde na zemi nový, vnitřní život, který by byl schopen připravit a uskutečnit ten pravý ráj na světě. Že se tak dosud nestalo, zavinilo si lidstvo samo, a to především tím, že dosud neuvěřilo dokonale svatým Slovům Jeho, že se nesnažilo Jeho Slovy přesně se řídit a nežilo tak, jak On nám radil. Až dosud lidstvo věnovalo větší péči jen svému hmotnému životu a svůj vnitřní život zanedbávalo. Lidstvo nedovedlo si nalézt čas, nemělo trpělivost, neznalo cenu dokonalé koncentrace, kterou se nejvíce přibližuje věcem Božským, jež nás mohou vyvést z tohoto bludiště neklidu, nespokojenosti a všech možných utrpení.

Až lidstvo pochopí, že základem šťastného a radostného života jest náš vnitřní život duchovní, naplněný účinnou láskou, až lidstvo dojde k poznání, že tato láska musí pronikat celý náš život, tedy i život hmotný, protože jen tato láska spojuje nás s Bohem, pak snad konečně také se obrátí a bude toto spojení s Bohem častěji vyhledávat. V klidu, v dokonalé koncentraci najde to blahodárné světlo duchovního poznávání.

Popřejž Bůh i vám, abyste i vy co nejdříve se dostali na tuto nejjistější cestu k lidské blaženosti a dosáhli tak nejcennějšího daru, jakého člověk může dosáhnout – tj. – poznat zblízka našeho Tatička Nebeského, který nás tolik miluje, a plně okusit Jeho nejvyšší Lásky! Amen.

97. Co je vlastně křesťanství a v čem záleží celé náboženství?

(Prosloveno dne 27. XII. 1942 ve Zlíně.)

Celý křesťanský svět oslavuje každoročně v době vánoční vždy znovu a znovu památku narození Pána Ježíše. Věrní tradici ožívují si lidé vzpomínky z dětství, pro něž doba vánoční je nejkouzelnějším údobím roku, oslavují upřímně, mnohdy i okázale, třebaže si povětšinou ani neuvědomují hlubokou příčinu těchto oslav. Neuvažují o tom, proč právě v této době objevuje s tolik lásky mezi lidem, proč právě před svátky vánočními zjihne každé srdce lidské, ba i taková tvrdá, nejtvrďší srdce lidská, pro která pocit čisté a veliké lásky je pocitem málo známým, ba vzácným. Nechápují a nemohou pochopit, protože nevědí nic o onom velikém mysteriu, které se každý rok v době vánoční vždy odehrává, kdy – Sám Kristus, nejvyšší to Láska Boží, přichází do naší blízkosti.

A právě toto má být hlavním důvodem k oslavám slavné památky zrození Ježíška mezi námi.

I letos přišel Kristus mezi nás. Kdo z vás však může říci, že Ho viděl nebo slyšel nebo dokonce přijal? Kdo Ho poznal? Kdo Ho pocítil ve svém nitru?

Této blaženosti bylo účastno jistě jen málo jedinců!

Většina byl těch, kdož oslavovali svátky vánoční jen požitky hmotnými, dobrým jídlem a pitím, pramálo bylo však těch, kteří oslavovali svátky vánoční tak, jak by měli. Dospěli k tomu jen ti, kteří se v době adventu připravili natolik, aby správně pochopili, kdo vlastně Pán Ježíš byl, proč se zrodil mezi námi, jaký ohromný účel má Jeho příchod pro celé lidstvo, které tolik trpělo svým sobectvím, nenávisť, pomstychtivostí, neláskou a všemi ostatními, z nelásky vyplývajícími nemocemi lidskými, které byli tenkrát tak mocně rozrostlé nejen mezi židovstvem, ale i mezi pohanstvem i mezi ostatními příslušníky různých náboženství.

Kolik je těch, kteří se dnes ptají, co vlastně Pán Ježíš od nás žádal a jaké povinnosti vyplývají nám z toho, že jsme přijali křesťanství za své náboženství?

Pán Ježíš měl přece tak veliké a pro lidstvo důležité poslání, a to přímo od Otce Nebeského! Ale kdo dnes ve skutečnosti vážně usiluje o to, aby vnikl hlouběji do podstaty tohoto Jeho poslání? Kdo se dnes stará o to, aby opravdově poznal krásu Jeho učení a v této kráse objevil její úžasnou jednoduchost a prostotu?

Církev, která převzala na sebe úkol šířit učení Pána Ježíše, učinila z tohoto prostinkého a jednoduchého učení něco tak složitého, že vlastně lidem zastřela jeho podstatu a znemožnila pochopení vlastního základu křesťanského náboženství.

Na toto jednoduché učení Pána Ježíše církev navěsila tolik všelijakých zbytečných věcí, zavalila je celými horami různých obřadů a forem, a přece tyto obřady a formy nemají s vlastním křesťanstvím vůbec nic společného. Tím vším jen zastínila pravdu a pravou podstatu čistého, prostinkého učení Ježíšova a zároveň znemožnila, aby se mezi lidmi objevily důsledky pravého křesťanství, které mělo přinést to nejkrásnější ovoce, ty nejčistší plody, vyrůstající toliko z lásky.

Šířitelé učení Pána Ježíše napsali již celé stohy knih o tom, co je to církev, zejména církev katolická, mnoho poučení a výkladů o zásadách církve a církevním učení, o obřadech, kterými se církev tak vyznamenává a od ostatních církví křesťanských liší, i o tom, co církev svým příslušníkům k věření předkládá. Ale těmito stohy popsaného papíru, věnovanými pouze formální stránce církve, přikryla se úplně nejdůležitější, tak jednoduchá zásada čistého křesťanství, které v podstatě není nic jiného, než opravdové lidství a bratrství, a která také nemá být ničím jiným, než projevem té nejčistší veliké lásky.

Že tomu tak je, vyplývá ze slov Pána Ježíše, která pronesl ke Svým apoštolům ve chvíli loučení při poslední večeři Páně:

„Milujte se vespolek, jako Já miloval jsem Vás.!

A dříve, když byl Pán tázán, jaké jsou hlavní zákony Boží, odpověděl:

„Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého a ze vší duše své a ze vší mysli své!“

Tj. první a veliké přikázání. Druhé pak jest podobné tomu:

„Milovati budeš bližního svého jako sebe samého!“

„Na těchto dvou přikázáních všecken zákon záleží i proroci! – řekl Pán Ježíš, a proto si to máme stále dobře uvědomovat. Tyto dva zákony jsou základem celého křesťanství.

Všechno to ostatní, co se postupně přidávalo, do křesťanství vůbec nepatří.

„Milujte Boha a milujte se vespolek“ – tj. obraz, základ podstaty celého křesťanství, které se dají vyjádřit jediným slovem:

Láska

a nic víc než láska.

Chápete, jak celé to křesťanství je najednou jednoduché, prosté?

Odmyslete si všechny obřady církevní, odmyslete si všechny oltáře, sochy, svíčky a mešní roucha. Odmyslete si i modlení, jako kdyby toto všechno, alespoň pro tuto chvíli, nemuselo být. A nyní snažte se nalézt svého Boha přímo, bezprostředně, bez všech těch výše jmenovaných kulis a prostředníků, i bez prostředníků kněžských a uvidíte, že budete-li po tom upřímně, opravdově toužit, že se vám to podaří.

K tomu, abyste našli Boha, k tomu nepotřebujete žádného prostředníka, i kdyby to byl prostředník sebe lepší. Vy sami musíte Ho najít! Kněz, který vám má poučovat o tom, jak máte Boha hledat, abyste se přiblížili k Němu jako dítky ke svému otci, ten má vedle vás pouhý úkol pomocníka, nikoli prostředníka. Vykládá vám Písmo svaté, připomíná vám učení Pána Ježíše, uvádí na správnou cestu kudy – kam – jak – ale nikdy nemůže se stát prostředníkem, aby snad on sprostředkoval vám toužené tajuplné spojení s Bohem. Tohoto spojení nedosáhnete nikdy cizí pomocí!

Zamyslete se na chvíli, každý sám v sobě, nad jednoduchostí pravého, krásného křesťanského náboženství a přesvědčíte se sami, že toto pravé křesťanství netkví ani v obrazech, sochách, oltářích a svíčkách, ani v církevních obřadech a formách, které jsou neživé a čistě lidské, nikoliv Božské. Vždyť Bůh je Duch a to živý, a ten nikdy v mrtvých symbolech není a nebude. Ve vašem nitru má se zrodit a vámi stále působit nejvyšší Láska Boží Kristus, tak jako se zrodil před 2000 lety v onom svatém Božském děťátku.

A tato Láska má v nás neustále přebývat, má v nás stále růst a my máme být jí naplněni tak, aby z nás neustále vyzářovala a všechny skutky, každý náš čin řídila. Jen touto všemocnou Láskou můžeme splynout s Bohem-Kristem, jen tato Láska vytvoří v nás pravé čisté lidství a touto nejvyšší Láskou naplněni stáváme se teprve dítkami Božími, teprve pak můžeme o sobě říci, že jsme stvořeni k obrazu Božímu.

Jen ve vašich, láskou naplněných skutečích jest celé pravé a jediné správné a živé náboženství. Milujte tedy Boha a všechny své bližní a nečinite jim nikdy nic, co byste nechtěli, aby vám činili jiní. Tím naplníte celý zákon Boží a stanete se dobrými křesťany.

Poprosme tedy Tatička nebeského, aby nám popřál té veliké milosti, abychom se stali hodnými toho, aby se v nás zrodil Kristus a přispěl nám k poznání, jak On je blízko nás, jak stále je s námi, jak nám všem neustále pomáhá, jak láskyplně otevírá Svou Božskou náruč a zve nás, abychom vešli k Němu a přiblížili se k Němu tak, jako pravé děti ke svému, všechny nás milujícímu Otci.

Kdo je Bůh? Koho si vy, koho si lidé představují pod tímto slovem?

Každý má o Něm svou vlastní představu, každý jinak. Je vidí, každý jinak svůj vlastní poměr k Němu si vytváří. A přitom pro všechny zůstává On stále ještě pouhou velikou záhadou. Nikdo Ho nemůže plně a správně pochopit v Jeho skutečné velikosti a Božské přirozenosti – říkají si pro útěchu takoví netrpěliví hledači bezpečné formy, který by jejich představám Boha dodala jistotu skutečnosti. Opakují tím bezděky slova náboženských kazatelů, věří podobně jako židé, jimž toto hlásali starozákonní kněží a farizeové.

Kněží hlásali a hlásají dosud, že k Bohu se nemůže nikdo přímo přiblížit, že to je vyhrazeno pouze kněžím, zejména těm nejvyšším představitelům náboženských obcí a že bez jejich prostřednictví žádný obyčejný smrtelník se k Němu nedostane a k Němu nikdy nepřiblíží.

Ano, tak toto vysoké kněžstvo učilo lidstvo, aby je udrželo ve svém područí a neztratilo svoji moc. Pán Ježíš hlásal však něco docela jiného. On nám zcela jasně ukázal správný poměr k Otci nebeskému, On nám vše tak zjednodušil a naučil nás, jak se máme a můžeme k Němu sami přímo obracet, jak s Ním rozmlouvat a stále obcovat. Ukázal nám i cestu k tomu, jak možno při každém kroku poznávat a cítit, že On je neustále s námi, že nás všude a ve všem provází, neustále nám pomáhá a o všechny potřeby naše stále se pečlivě stará.

Pán Ježíš ve Svém svatém učení ukázal nám, že ten pravý Bůh není na obraze vymalovaný, do kamene vytesaný nebo jinak zobrazený, nýbrž, že je tu jen jediný a to živý Bůh, který

Svou Mocí, Silou, Inteligencí a Láskou naplňuje celý vesmír a který Duchem Svým i Láskou naplňuje i nás všechny.

Proč si to tedy lidé neuvědomují, že mají Boha tak blízko, že každým dechem vdechují v sebe Jeho život, že jenom Jeho pomocí mohou žít a působit, že všechno je pouze On, ve všem je On, všechno řídí a vede On a bez Jeho Vůle nic se neděje.

Uvědomte si, přátelé, že i toto ovzduší, v němž se právě nalézáme, je také naplněno Kristem-Bohem, že On je tu s námi a čeká jen na jedinou věc – kdo a jak Mu otevře dveře svého srdce, kdo a jak je schopen přijmout Jeho Lásku, kdo a jak je schopen přijmout i Jeho pomoc.

Čeká jen na naše rozhodnutí, kdo z nás je ochoten přijmout Jeho krásné a svaté učení, kdo je ochoten je uposlechnouti a ve svém denním životě přesně a věrně jím se řídit, kdo dovede plně uvěřit, že On je stále s námi a je ochoten stále v nás přebývat, když Ho my sami ze svého nitra nevyhostíme svou neláskou, závistí, nenávistí, sobectvím, nečistými myšlenkami, nemravným životem, lží a podvody.

Kristus mezi námi přítomný volá k Sobě všechny, kdož jsou schopni přijati Jeho Lásku a touto Láskou naplnění budou ochotni celý svůj život, všechna svá jednání touto láskou naplnit a zkrášlit.

Tj. pravé a čisté křesťanství! A vidíte, jak toto křesťanství je ve své podstatě jednoduché a krásné. Vždyť stačí k němu pouze milovat Boha nadevšecko a bližního svého jako sebe samého.

A proč bychom také Boha nemilovali, když víme, že všechno co máme a čeho se nám dostává, všechno máme jen od Něho a jen od Něho. A dále si musíme také uvědomovat a pevně věřit v tu ohromnou Sílu a Moc, která spočívá v rukou našeho všemocného, láskyplného Tatíčka nebeského. Vždyť to vidíme a víme, že všechny ty divy v přírodě a v životě našem vůbec, které mnohdy lidské mínění považuje za zázraky, jsou všechny způsobeny jen Jím a že všechny ty dary a krásy života podává nám neustále náš mocný a náš milující Tatíček nebeský.

Uvědomíme-li si toto všechno, pak nemůžeme jinak, než milovat Toho, kdo nám tolik Lásky a dobra neustále poskytuje. Proto milovat Tatíčka tak mocného a laskavého, jako je náš Tatíček nebeský, není tak těžké.

A nyní si promluvíme o druhém zákonu, který byl nám dán a zní:

„Miluj svého bližního jako sebe samého!“

Vím, přátelé drazí, že s touto láskou k bližnímu si mnozí lidé dělají těžké starosti.

Koho mám milovat jako sebe samého? Mohu takto milovat někoho, kdo mi ublížil? V tom přece je nějaký rozdíl!

Pán Ježíš však řekl, že máme milovat i své nepřátele. Máme tedy milovat všechny lidi, všechno tvorstvo, tj., máme milovat všechny bratry a sestry v koloběhu života. Ale všichni bratři a všechny sestry nejsou ještě našimi bližními. Je zde určitý rozdíl, který Pán Ježíš také zdůraznil a jasně vysvětlil, jak koho máme milovat.

Není možno milovat všechny lidi stejně. I naše láska může být odstupňována. Milovat toho, kdo nám činí dobro, to není tak nesnadné, to naopak je pro nás radostné. Ale my máme za úkol milovat i ty, kteří nám žádné dobro neučinili, ba dokonce i ty, kteří nám zlé činí, kteří nám ublížili. A to zdá se už pro mnohého člověka nesnadné, ba dokonce i nemožné.

Pán Ježíš nám však radil, ba přímo nakázal, abychom milovali i své nepřátele. A toto Jeho přikázání má hluboký význam a je pro nás velmi důležité a prospěšné.

Proč tedy Pán Ježíš vedle toho uvádí jako druhé ze dvou hlavních přikázání, a to nejdůležitější, že máme milovat bližního svého jako sebe samého? Tím sám již jasně naznačuje určité stupňování naší lásky.

U každého člověka je nejvíce vyvinuta láska k sobě samému, což je zcela přirozené pro naši záchovu také nutné. Všichni máme sebe tak rádi, jako žádného jiného na světě. Jen Boha máme milovat víc než sebe!

A nemyslete si proto, že vaše láska k sobě samému je hříchem! Máme povinnost sebe sami tak milovat, protože máme povinnost starat se o to, abychom své tělo udrželi co nejdéle zdravé. A další povinností naší je, abychom v této lásce k sobě snažili se také neustále pokračovat ve svém duchovním vývoji, stále se zdokonalovat a tím se co možno nejvíce přibližovat ke svému cíli, státi se opravdu podobnými k obrazu Božímu a státi se schopnými následovat za naši záchovu také nutné. Všichni máme sebe tak rádi, jako žádného jiného na světě. Jen Boha máme milovat víc než sebe!

A nemyslete si proto, že vaše láska k sobě samému je hříchem! Máme povinnost sebe sami tak milovat, protože máme povinnost starat se o to, abychom své tělo udrželi co nejdéle zdravé. A další povinností naší je, abychom v této lásce k sobě snažili se také neustále pokračovat ve svém duchovním vývoji, stále se zdokonalovat a tím se co možno nejvíce přibližovat ke svému cíli, státi se opravdu podobnými k obrazu Božímu a státi se schopnými následovat zářící nám vzor v osobě Pána Ježíše.

Proto milovat sebe v tomto smyslu je nejen naše povinnost, nýbrž i naše plné právo. A nyní každý ruku na srdce a přiznejte si, jak každý z vás má to své „já“ opravdově rád! Uvědomíte si přitom, že láska k někomu jinému na světě je nepřírovnatelná k lásce k vlastnímu „já“.

A nyní si připomeňte, že Pán Ježíš nám přikázal, milovat bližního svého jako sebe samého. A tu je potřebí zodpovědět si důležitou otázku: „Kdo je naším bližním?“

Uvážíme-li to, že Pán Ježíš vedle Svých daných nám rad – milovat se vespolek, jako On miloval nás a milovat své nepřátele – žádá od nás ještě, abychom milovali bližního svého jako sebe samého, je odpověď velmi snadná. Ne každý bratr a ne každá sestra je mým bližním!

Velcí myslitelé a filosofové nad tímto rozdílem se zahloubali a přemýšleli, v čem vlastně spočívá rozdíl.

Swedenborg věnoval tomuto hloubání celou knihu a došel k tomuto závěru, že milovat bližního jako sebe samého je milovat člověka, který s námi stejně věří, tedy člověka, který s námi je bratr v Kristu. Ale tím nevystihl také pravdu úplně a dokonale. Tato pravda je však jasně vyložena v samém Evangeliiu, jenomže málokdo ji postřehne.

Čtu denně v Evangeliiích a přečetl jsem celý Nový Zákon již mnohokrát, ale také jsem dlouho tuto pravdu přehlížel, ušla mé pozornosti.

Teprve nedávno pozastavil jsem se při čtení Evangelia nad statí, kde se apoštolové ptali Pána, kdo je vlastně naším bližním. Pán jim v odpověď řekl podobenství o milosrdném Samaritánu. Je to i pro nás krásná ukázka, jak si máme usnadnit své chápání tohoto rozdílu v lásce.

Pán vykládal, jak byl jeden člověk přepaden loupežníky, těžce zraněn, oloupen, a takto pak ponechán u cesty.

Kolem zraněného šli nejdříve dva kněží. Nechali ho bez pomoci, jeden z nich se mu dokonce vyhnul. Konečně přišel jeden Samaritán, který se o něj postaral, ošetřil jeho rány, posilnil jej a na svém mezku dopravil do hospody, kde nařídil další jeho ošetření a sám za ně zaplatil, atd. a tu se Pán zeptal apoštolů, kdo že z těch tří, kteří uviděli raněného, byl jeho bližním, kdo se tomu raněnému zjevil jako pravý bližní? Odpověď byla pak snadná. Tím bližním byl ten, kdo nám učinil nějaké dobro, kdo nám projevil svou lásku.

Kdo je schopen projevu lásky, je naplněn Kristem. To dobro vykonal tedy Kristus v něm přebývajícím. Proto jsme povinni takového člověka, kterým se Kristus projevuje, který nám dobro vykonal, milovat jako sebe samého.

Máme povinnost milovat všechny lidi – to žádá vyšší stupeň lásky. Ale tam, kde se nám někdo vykonaným dobrem projeví jako bližní, tam vzniká naše povinnost milovat jej jako sebe samého, a tj. ten nejvyšší stupeň lásky.

Teď bych se chtěl ještě vrátit k Evangeliiu.

Víte sami, že se dnes celé náboženství utápí v samých obřadech, formách a okázalostech, ať je to v jakékoliv podobě. Znam faráře, který by se rád zbavil tohoto obřadnictví, protože sám

ví, že je to jen forma, jen starý zvyk, který se pravé náboženství nenaplnuje. Jako příslušník církve nemůže tak učinit, ale blíží se a není již daleká doba, kterou Pán Ježíš předpověděl ve Svém rozhovoru se Samaritánkou u studně.

Řekl tím jasně, že se blíží doba, kdy se nebudete modlit ani v Jerusalémě, ani na oné hoře, na které se modlívali Samaritáni.

Ano, přijde doba, kdy nebude zapotřebí žádných chrámů ani oltářů, ani svíček, ani soch a obrazů, ani kněží v dnešním slova smyslu, protože každý bude si sám svým knězem. Blíží se již ta doba, kdy bude každý osvícen Duchem Svatým, aby pocíťoval a poznával přítomnost Boha ve svém vlastním nitru, a pak ji nebude potřebovat žádných vedlejších, náhražkových pomůcek, neboť bude moci mluvit se svým Bohem-Kristem přímo, bez jakéhokoliv prostředníka.

Ano, blíží se ta doba, bude to na přelomu věku, kdy lidstvo pokročí zase ve svém duchovním vývoji o krok dále a kdy se naplní to pravé křesťanství, to čisté lidství, ve kterém každý bude mít v sobě ten nejkrásnější oltář, kterým bude lidské srdce naplněné láskou, ten oltář, z něhož Bůh bude přijímat přímo ty nejkrásnější a nejcennější oběti.

Tento přerod vyžádá si nyní ohromné oběti na lidských životech, ale to jen proto, aby se lidstvo očistilo a bylo schopno přijmout to pravé, čisté, všech obřadů zbavené náboženství, kterým je jediné: Mravní síla a veliká, čistá láska.

Pak bude Kristus neustále s námi i v nás a pak pochopí každý tu prostinkou jednoduchost pravého náboženství, čistého křesťanství. Pochopí, že nemusí ani odříkávat dnes předepsané modlitby, nemusí Boha hledat v chrámech, protože stačí být naplněn láskou a tuto lásku bude pak všude a ve všem uplatňovat.

Pokud však nedospěje tak daleko, pokud ještě nedovedete všechny své skutky, řeči, myšlenky, vše naplňovat láskou, potud budete stále ještě potřebovat podpory a pomoci někoho, kdo by vám k tomu ukazoval správnou cestu. A tuto cestu vám ukazovat a při svých předsevzetích setrávat, v tom snaží se vám velmi účinně pomáhat váš pan farář.

Až konečně dospějete jednou tak daleko, že se dáte ve všem vésti jen Kristem, pak nebudete už potřebovat žádné chrámy, žádné oltáře ani obrazy, sochy, svíčky, ani obřady, protože pak budete jen toužit po tom, abyste se nejbližše přiblížili ke svému a nám všem společnému Otci nebeskému, který je nejvyšší Láska a proto také jen láskou můžete cele a dokonale s Ním splynout.

Věřím, že vy všichni, jak jste zde shromážděni, začali jste již žít láskou a snažíte se, nebo chcete se nadále vynasnažit – dát se ve všem vést jen pravým a čistým učením našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista. Věřím, že budete napříště zachovávat jen to pravé a správné náboženství, kterým je mravní síla a čistá veliká láska!

Kdybyste dosáhli toho nejvyššího cíle a nepotřebovali již chodit do kostela, pak jsem si jist, že by z toho měl největší radost i váš pan farář, který se tak upřímně přičiňuje o to, aby tato toužená doba již co nejdříve nastala.

On bude mít velkou radost z toho, budete-li všichni naplněni láskou a celý váš život bude dle toho vypadat, protože tím se splní jeho veliká touha – přivést vás všechny ke Kristu.

Dnes mohu zakončit jen vroucí modlitbou: Pane a Spasiteli náš, pohlédni na nás, vstup do nás a naplň naše nitra Svou velikou, přesvatou Láskou a učiň nás poslušnými vykonavateli Svých příkazů a pokornými následovníky Svými!

Milujte se vespolek, jako On miluje vás!

98. O květné neděli

Květná neděle je vlastně prvním radostným svátkem před velikonoce. V podstatě patří již k velikonoce, pro náš duchovní život tak důležitým, a proto je také velmi důležité ujasnit si, co ona pro nás a náš duchovní život znamená.

V přírodě probouzí se nový život a první poslové tohoto nového života – sněženky, sasanky, podléšky, jehnědy a kočičky – hlásí jeho příchod. Nejsou to však pouze první poslové jara, jsou to projevy nově probuzeného života v přírodě, které nás mají upozornit na to, že se cosi podobného, co vidíme kolem sebe, děje i v nás, v našem duchovním já.

Od 25. prosince přeměňuje se nejen celé naše hmotné tělo, nýbrž i naše tělo duchovní, celá naše duchovní podstata, která má být připravena k tomu, aby i pro ni po Velikém pátku přišlo také vzkříšení.

Vzkříšení přírody oslavuje u nás církev tím, že právě na Květnou neděli světi kočičky, první to viditelné důkazy probouzejícího se života v přírodě. I tento obřad církevní má svůj poklad duchovní. Vždyť právě kočičky, prosté pupeny na větvičkách jivy, skrývají v sobě budoucí život, nový život, který se zprvu ve skrytu vyvíjí a teprve později, vlivem slunečních paprsků stane se viditelným. Chráněn obalem, aby snad mráz nesežehl tento mladý, klíčící život, čeká na chvíli, kdy bude moci setřásti tento ochranný obal – kožíšek a prodat se k slunci blíž – výš.

Tak i naše duchovní já má být chráněno takovým ochranným obalem lásky, oddanosti, vroucnosti, pokory a trpělivosti, aby náš klíčící život vnitřní nebyl sežehnut mrazem zlých skutků a nezmařil tak naše probouzení a vzkříšení k novému, lepšímu životu.

Druhým, ale již smutnějším úkazem doby velikonoční jsou barvená vajíčka, která se již o Květné neděli objevují všude v domácnostech, aby nám, na tvrdo uvařená a různě obarvená, připomněla blížící se pomlázku velikonoční.

Jak došlo k tomuto zvyku podávati o pomlázce obarvená vajíčka, o tom jsem se zmínil již na jiném místě. Jisto je, že tato obarvená vajíčka ukazují a dobře znázorňují celý způsob dnešního duchovního a náboženského života většiny lidí.

Příroda samu dala za úkol slepičce, aby nám dávala vejce, ve kterých je také skrytý život, protože ve vajíčku každém je i duchovní i hmotná podstata budoucího kuřátka, slepičky nebo kohoutka. Představte si, milí přátelé, co se však děje s vajíčkem, když jej v obarvené vodě uvaříte na tvrdo.

Kde je ten život, který byl v něm skrytý? Kam zmizela z vajíčka duchovní podstata nového života, která v něm byla uložena? Co vlastně přijímáme nebo odevzdáváme o velikonoční pomlázce v takové obarvené skořápce? Nic víc, než mrtvou hmotu, která byla připravena i o svoji přirozenou barvu.

Pán Ježíš, provázen jedním ze svých učedníků, zastavil se na cestě do Jerusalema u jedné staré ženy, aby si u ní odpočinuli. Tato dobrá žena pohostila je vejci na tvrdo vařenými. Skořápky ležely na stole, když Pán se svým průvodem ženu opouštěli. Pán radil stařeně, aby skořápky tyto dobře uschovala. Když žena vyprovodila své hosty a vrátila se do světnice, užasla nad tím, že všechny skořápky, které zde po hostech zbyly, proměnily se v čisté zlato. Pán chtěl tímto způsobem odvděčiti se ženě za její pohostinnost a udělat jí radost, avšak tato radost proměnila se sobectvím této ženy ve zlo. Na místě vděčnosti k Pánovi nad štědrá odměnou, které se jí dostalo, pocítila jen hříšnou touhu po mamonu a této touze propadla. Nemohla se dočkat příštích velikonoce a toužila jen po tom, aby tito hosté znovu přišli a ona mohla je znovu pohostit. A počítala, jak tentokrát předloží vajec mnohem víc, aby hodně zlatých skořápek zbylo, aby byla hodně, hodně bohatá. Proto také o příštích velikonoce připravila spoustu vajec, ale na hosty marně čekala. A když se skořápky neproměnily ve zlato, pak si vajíčka alespoň žlutě omalovala, aby si iluzi zlata přičarovala, a aby se jí sousedky neposmívaly, uvařená a omalovaná vajíčka rozdala.

Krásný byl úmysl Pánův, odměniti pohostinnost ženy a vyvolat v jejím nitru radost a velký byl Jeho smutek nad tím, když poznal, že čistá radost, kterou On chtěl způsobit, proměnila se v sobectví a nízkou touhu po mamonu. A k tomu ještě ta její snaha oklamat druhé obarvením vajíček na žluto, aby se zdály zlatými!

A tato smutná připomínka toho, jak člověk dovede i dobro Pánem nám způsobené proměnit ve zlo, jak člověk i ty nejkrásnější věci dovede znehodnocovat svým sobectvím – to se zachovalo až do dnešní doby. Pomlázka o velikonočním pondělí připomíná nám každoročně sobectví ženy, která – okouzlena zlatem – ztratila pravou podstatu daru Pánova, tj. lásku, a s ní i schopnost ke konání dobra a působení radosti.

Podobně i dnešní křesťanství odnáší si v tomto vajíčku symbol svého vlastního náboženského života.

Pán Ježíš přinesl nám učení živé, které mělo duši i ducha, které mělo přinést radost a blaženost pro tělo i ducha. Ale toto krásné náboženství křesťanské proměnilo se také stálým převažováním, opravováním a nánosem nepravých barev dogmatických na živé a čisté učení Pána Ježíše v náboženství bez života a duše, podobně jako to života zbavené vajíčko v obarvené skořápce.

To je výsledek staletého zacházení s pravdou, kterou nám Pán Ježíš přinesl. Čím dále se tato pravda vzdálila od svého pramene, tím nejasnější se stávala, tím více utrpěla různými znečišťujícími nánosy na své čistotě a průzračnosti.

Co dnes zbylo z toho krásného a čistého učení plného lásky? Kolik duší lidských je dnes otráveno tím, že se jim nedostalo poznání čisté pravdy, pravého cítění náboženského! Kolik zbytečného utrpení a nespokojenosti žije dnes mezi lidmi jen proto, že nebyli správně nábožensky vychováni k čisté veliké lásce a mravní síle! Jen proto se rozmohlo tak velké sobectví mezi lidmi, protože jen málo křesťanů opravdu pochopilo, proč vlastně Pán Ježíš přišel mezi nás, protože neví, že Jeho hlavním úkolem bylo vybudovat zde na zemi nový život, život naplněný všemocnou, všude pomáhající láskou, život nejdokonalejší, který by nás spojil s věčným praživotem v Bohu zakotveným, abychom byli opravdu jedno s onou věčnou, tajemnou láskou, naplňující celý vesmír. Pán Ježíš učil nás také, že tohoto nejvyššího stupně dokonalosti můžeme dosáhnout jen dokonalým životem vnitřním, jakým žil On sám. On dal nám Svým životem živý příklad nového života, života naplněného láskou a pravým lidstvem. A abychom pochopili velikost Jeho Lásky k nám a uvěřili ve svaté pravdy Jím hlášané, přinesl největší možnou oběť, vytrpěl za nás a pro nás nejpotupnější smrt a nejhrůznější utrpení a muka, jen aby nás vysvobodil z otroctví hmoty a přivedl k poznání pravého vnitřního života věčného a tím přiblížil nás k Otci Nebeskému, učinil nás opravdovými, vědomými dítkami Božími.

A jak se Mu za to odměnil svět?

Na Květnou neděli, když Pán Ježíš přišel do Jerusalema, byl sice nadšeně uvítán, zelené ratolesti zdobily Jeho cestu, - Hosanna, Synu Davidův! – bylo Mu voláno v ústrety. Bylo však toto nadšení opravdové a upřímné? Mělo hlubší kořeny v srdcích volajícího davu? Nikoliv! Byl ta dav lidí, kteří v okamžitém nadšení dovedli oslavovat vjezd Pána Ježíše do Jerusalema, ale nedovedli přijmout Jej tak, aby Jeho učení pevně zakotvilo v jejich srdcích. Nepochopili pravé poslání Pána Ježíše. Vítili Jej, protože doufali v něm nalézt svého pozemského krále, který je osvobodí ze jha Římanů. Nepochopili, že Pán Ježíš přišel je osvobodit z pout hmotného a sobeckého života, že Svým učením žádá od nich, aby oni sami se přičinili o lepší, svobodnější život a podle Jeho příkladu ochotně a s láskou každému sloužili a s radostí se obětovali pro dobro svých bližních.

Oni ve svém sobectví očekávali zase jen vlastní užitek a prospěch a jen z tohoto falešného očekávání vyrůstalo jejich okamžité nadšení a volání – Hosanna Synu Davidův! – Když však toto nadšení, vzplanuvší jako sláma, pominulo, dovedli pak titíž lidé volati na Velký Pátek - Ukřižuj ho! –

A tak vypadá svět i dnes! To, co včera nadšeně vítal, zítra nenávisťně proklíná! Kdyby lidé nosili opravdu v sobě Krista, nedovedli by volat dnes – Hosanna! – a zítra – Ukřižuj Ho!

Je opravdu jen málo těch, kteří se přimkli ke Kristu opravdově a prožívají vědomě to nejvyšší blaho člověku dosažitelné, které by nevyměnili za žádné zlaté skořápky, za nic světského, co jiní – ovšem jen mylně – pokládají za největší štěstí. Tato blaženství pravého a čistého vnitřního života spočívají v tom, že tito šťastlivci našli v sobě Krista a vybudovali v sobě toužené království Boží. Takový člověk je vždycky opravdu šťasten a spokojen a bude vždy volat jen – Hosanna Synu Davidův!

Na Květnou neděli před vjezdem do Jerusalema měl Pán Ježíš visi, ve které – duchem na chvíli odpoután od Svého těla – viděl před Sebou poutníka, vcházejícího do Jerusalema. V tomto poutníku poznal Sebe sama, Svě duchovní Já, viděl Svoji duši, která Jej provází a poznal také, kdo Jeho Já i Jeho duši vede. Byl to Jeho Duch – sám Otec Nebeský. Tak poznal Sebe sama ve třech osobách, spatřil Syna Člověka, poznal Svou duši, uviděl i Svého Ducha Božského původu. Proto nikdy neřikal o Sobě, že je Synem Božím, neboť jím také, pokud zde na zemi žil, nebyl. Vždy říkal jen, že je synem člověka protože dobře věděl kdo jest. Nemohl říci o Sobě, že je Synem Božím, protože byl sám Bohem, Bohem, který se vtělil v tělo Ježíšovo. A byl-li Bůh sám, tj. Kristus, nejvyšší Láska, proto mohl tolik Lásky rozsévat mezi nás.

Ve svém vidění na Květnou neděli poznal, kdo Jej vede do Jerusalema, kde za několik dní, jak věděl sám, obětuje Svůj veliký, požehnaný život lidský za nás za všechny, aby nám ukázal, jak bezměrně nás miloval. Při Svě visi po prvé pocítil radost nad tím, že vykonal to, co Otec Nebeský od Něho žádal. Po prvé ozvala se v Něm radost nad vítězstvím, kterého Jeho práce a Jeho oběť dosáhne, radost nad jejím působením, mezi námi v budoucnu. A zároveň pocítil i radost nad tím, když po prvé v této chvíli spatřil Sebe sama ve třech osobách.

A to dnešní lidstvo, které se k Pánu modlí, jest si vědomo a chápe jasně, koho vlastně v Ježíši uctívá? Málokdo to opravdu ví a lidé považují Ho jen za Syna Božího a tím Jej vlastně degradují, protože On jest ten Nejvyšší, On jest Kristus sám, náš stvořitel, který vstoupil do těla Ježíšova, aby Ježíšem se projevil a mohl hlásati nejvyšší Lásku, mohl nás naučit žít podle zákonů Lásky a ukázat nám, že čistá, veliká láska a mravní síla jest nejpevnějším základem našeho života v celém vesmíru, který On Svou Láskou a Mocí stvořil. On vyšel přímo z toho Nejvyššího, bezejmenného, z nejvyšší prapodstaty a prapříčiny všeho, prazdroje všeho života, aby se stal Stvořitelem a Otcem nás všech. Tak se objevila nejjasnější hvězda na duchovním nebi, ze které se oddělily dvě skvělé hvězdy: Otec a Matka, Matka všeho života ve vesmíru a zroditelka našich duší a vedle Ní Otec všeho života duchovního, náš Vykupitel, prapodstata Ducha Svatého, zahrnující v Sobě vševědoucnost. Všichni tři tvoří dohromady nejsvětější mystickou Trojici Boží, která se projevila a promítla ve druhou Trojici, v Trojici pozemskou, a to v pozemskou Matku Pána Ježíše, v Jeho pozemského Otce a v Ježíše samotného. Tyto tři Božské osoby vyšly přímo z Nejvyššího, který je prapodstatou a prapříčinou všeho a Ježž máme uctívati jako Jednotu, jako Veliké Nejvyšší Nitro, kterým jest On – Nejvyšší!

Slovo Bůh vymyslel si člověk a jím označil si Toho, Jehož nikdy plně nepochopí. Jděte zpět v dějinách náboženství, hledejte, kdo toto slovo vyslovil po prvé a – nenaleznete odpovědi!

Židé užívali slova Jehova, ale to nebylo označení Nejvyššího. Pohané měli Pana, boha spásy, ale to také nebyl ten Nejvyšší. A tak podobně každé náboženství mělo své pojmenování pro svého Boha, které ono uctívalo.

Pán Ježíš řekl jednou: „Ne Já, ale Otec ve Mně přebývá, skutky činí.“ On tedy uznával nad Sebou ještě Otce, ale tohoto Otce nejmenoval Bohem ale slovo Bůh nevystihuje správně to, co slovem tím chceme vyjádřit. Lépe bylo by říkat Kristus, tj. – po Otcí nejvyšší. Kristus splývá v jedno s mystickou Trojicí Nebeskou i se svatou Trojí pozemskou, kterou představují

Ježíš, Jeho pozemská Matka a Jeho pozemský otec. Ať uctíváte z této Trojice koho chcete, vždycky se obracíte pouze k jedné bytosti, a tou je Kristus, Jemuž lidé říkají Bůh.

Proto Pán Ježíš nebyl podle lidského pojmu Synem Božím. On byl podle lidského rčení Bohem samým. To také nejlépe potvrzuje víse Pána Ježíše, kterou prožil a za které Sebe spatřil před vjezdem do Jerusalema na Květnou neděli. Tento významný okamžik, který se začíná veliká tragedie v životě Pánově, neměl by se nikdy zapomínat. Tato tragedie přinesla lidstvu veliké dobrodiní spásy. Všichni měli bychom se snažit jasně pochopit nejen to, kdo byl Pán Ježíš, nýbrž i to, co znamená pro nás Jeho ohromná, pro nás a za nás přinesená oběť. Drazí přátelé, Květná neděle upozorňuje nás však ještě na jednu další, důležitou povinnost naši. Jest poslední připomínkou pro toho, kdo zanedbal v době postní svou přípravu na ukřižování onoho starého, hříšného člověka v sobě, aby tak alespoň v poslední chvíli, na Květnou neděli začal a snažil se napravit své zanedbání. Krátká doba zbývá mu do Velkého pátku, ale stačí přičinit se, aby poznal své chyby a nedokonalosti a projevil dobrou vůli a ochotu polepšit se, stát se lepším, aby i on mohl slavit své slavné vzkříšení. A chce-li někdo tuto slavnost vzkříšení v sobě prožít a oslavit, aby jako člověk nově vzkříšený žil dále novým životem, pak i on musí na Veliký pátek ochotně ukřižovat v sobě toho nedokonalého, hříšného člověka.

Jen tak může pak očekávat sváteční Boží Hod velikonoční a dočkat se pocitu svého vzkříšení k novému, duchovnímu životu, k životu vnitřnímu, věčnému.

Květná neděle dává nám příležitost k tomu a ukazuje nám i cestu pro nás nejsprávnější. My nebudeme na Květnou neděli oslavovat v Pánu Ježíši žádného pozemského krále, jak to tenkrát mylně činili židé, protože jsme pochopili, že králem všech králů na světě je král duchovní, a tím jest jedině Kristus – ne však pánem přísně poroučejícím a podmaňujícím si nás jako poddané. – On je Pánem naplněným nejvyšší Láskou, který nás všechny k Sobě přijímá, aby nás štědře obdaroval všemi možnými dary duchovními i hmotnými. On chce, abychom v Jeho náručí byli účastní krásného, blaženého života, který přináší do našeho nitra pravé království Boží a do srdcí našich účinnou lásku, která nás s Ním trvale spojuje.

On jest Pánem naším, ale přitom je pokorný a skromný, nikomu se nevnucuje, nevtírá, nikoho nenutí, aby Jej přijal. Jen Svou Láskou připomíná nám neustále Svou vatou přítomnost a nepřestává klepat na brány našeho srdce a čeká trpělivě, až my sami se rozhodneme bránu srdce otevřít a Jeho ve své nitro, do svého srdce vpustit. On nás jen laskavě napomíná, abychom svá srdce a nitra očistili od všeho zlého, aby On i Otec Nebeský mohli si v nás vybudovati trvale Svůj stánek.

Ta volá stále i nás Král všech králů. Pán všech pánů a přináší nám stále tolik důkazů Své veliké Lásky k nám. Největší ze všech důkazů Jeho bezměrné Lásky k nám byla ovšem Jeho veliká oběť na Golgotě, kde na kříži položil i život svůj za nás. Nikdo z nás nebyl by schopen podstoupit dobrovolně tak krutou smrt jako On, který učinil to pro nás, pro naše dobro, pro naši spásu, abychom mohli žít nový, lepší život, život bez utrpení, ve štěstí a spokojenosti.

A přece je dnes ještě mnoho lidí, kteří nepochopili dosud toto veliké dobrodiní, kterého se nám dostalo životem, učením a obětí Pána Ježíše. Proto je stále ještě tolik utrpení a bídy mezi lidmi, kteří dosud neuvěřili, že blaženého života zde na zemi, že života bez utrpení můžeme dosáhnout jen vzájemnou a účinnou láskou, která nás učil Pán Ježíš. Nikdy nedosáhneme blaženství sobectvím – a přece se toto sobectví tolik rozmohlo, všude na ně narážíme.

Svým sobectvím znovu přibíjíme Pána na kříž. Sobectvím způsobujeme Mu stále nové a nové bolesti. A to je tedy náš vděk, kterým Mu splácíme Jeho velikou Lásku! Splácíme bolestmi a urážkami, kterými my sami překážíme Jemu, aby mohl dobudovat zde na zemi své království lásky, které chce tu dobudovat jen pro naše blaho, naše štěstí, naši spokojenost.

Připomeňte si toto vše na Květnou neděli a vzpomeňte, jak se Pán před Svým vjezdem do Jerusalema jako člověk těšil z vítězství, které Mu sliboval jásající dav, volající – Hosanna Synu Davidův!

Květná neděle vábí nás, abychom vyšli do přírody a zamysleli se nad tím, co tajuplného dění přináší tato doba do života všeho, co kolem sebe vidíme. Máme se snažit vniknout do tajemství tohoto dění, které i pro nás Stvořitel připravil, aby nás upozornil na probouzející se život a tak přiměl nás k zamyšlení se nad Jeho velikou Mocí a Láskou, která nám poskytuje tak bohaté dary, které nám pro budoucnost slibuje probouzející se život v přírodě a klíčíci semena, v matce zemi uložená.

Zamyslete se trochu nad takovým semenem, vloženým do zdánlivě mrtvé půdy! Toto semeno, také zdánlivě mrtvé, skrývá v sobě život, který se probouzí ve tmě půdy, přikrytý zemí. Obětujeme toto semeno, zničíme je, ale ono obětováním své podstaty vytváří nový život, a to pomocí lásky země, do které bylo vloženo. Země dopomůže mu, aby se k životu probudilo a dostalo se ze tmy na světlo, aby mohlo růst a projevit svůj duchovní i hmotný život v nové formě a v té vydat pak mnohonásobný užitek pro vyšší tvory, buď pro lidstvo nebo pro zvířata. Je to ohromné dění, jež probouzející se jaro přírody ve všem probouzí, a pro nás je nejlepším poučením i důkazem, co dokáže každá oběť podávaná z lásky pro druhé, co dovede vytvořit Lásku, prostupující celý vesmír.

Když si uvědomíme toto, pak také spatříme v jiném světle a lépe pochopíme i oceníme tu ohromnou oběť, kterou pro nás pro všechny přinesl Pán Ježíš, když dobrovolně obětoval Svůj svatý život na kříži. I Jeho tělo muselo být po sejmutí z kříže položeno do tmavého hrobu, aby Jeho Duch přinesl ohromný užitek pro celé lidstvo Svým Vzkříšením, kterým nám jasně dokázal existenci života věčného.

Tento věčný život udržuje v celém vesmíru Matka všeho života – Astarta -, která svou láskou prolíná a prostupuje všecko, co kolem sebe vidíme, probouzí stále všecko k novému životu a tímto obrozováním pomáhá k zušlechťování a zdokonalování všeho života i zde na zemi.

I ta hlína, do které vkládáme semeno, žije a má svou duši, ovlivňovanou Matkou všeho života Astartou. I ona je naplněna láskou, kterou pomáhá semenu k probuzení k novému životu, který je vlastně i pro to semeno vzkříšením pro další duchovní vývoj, duchovní vývoj podstaty každé rostliny.

Toto vše si uvědomit – k tomu je nejvhodnější chvíle právě o Květné neděli. Zajdeme do přírody, všimneme si všeho dění v přírodě a pochopíme působení Lásky Boží a uvěříme, že jest to právě Lásku, která je podkladem a základem všeho života v celém vesmíru.

Přitom máme si však také dobře uvědomit, jaké povinnosti vyplývají z toho pro nás. Když i nerost – hlína, tvor Boží na nejnižším stupni vývojovém se nacházejí, dovede se obětovat z lásky pro vyšší život – co z toho vyplývá pro nás? Jen vědomí naprosté povinnosti obětovat se s láskou pro dobro všude tam, kde se nám k tomu naskytne příležitost. Jen účinnou láskou k bližním svým a ke všemu tvorstvu ostatnímu dostáváme se do nejužšího spojení s Bohem- Kristem a dosáhneme tak nejbláženějšího a nejšťastnějšího života. Toho si přál dosáhnouti Pán Ježíš Svou velikou obětí, s touto vůlí obětovat se pro blaho ostatních, vstoupil na Květnou neděli do Jerusalema.

Hledejme tedy i my všichni svůj Jerusalema, Nový Jerusalema, v němž bychom i my byli schopni obětovat vše, co nás dosud zdržovalo od pravého života plného lásky, aby přišel i náš Velký pátek a za ním i naše Vzkříšení.

Bůh nás všechny posiluj Svou velikou přesvatou Láskou, Bůh žehnej nám i všemu našemu láskyplnému snažení, abychom konečně vybudovali v sobě všichni království Boží a mohli jednou vidět a poznat svou duši i ducha svého, jako Pán viděl sebe ve třech osobách na Květnou neděli. Amen!

99. A vstoupil do pekel

Všechny křesťanské církve mají mezi články víry také větu, že Pán Ježíš po Svém ukřižování a skonání vstoupil duchem Svým do pekel a třetího dne pak vstal z mrtvých.

Není však zcela správné, uvádí-li se, že vstal z mrtvých až třetí den, protože hned v noci po Svém ukřižování, tj. v pátek, ukázal se Josefovi a Kleofášovi na jejich místě do Emaus. Ještě dříve však, než se ve Svém duchovním těle ukázal těmto dvěma učedníkům Svým, prostoupil mocným Duchem Svým všecku hmotu celé zeměkoule, aby i ty duchovní bytosti, které stály na nejnižším stupni svého duchovního vývoje, poznaly Jeho Lásku, přijaly Světlo Jeho zjevených pravd a i ony staly se účastny té milosti, kterou Pán Ježíš přinesl vykoupení všemu tvorstvu na světě.

A právě toto vniknutí Ducha tak mocného do útrob zemských způsobilo ono zemětřesení, které zažili všichni účastníci velké, pro lidstvo tak důležité tragedie na Golgothě.

Církve hlásají a svým příslušníkům k věření překládají, že Pán Ježíš po Své smrti vstoupil do pekel, ale nevykládají správně, jak toto peklo ve skutečnosti vypadá. Proto také mnozí kněží popouštějí uzdy své fantazie a líčí peklo tak hrůzně, aby těmito pekelnými tresty lid zstrašovali. Tím ovšem velmi chybuje, protože u člověka správně myslícího a usuzujícího, musí takové pohádky vyvolat jen úsměv a zároveň i politování těch, kteří by mohli těmto nesprávným fantastickým pohádkám ještě uvěřit.

Po odloučení Svého Božského Ducha od těla hmotného vstoupil Pán do nitra zemského, které, dle představ mnoha lidí, je sídlem pekla, ale to ještě neznamená, že vstoupil do toho pekla jaké líčí někteří kněží.

Věřím a vím, že Pán Ježíš vstoupil do nitra zemského a prostoupil Svým Duchem Božským všecku hmotu zemskou a učinil tak jen proto, aby i ty duchovní bytosti, které čekají na další svůj duchovní vývoj a ve svém nejprimitivnějším stavu ovládají teprve sféru nerostnou, aby i ony, odtud počínaje, začaly růst tím velikým Světlem Božím, Duchem Pravdy, Jím na svět přineseným.

Jest to zase jen důkaz Jeho veliké lásky ke všemu stvořenému, ke všem Jeho dítkám, tedy i k těm nejmenším, o nichž málo kdo ví a o jejichž existenci nikdo se nestará. Pán podal nám tím zářný příklad, jak se máme sklánět i my k těm, kteří ve svém duchovním vývoji stojí níže než my, jak máme milovat jako své bratry také všechny bytosti, ovládající dosud nižší sféru nerostnou, rostlinnou nebo zvířecí a konečně, že si máme častěji připomínat, že i my museli jsme dříve projít těmito nižšími sférami, než jsem se dostali na ten stupeň, na kterém nacházíme se dnes.

Máme proto milovat všecko tvorstvo na zemi jako své bratry, protože všechny stvořil Bůh k jejich zdokonalování se. On jest nám všem stejně milujícím Otcem, od Něhož jsme vyšli a k Němuž se musíme zase všichni vrátit.

V tom, že Duch Pána Ježíše dříve než do nebe vstoupil do nitra země, v tom musíme spatřovat krásný symbol počátku všeho života. Každé semeno, má-li vzklíčit ke svému vzrůstu a přinést bohatou úrodu, musí být napřed vloženo do země a z ní pak brát sílu, duchovní sílu života, aby mohlo růst a přinést žádoucí ovoce.

Také svaté učení Pána Ježíše přišlo nejdříve k nám na zem, aby zde na zemi vzklíčilo sémě Pravdy a mohlo se dále rozrůstat nejen zde na zemi, ale i nad zemí, v celém vesmíru. A aby mohlo proniknout i do hloubi, pod povrch zemský, vstoupil Duch Páně i do hmoty zemské, aby Jeho milostí byly spravedlivě poděleny všechny duchovní bytosti všech vývojových stupňů, aby všechny stejně pocítily velikost Jeho mocné Lásky.

Nedivte se proto, že při odchodu tak velikého Božského Ducha a při Jeho vstupu do hmoty zemské, zachvěla se celá země. Zachvěla se a otřásla tak mocnou silou, že její záchvěv byl pocíten jako mocné zemětřesení, za kterého celý jerusalémský chrám i jeho vnitřek byl zpusťoš a opona chrámová roztržená vedví, od shora dolů.

O tomto zpusťošení chrámu jerusalémského se nikde mnoho nepovídá. Mlčeli o něm zejména tehdejší židovští kněží, aby nemuseli přiznat, že toto nešťestí postihlo právě jejich chrám jako odplatu za to, že oni nepřijali svaté učení Pána Ježíše a že za dobrodiní vykoupení, které pro lidstvo přinesl Pán Ježíš, dali Ho dokonce ukřižovat.

Když po zemětřesení přišli kněží do svého chrámu a viděli to velké zpusťošení, uvědomili si mnozí, že se tu stala jistě ohromná chyba. Uvědomili si, že ukřižovali Pána, který byl jistě Synem Božím, když se jejich Bůh na ně tak rozhněval a dopustil takové zpusťošení chrámu, Jeho ke cti postavenému. Tu hledali viníka mezi sebou, hádali se prudce, kdo ukřižování Pána Ježíše zavinil. Jeden svaloval vinu na druhého, žádný se nechtěl přiznat ke své vině a tak vznikla mezi kněžstvem veliká rvačka. Tím vším ale nedal se již odčinit jejich veliký hřích, že odsoudili a dali ukřižovat nevinného člověka, který jako Syn člověka přinesl světu tak ohromné dary Své Božské Lásky.

Tato událost, prostoupení celého vesmíru, tedy i naší země, Láskou Boží, opakuje se i v naší přírodě každého roku na jaře při zimním slunovratu. Od zrození Lásky Kristovy prostupuje každoročně síla této Lásky naši zemi, aby probudila všechny síly v ní dřímající, po celou zimu v ní utajené. Tyto životní síly stávají se na jaře zcela zjevnými, neboť – jak lid správně říká - zem se otevírá a chvěje onou silou, která způsobuje rašení rostlin a stromů, připravujících se po zimním spánku a odpočinku k nové oběti přinešením nových cenných plodů.

Kdo si všímá přírody a chtěl by vniknout blíže do tajemství dějů, jež se v probouzející přírodě na jaře odehrávají, nechť položí ucho na zem a zaposlouchá se na chvíli. Uslyší i ucítí, co se v zemi děje a odehrává, i když to našemu zraku zůstává skryto.

Můžeme pocítit, jak mohutná síla nového života prostupuje vším, prostupuje i nás a působí různě na vibraci elektronů kolem protonů. Působí jinak na atomy rostlinné, jinak na atomy nerostné, jinak na atomy naše. A právě z této milosti vibrací, kterou již naši praotcové pocíťovali, vyrostla jejich stará rada, abychom si na jaře nelehali na zem, kdy se země otevírá. Proudí z ní životní síla, její nerostné vibrace jsou jiné, než vibrace v našich atomech, a tato disharmonie působí škodlivě na naše tělo. Leží-li někdo delší dobu na zemi v tomto jarním rozpuku, vydává se skutečně nebezpečí nejtěžšího onemocnění. Jarní vibrace půdy, které životní síla z nitra zemského vyhání na povrch, jsou jiné než vibrace v našich atomech tělesných, a dojde-li k jejich přímému styku, začíná vyrovnávání, přizpůsobování obou vibrací, které působí zhojně na naše tělo.

To vědí velmi dobře staří lidé ze svých mnohaletých zkušeností. Většina lidí pocíťuje na jaře celkovou únavu, ba malátnost, a i ona má svůj původ v tomto novém jarní proudění životní síly naší zemí.

A ještě něco zůstalo nám na památku po onom vstoupení našeho Spasitele do nitra země.

Jsou ještě lidé, kteří věří, že se na Velký pátek otvírají poklady a stávají se lidem přístupné. Jsou to poklady, které se na Velký pátek otvírají, jenomže nejsou to poklady zlaté. V ten den země se otevírá, aby vydala ze sebe to nejčennější a nejdrahocennější poklady, tj. – počátek nového života rostlinného, který nám v budoucnu přináší úrodu, bohatou to žeň všeho, co k udržení svého života potřebujeme. Proto také lidé říkají o žních, že se otvírá štědrá ruka Boží, aby nám podala bohaté dary, které nám, odměnou za pilnou práci rolníka, matka zem uštěďruje.

Nejcennějším darem Velkého pátku je však ona veliká oběť Pána Ježíše, kterou přinesl pro nás na dřevě kříže, aby touto obětí zdůraznil všechny krásné Pravdy Svého svatého učení a ukázal nám, jak nás miloval a stále ještě miluje, když byl schopen tak ohromné oběti. V ní Jeho svatá a čistá Láska vyvrcholila. A protože ve Své spravedlnosti pamatoval vždy na všechny, postará se i o to, aby o tento důkaz Jeho Lásky nepřišly ani bytosti nejnižší a Duchem Své Lásky prostoupil i hmotu naší země a osvětlil všechno i tam, kde je toho opravdu nejvíce potřebí.

A protože Láska Kristova každoročně od 25. prosince vstupuje znovu do země, aby na Veliký pátek všechno v přírodě k novému životu probudila, chvěje se země každého jara, každoročně veliké poklady země se otvírají, aby pak rolníci v létě a na podzim poklady tyto sbírali ve formě bohaté úrody.

Na jaře chvěje se země touhou přijmout v sebe símě, které s láskou probouzí k životu, opatruje je a posiluje, aby i ona přinesla oběť pro vyšší tvory, zasloužila se o bohatství úrody nejrůznějších plodů.

V tomto nutno spatřovat projev lásky bytostí ze sféry nerostné a i tyto bytosti mohou se dostat ve svém duchovním vývoj výš jen láskou.

Láska je zdrojem a nejmocnější silou všeho života v celém vesmíru, který stvořil Kristus – nejvyšší Láska. A proto jen láskou, účinnou a obětavou láskou k všemu tvorstvu můžeme se přibližovat ke Kristu, jen s láskou můžeme dosáhnout toho, že budeme pociťovat Krista v sobě, ve svém nitru.

My všichni máme právo na tuto milost, všichni máme možnost nalézt Krista v sobě, dokážeme-li naplnit svůj život láskou tak dokonale, abychom zůstávali v neustálé harmonii s Jeho velikou a čistou láskou. Pak také budeme hodni přijímat všechny ty bohaté dary a milosti, kterými nás chce Pán obdařit a které jsou pro nás stále připraveny.

Jeho Láska je tak veliká, že prostoupila-li hmotu celé země, tím spíše prostoupila také naše těla, která jsou oproti hmotě nerostné mnohem zjemnělejší. Ale my máme kromě svého těla hmotného i své tělo duchovní, vlastní to naše já, které je schopno přijímat pokyny a poučení od naší duše. I toto naše tělo duchovní prostoupil Pán, abychom dobře chápali, že náš život není jen ta hmota našeho těla, ale že je tu především duch a že naše nižší já, v němž je naše vůle, vědomí, rozum, pocity a vášně, to že je ovládáno něčím vyšším ze sféry duchovní. A toto „něco“ – tj. naše vlastní duše, kterou máme neustále hledat a snažit se poslouchat její pokyny, dát se jí vést. Vždyť ona jediná dává nám možnost spojení s naším duchem a náš duch je právě součástí samého Boha.

Snažíme-li se dobře přijímat a chápat, co nám naše duše zprostředkuje do našeho ducha, jsme-li dokonale a neustále v harmonickém spojení s duší a duchem svým, máme trvalé spojení s Bohem – Kristem. Teprve tím stáváme se vědomě pravými dítkami Božími a teprve pak můžeme mluvit o tom, že se podobáme obrazu Božímu.

Bůh nás sice stvořil k Svému obrazu, ale kolik lidí svých sobeckým a nečistým životem, špatnými skutky, pýchou a domýšlivostí, smazalo lehkomyšlně se sebe tuto podobu Boží! Mnoho je těch, kteří se vůbec nestarají o to, aby pochopili svou duši, našli si trvalé spojení s ní, aby i s duchem svým mohli být v trvalém spojení. Ti ovšem nemohou dosáhnout čistého vnitřního života, jehož náplní má a může být sám Kristus.

A Kristus může přebývat jen v čistém nitru ušlechtilého člověka. Proto se všichni máme snažit žít tak, abychom této milosti dosáhli, tj. – žít tak jak nás tomu učil Pán Ježíš a jak si to přeje náš Otec Nebeský.

Přišla-li církev vstup Páně do pekel celkem bez výkladu, přemýšleli o něm mnozí myslitelé. Velké poučení o Jeho vstupu do země můžeme získat z podmínek vyššího zasnění, zejména velkého „Bílého bratrstva lásky“.

Kdo chce v tomto bratrstvu dosáhnout nejvyššího zasnění, musí projít všemi zkouškami, předepsanými pro dosažení tohoto zasnění. Poslední touto zkouškou je, prostoupit svým duchovním tělem i zemi, vstoupit a projít hmotou zemskou, a to právě v době velikonoční. Kandidát zasnění musí vědomě odpoutat své duchovní tělo od těla hmotného a svým duchovním tělem vstoupit místo nahoru, do sfér duchovních, tentokrát dolů, do země. Pak může popsat vše co viděl a zažil při této zkoušce.

Často setká se tam takový kandidát s jinými bytostmi, které také potřebovaly tuto očistnou zkoušku a poznává tu i bytosti, které nemají ještě dostatek duchovní síly, aby celou touto zkouškou prošly. Těm pak pomáhají ostatní, pokročilejší bytosti a to i za cenu, že se samy ve

svém pokroku zdržují. Toto jest krásnou povinností každého člena „Bílého bratrstva lásky“. Nejsou-li však tyto bytosti schopny přijmout ani takovouto pomoc, pak se musí vrátit a nemohou pokračovat na této zasvěcovací cestě.

Vstupem do hmoty zemské poznávají bytosti k zasvěcení určené, z čeho vlastně vyvěrá tvořivá síla přírodní. Zde teprve pochopí správně, co je to to „Nic“, ze kterého všechna tvorba vzešla, čím jest a co jest jejich tělo hmotné i duchovní, jaký má být vztah těchto k duši a duchu. Zde poznají a chápou lépe než před tím, co je v nich, nad nimi a pod nimi.

Pak teprve, když prošli hmotou zemskou, přicházejí do velikého volného prostranství, v němž vidí vodu, do které mají vstoupit, aby prodělali další svou očistu. Na dotaz, jaká je to vlastně voda, odpovídá jim jejich duchovní vůdce, že jsou to slzy, které za svého života vyronily. Do tohoto jezera slz musí se ponořit, aby smyli se sebe poslední zbytky svých špatných skutků z dřívějšího života, aby své duchovní tělo očistili od všeho, co je ještě zatěžuje a mohli pak, po této očišťující koupeli, projít posledním křtem a to křtem ohněm.

Kandidáti, kteří podstoupili tuto očistnou lázeň a přijali poučení že od té chvíle, kdy prošli touto lázní, nesmí již uronit ani jedinou slzu, ani žalu ani radosti, vycházejí odtud tak zocelení, že nic nemůže je již vyrušit z jejich trvalého vyrovnaného klidu. Ani největší radost, ani největší žal nad nejbolestnější ztrátou nesmí vyvolat v jejich oku slzu a také ji již nevyvolá. Potřebnou sílu k tomu získají právě v následující zkoušce, zkoušce ohněm. Všechny bytosti musí projít prostorem, v němž se všech stran sálá oheň.

I zde se některé bytosti zastavují, protože mají obavy, že je tyto plameny sežhnou, že shoří. Jen bratři opravu pokročilí věděli, že mohou a musí do tohoto ohně vejít, protože je to oheň očišťující, který spravedlivého, dříve již hmotou a vodou očištěného, nepálí. Je to ten věčný oheň, kterým na konec každý musí projít, než vejde do Království Nebeského.

Prošel-li by tímto ohněm někdo dosud neočištěný, jeho duchovní tělo – astrál – je dosud pln hříchů, ten by ovšem pocítil palčivou bolest při spalování té nečistoty, která zatěžuje jeho duchovní tělo.

Snad tato očista ohněm zavdala příčinu k vyprávění oněch pohádek o pekle a věčném trápení pekelným ohněm, i vyprávění o tom, že Pán Ježíš po Svém ukřižování vstoupil do pekel.

Tak jako zlato se ohněm očistí od vši nečistoty, tak také všichni kandidáti zasvěcení byli touto poslední očišťovací lázní ohnivou dokonale očištěni od všeho, co jim dosud překáželo v dosažení žádoucího zasvěcení, jakého lidé mohou ve svém pozemském životě dosáhnout.

Po těchto zkouškách jsou všichni zasvěcenci „Bílého bratrstva lásky“ naplněni naprostým klidem a čistotou, velikou láskou, kterou jsou pak povinni šířit a kolem sebe všude rozsévat.

Oni pochopili jasně Pánovo prostoupení země, chápou a vědomě procitují i prostoupení své vlastní podstaty Jeho nejvyšší Láskou, jsou si plně vědomi Krista v sobě a proto stávají se Jeho služebníky, aby lásku dále rozsévati mezi lidem, poučovali ostatní o tom, co láska jest, jak ohromná je její síla a moc a tak do duší lidských vlévati to veliké blaho, vyvěrající z mysteria Velkého pátku.

Pán Ježíš nevstoupil do žádného pekla, protože žádné takové peklo, jak nám je kněžstvo mnohde líčí neexistuje. Peklo připravují si pouze lidé svými špatnými skutky a nezachováváním Zákonů Božích. Peklo prožívají již zde na zemi ve svých neklidných stavech duše, vyvolaných jejich přetíženým svědomím. A tyto stavy pekelných hrůz prožívají pak ještě ve větší míře v životě záhrobím, po smrti, kdy nemohou již všelijakým způsobem umlčovat hlas svého svědomí, jak to činívali často za svého pozemského života. Tam, v záhrobí, zjeví se jim neúprosně všechny jejich zlé i dobré skutky v nezastřené pravdě i se všemi následky, jaké tyto činy měly. To potom působí ony strašné, nepříjemné stavy duše, takže tito nespravedliví, sobečtí lidé prožívají skutečně své peklo.

Podívejte se již na ty, kteří za svého pozemského života trpí již tolik, že někteří si v zoufalství běrou i život. To jsou právě ti, kteří nenašli a již také nenajdou ten poklad, který je pro lidstvo otevřen a přístupný na Velký pátek. Ti poklad svůj hledají jen ve hmotě, ve věcech

světských, a proto k pravému pokladu nikdy nedospějí. Oni podlehli svému sobectví, své sebelásce, slouží svými špatnými skutky jen Satanovi a svým hříšným životem vzdalují se stále více od Krista, věčné Lásky. Poklad blaženého života, který se nám otevřel mysteriem Velkého pátku, nenajdou však nikdy.

Lidé, kteří se takto ztratili z dosahu štědré ruky Boží, připravují se svou vlastní vinou o Lásku Boží a ta vlastně žijí neustále v pekle. Toto peklo připravují a tvoří se již zde na zemi, a jestliže již za svého pozemského života neprožijí ty tíživé stavy duše a neprotrpí se zaslouženými utrpeními, pak odcházejí do záhrobního života velmi zatíženi a jejich posmrtný život duchovní i stavy duše v něm podobají se znovu pekelným bolestem a strastem.

Tak vypadá peklo ve skutečnosti. Neexistuje nikde žádné jiné peklo, kde by se dušičky pekly na oleji, nebo ve vroucím oleji vařily v kotli. Je opravdu podivuhodné, že se tato víra mohla šířit mezi lidem až do dvacátého století!

Swedenborg sice ve svých spisech uvádí, že duchovní bytosti, které i po smrti odmítají pomoc Boží a nechtějí se dát vést na lepší cestu, shromažďují se na určitých místech, kde by mohly pokračovat ve svém neřestném životě. Toto místo Swedenborg nazývá peklem, ale peklo toto je tak odporné, aby se i těm největším hříšníkům zošklivilo a oni spěchali odtud zase na místa, kde se jim může dostat světla věčné Pravdy Boží, aby se mohli i oni přibližovat poznání veliké Lásky Boží, které se až dosud vyhýbali. Ale i toto peklo, z něhož všichni tak rádi utíkají, jsou zase jen stavy duše oněch ubohých a bloudících bytostí a nepodobá se nikterak tomu peklu, které nesprávně líčí někteří kněží ještě dnes.

A do tohoto pekla Swedenborgem popsaného, také vstoupil Pán Ježíš po Svém ukřižování, aby přines i zde shromážděným nešťastným duším Světlo Své veliké Lásky a vysvobodil je ze tmy jejich nevědomosti.

Když Pán Ježíš, vlastně již Kristus, neboť byl to již Jeho Božský Duch, který zemi prostoupil, po prostoupení země znovu vystoupil, otevřel nám ještě jeden ohromný poklad, který má velkou cenu zejména pro každého hříšníka. V té chvíli byly nám po dlouhém čase otevřeny zase brány ráje, které byly zavřeny od doby Adama a Evy, kteří ztratili ráj svou neposlušností Zákonů Božích.

První, kdo do bran rajských mohli vkročit, byli oba lotrové, visící po levici a po pravici Pánově na kříži. Ne pouze jeden – po pravici visící, ale oba našli milost u Pána jako Jeho spolutrpicí a směli vstoupit do ráje. Oba dva zemřeli dříve než Pán Ježíš a oba čekali na Pána, aby je pak oba vzal s Sebou tam, kam vešel na okamžik, aby jim brány rajské otevřel a uvedl je do Svého Království.

Pak se znovu vrátil mezi Své opuštěné a plných 40 dní pobyl ještě mezi Svými učedníky a věrně mu oddanými věřícími. Ovšem, že byl to již jen Jeho Duch, Duch Kristův, který bral na sebe občas podobu Syna člověka, Pána Ježíše, aby tak dokázal, že zvítězil nad smrtí, že skutečně vstal z mrtvých a žije a bude žít s námi a mezi námi až na věky. I dnes je s námi a v každém z nás, kdo dovedl očistit svůj život vnitřní tak, aby Jeho svatou přítomnost v sobě mohl pociťovat.

Jen velikou, čistou láskou můžeme dosáhnout té veliké milosti, abychom stále obcovali s Ním, aby On i Otec Nebeský mohli v nitru našem vybudovat si Svůj trvalý příbytek a mohli v nás neustále přebývat. Proto je zapotřebí, abychom v Něj pevně věřili, Jej milovali a z lásky k Němu řídili se jeho svatým učením a vždy s láskou dovedli se obětovat pro své bližní. Pak nalezneme snadno všechny to poklady, který byly na Velký pátek otevřeny velikou obětí, kterou přinesl za nás na Golgothě Pán Ježíš.

To jsou ty nejcennější poklady, které máme stále hledat!

Přeji vám všem, aby v tomto okamžiku vstoupil Kristus také do vás a vy mohli pociťit to blaživé teplo Jeho veliké, svaté Lásky, které rozlévatí se bude v celé vaší bytosti, otevřete-li Jeho příchodu celé své upřímné srdce.

Ó pane nás, Spasiteli a Vykupiteli, zůstaň s námi až na věky! Amen.

100. Jak uskutečňoval Pán Ježíš Své rozhovory s Otcem Nebeským

V Písmě svatém Starého Zákona i v Evangeliích čteme častěji o rozmluvách jednotlivců s Bohem a i naopak boha s lidmi. Většině čtenářů snad ani nenapadne ptát se jak se ony rozmluvy s Bohem uskutečňovaly. A najde-li se již někdo, kdo má zájem o vysvětlení tohoto tajemství, zůstává zpravidla bezradným, protože nikde nenalezne uspokojující odpověď, která by mu toto zastřené tajemství odhalila.

A přece jest pro nás velmi důležité poznat, za jakých okolností se lidem projevoval Bůh nebo Jeho svatí služebníci za jakých okolností, v jakém duševním stavu přijímal Pán Ježíš, jako Syn Člověka, pokyny a poučení od Svého Otce Nebeského.

Nebudeme se vracet k událostem popsáným ve Starém Zákoně a přidržíme se pouze těch, které se týkají Nového Zákona.

Již prabába Pána Ježíše - Ismeria – na smrtelném lůžku svém viděla a slyšela Otce Nebeského promlouvati o budoucnosti své dcery Anny. Bylo to ve chvíli, kdy se její duchovní tělo odpoutávalo od těla hmotného.

Anna měla po smrti své matky několikrát příležitost mluvit s Otcem Nebeským, a to vždy ve zvláštním stavu duchovního bezvědomí. V tomto stavu našla ji několikrát její bába v sadě, kam se Anna utíkala vždy ve chvíli, kdy pocítovala zvlášť mocné vzrušení ve svém nitru. Pak byla vždy nalezena jako bez ducha, což svědčí zase jen o tom, že její duchovní tělo se vybavilo se své tělesné schránky. Jen tak se mohlo uskutečnit její vědomé spojení s Otcem Nebeským, za kterého její duchovní já mohlo promlouvat s nejvyšší bytostí duchovní – Otcem Nebeským.

I Matka Pána Ježíše, Marie, měla také, již jako malé děčko možnost mluvit s Tatičkem Nebeským, jak o tom sama vyprávěla Své matce Anně.

Šla si jednou hrát do zahrady a tam u kmenu poraženého stromu se položila a usnula, aniž si toho byla vědoma, protože v tomto snu prožívala pokračování svých dětských her. Spatřila na kmenu sedět krásného dědečka, který se na ni usmíval. Vyzvala ho, aby si s ní hrál a přeskakoval s ní ležící tu kmen. Dědoušek jí vyhověl, mile s ní rozprávěl a nakonec slíbil na její prosbu, že přijde zas, až ona bude sama. A slova svému dostal i později, kdy Marie dlela již na vychování v chrámové škole v Jerusalemě. tehdy ale Marie věděla již, kdo je tím jejím dědouškem, věděla, že je to sám Otec Nebeský, který ji vede a poučuje, jak se má připravovat na svůj vznešený úkol.

Proto byla tak často zasněná, jako duchem nepřítomná a vyhledávala nejčastěji samotu. To ovšem nedovedly pochopit její družky, které spolu s ní ve škole chrámové prodlávaly. Marie však nikdy neprozradila, co jí její samota skýtá. Nikomu nepověděla, že ji sám Tatiček Nebeský navštěvuje a poučuje. Byla vždy velmi vážnou na svůj věk, takže ji nikdo nechápal. Jen její učitel, ke svému úkolu zvlášť vyvolený, věděl dobře, co se s Marií děje, protože i jemu dostávalo se poučení podobným způsobem ve zjeveních. Proto také mlčel, ale s Marií si dobře rozuměli. Oba dostávali svá poučení ve chvílích, kdy se jejich duchovní tělo odpoutávalo od těla hmotného, a jen v tomto stavu byli schopni obcovati s duchovním světem, jen tak mohli rozmlouvat s Bohem – Otcem a poslouchat Jeho svaté pokyny.

A také v takovémto stavu mohla Marie přijmout andělské zvěstování o Svém svatém mateřství. A také v takovémto stavu sešla se v Betlémě před zrozením Pána Ježíše s matkou Abrahamovou, které v téže jeskyni, kde Marie porodila Ježíška, dala ona život svému synu Abrahamovi. Byla to také matka Abrahamova, která dala výstrahu Josefovi, aby unikl vražedným úmyslům Herodesovým a zachránil život Ježíškův. Také ona to byla, která se zjevila třem králům a varovala je před zpáteční cestou do Jerusalema.

Také v okamžiku, kdy se zrodil Ježíšek, zjevil se Marii Otec Nebeský a určil, jaké jméno má dáti právě zrozenému děťátku. A když pak Ježíšek dorůstal v chápací děčko, tu s Ním pak velmi často Otec Nebeský rozprávěl. Bývalo to zase vždy v okamžicích, kdy se odpoutávalo

Jeho duchovní tělo od těla hmotného. V takových posvátných chvílích poučoval Otec Nebeský Pána, a to již od dob Jeho dětství, jak má chápat život a jak se má připravovat na budoucí Svůj úkol.

Takto byl Pán v neustálém spojení se Svým Otcem Nebeským a proto také Jeho vnitřní život byl tak bohatý, proto mohl nám také tolik nejvyšších a nejsvětějších Pravd sdělit. Nebyl to žádný bezstarostný a snadný život, jaký zde Pán prožíval. Sám se Sebou a sám v Sobě prodělával těžké boje, aby přemohl všechno, co bylo Jemu, jako Synu člověka, dáno údělem. On musel si Svůj vnitřní duchovní život pracně vybojovávat, aby zvítězil nad vším, co přináší s sebou život každého člověka. I pro Něj bylo zapotřebí velkého sebezapření, aby sám nad Sebou zvítězil a mohl konečně říci: „Já a Otec jedno Jsme.“

Byla to i ohromná ukázněnost i veliká obětavost pro lidstvo, které lidství Pána Ježíše muselo v Sobě vyvinout a vypěstovat. Jen s touto ukázněností a obětavostí mohl dostát tak plně Svému úkolu, Otcem Nebeským na Něj vloženému, aby Jeho život a Jeho svaté působení přineslo tolik dobra a milosti všemu lidstvu.

Snad to vše pochopí lidstvo teprve v budoucnu, až bude pročitat četná novodobá zjevení Páně, ve kterých se nám Pán ukáže v jasnějším světle, než v jakém nám Jej mohla podati dnes přístupná Evangelia.

Z naznačeného je zřejmé, že nejen Pán Ježíš, ale i Jeho Matka, bába i prabába mohli přijít do nejužšího styku s Bohem – Otcem jen duchovně, po odpoutání svého těla duchovního od těla hmotného, tedy v určitém tělesném bezvědomí, za kterého však duchovní vědomí je naprosto jasné. Tyto stavy jsou výsledkem správného vnitřního života, který jim umožňoval žít současně život duchovní i hmotný a oba tyto životy udržovat stále v dokonalé harmonii. Je to určitý stupeň dokonalosti, a k takového dokonalosti dojít, o to máme se všichni upřímně snažit.

Kdo bude o těchto tajemstvích duchovního života hlouběji přemýšlet, ten dojde k poznání, jak je nám ve skutečnosti všem Otec Nebeský blízký. Jak by bylo krásné, kdyby hodně lidí mohlo dosáhnout té milosti, že by se mohli spojovat a přímo rozmlouvat s Otcem Nebeským tak, jak to činil Pán a Jeho nejbližší! Jakou radost by měl z toho nejen Pán a Vykupitel nás, ale i sám Otec náš! I pouhá snaha přibližovat s Bohu byla by pro Něho radostná a pro lidstvo samo mnohoslibným pokrokem.

Čeho je k tomu zapotřebí? Především je to naprosto čistý život, plný pravdy a upřímnosti, dále absolutní víra a to nejdůležitější – čistá, veliká láska, která nejvíce může nám umožnit toužené tajuplné spojení s Bohem.

To by byla ta pravá mystika, která je schopna oblažovat lidstvo a uvádět každého, kdo po tom touží, do těch nejvyšších blažeností, kterými se lidský život může naplnit. A tomu všemu učil nás Pán Ježíš, který nás stejně jako náš Otec Nebeský tolik miluje a těžce nese, že jen tak málo lidí touží po Jeho Lásce. Až dosud je stále většina těch, kteří dávají přednost bezcenným, pomíjejícím věcem, kterým dávají přednost před opravdovým přibližováním se k Bohu.

Chybí jim především víra v možnost takového spojení s Bohem, nevěří v dosažitelnost přímého rozmlouvání s Ním. Snad dojdou k této víře, až uvěří ve všechna zjevení Boží, jež jsou obsažena ve Starém i Novém Zákoně. Toto zjevení je ovšem třeba brát mnohem vážněji než dosud, aby jich pak dovedli lidé použít ve svůj prospěch, pro svůj vlastní život.

Dobrym příkladem jsou nám i velcí světci. Těm se podařilo také v tak zvaných extázích, které nejsou v podstatě nic jiného, než okamžité vybavení duchovního těla z těla hmotného, vidět Boha – Otce nebo Pána, nebo posly Boží – anděli a mluvit s nimi nebo přijmout od nich svá poselství.

Mnoho lidí čte o takových zjevech, ale buď tomu nevěří, nebo se nesnaží vniknout hlouběji do těchto tajemství, aby je opravdu pochopili a jim také uvěřili. I když se najdou čtenáři, kteří bez pochybností přemýšlejí nad podobnými zážitky světců, jen málokdo pomyslí na to, že by

se i jemu mohlo podařit dosáhnout spojení s duchovními bytostmi, tím méně pak, že by i on mohl přijít do styku s Pánem, nebo dokonce s Otcem Nebeským.

To zavinila především naše nedostatečná a jednostranná výchova náboženská, která sice nutí lid k věření všeho, co církev k věření předkládá, ale nevysvětluje jasně a prostě nic o přirozených podkladech a příčinách oněch tajuplných zjevů. A právě toto vysvětlení chybí, aby lid nejen snadněji uvěřil, ale také sám se snažil dostat se v duchovním životě výš, aby i jemu byla dána možnost prožít podobné zážitky duchovní, které jsou přece pro každého přístupné. Jen poctivě podle učení Pána Ježíše žít, s největší láskou a pokorou plnit Jeho svatá přikázání a to nedosažitelné bude dosažitelným pro každého!

Vždyť Pán Ježíš řekl, že s námi zůstane po všechny časy až na věky. I církev nás učí, že Bůh je všude přítomen. Proč bychom tedy nedokázali přiblížit se k Němu, a to tak, že bychom Jej viděli, že bychom s Ním dokonce rozmlouvali?

Podarilo-li se to jednotlivcům a daří-li se to některým vyvoleným lidem i v době nynější, proč by se to nemohlo podařit i nám?

Dost často přicházejí ke mně lidé a vyprávějí, že se jim zjevil Pán a dal jim nějakou radu, nebo nějaké upozornění, jak se zbaví nemoci nebo jiného utrpení, jindy zas vyzýval je k nějakému skutku, nebo předpovídal něco z budoucnosti, co se později skutečně vyplnilo. Byli to ponejvíce zcela prostí lidé, kteří mi tyto své zážitky sdělovali. To je nejlepším důkazem, že Pán je skutečně stále s námi a že se duchovně projevuje tomu, koho uzná za hodna té milosti. Tak skloní se i k lidem zcela prostým, ale pevně věřícím, kteří ve své opravdové víře se dovedou procítěně k Němu obracet se svými prosbami a svůj život naplňují účinnou láskou a dobrými skutky ke svým bližním.

Takovéto milosti nemohou ovšem dosáhnout lidé sobectví a hmotářsky žijící. Pro takové budou i tato tajemství duchovní tak dlouho zastřena neprůhlednou rouškou, dokud se sami z vlastní vůle neobrátní k lepšímu a ušlechtilejšímu životu a dokud své sobectví nezamění za účinnou lásku.

Nedomnívejte se však, že se můžete stýkat s Pánem nebo Otcem Nebeským nebo s jinými vyššími bytostmi duchovními jinak než duchovně. Je k tomu vždy zapotřebí odpoutání se od těla hmotného.

Jsou sice vzácné výjimky, kdy se některým lidem nebo dětem dostalo zjevení za bdělého stavu. Podobných zážitků dočkají se i lidé nadaní zvláštní jasnovidností, ale ve všech těchto případech jde vždycky o jednotlivce, u nichž je zvlášť vyvinut dar jasnozření vnitřního, které umožňuje duchovní bytosti i vidět, ale zpravidla děje se tak po odpoutání se duchovního těla.

Mnozí z těch, kteří se podobných zážitků dočkají, domnívají se, že to byl pouhý sen a těžko by připustili, že je to jejich skutečný zážitek v duchovní sféře. A protože nevěří, že to bylo čisté zjevení duchovního světa, nedostane se jim příležitosti prožít cosi podobného ještě jednou. Jejich rozumářské nazírání připraví je o možnost správného pochopení a proto již podobné zážitky se neopakují, tato milost je jim odeprána.

Zato u lidí upřímně věřících objevují se podobné zážitky, častěji. Někteří mohou dokonce pozorovat a sledovat i určitou souvislost všech těch zjevů, které přicházejí postupně, jako na pokračování. Takové zážitky mají ovšem pro dotyčné lidi veliký význam duchovní.

I já sám musím přiznat, že mnohé z toho, co jsem vám zde pověděl, má původ ve zjeveních a sděleních Pánových z poslední doby, protože jinak bych vám byl sotva dovedl vysvětlit taková tajemství, kdyby mne nebyl poučit o nich sám Pán.

I tato skutečnost může být pro nás zase jen důkazem toho, jak velice nás Pán miluje a jak Mu záleží na tom, abychom se stále více a více přibližovali ke světlu Pravdy, která má nás osvobodit z temnosti lží a nepravd a zbavit nás pro nás tak škodlivé pochybnosti.

Je Jeho milostí a Láskou můžeme se stále více přibližovat ke svému zdokonalování se vnitřního duchovního života vlastního a k hlubšímu poznání oněch vzácných tajemství, která skrývá v sobě pravý duchovní život.

On je Tvůrcem všeho, tedy i duchovního života, a jako nejvyšší duch může se mezi námi projevat jen duchovně a my můžeme se s Ním také jen duchovně stýkat.

Po odchodu Pánově z tělesného života není nám již možno vidět osobnost Pánovu, nemůžeme již naslouchat Jeho slovům tak, jak bylo to dopřáno Jeho součastníkům, žijícím v Jeho blízkosti. Máme však stále možnost stýkat se s Ním duchovně, přijímat Jeho pokyny ve svém nitru. A to má být naší upřímnou, opravdovou snahou – naučit se tyto pokyny přijímat a podle nich i žít. Proto máme více pěstovat svůj vnitřní život, abychom v naprostém klidu mohli pociťovat Jeho svatou přítomnost v nás, abychom ve svém nitru uslyšeli Jeho hlas k nám promlouvající.

Všichni můžeme této milosti dosáhnout! Vzpomeňme jen, že Pán řekl nám tato významná slova:

„Miluje-li Mne kdo, slova Mého ostříhati bude, a Otec Můj bude jej milovati, a k němu přijdeme a příbytek u něho si učiníme.“ (Jan, 14, 23.)

To je to nejkrásnější a nejcennější, čeho člověk může dosáhnout: Bůh sám, Kristus neustále přítomen v našem nitru a Jeho Duch i síla Jeho Lásky neustále v nás a s námi se projevuje. Slyšet ve svém nitru Jeho hlas, který nás neustále vede, poučuje a nám radí, co a jak máme vykonat.

To je to nejvyšší, čeho člověk může dosáhnout. A kdo jednou již dospěl tak daleko, ten nemůže již zbloudit a prožívá stále ty největší blaženosti, kterých může člověk za svého pozemského života dosáhnout. Tyto hodnoty samy jistě plně odmění naši snahu a námahu, kterou věnujeme na vypěstování svého čistého života vnitřního, který nás musí připravit a učinit schopnými tuto velikou milost přijmout.

Pamatujte přitom, že je to především čistá, veliká a účinná láska, která je jedním možným pojátkem mezi námi a Bohem – Kristem.

Chcete-li tedy žít šťastný, spokojený a blažený život, život bez utrpení, chcete-li dosáhnout té milosti, že budete naslouchat i vy sladkému hlasu Božímu ve svém nitru, chcete-li být ve stálém spojení s Duchem Kristovým, pak jděte upřímně za Kristem a plňte poctivě všechny zákony Boží a řiďte se ve všem svatým učením Pána Ježíše. Milujte boha nadevšecko a své bližní jako sebe sama. Pak bude také vás Bůh milovat, že si ve vašem nitru vybuduje s Pánem trvalý Svůj stánek a vy budete moci s Nimi právě tak rozmlouvat i Jejich hlasům naslouchati, jako Pán Ježíš za Svého pozemského života mohl naslouchati hlasu Svého Otce a s Ním rozmlouvat.

Dejž vám Bůh k tomu potřebné síly! Osvět' nás Svým Duchem svatým, abyste této milosti mohli co nejdříve dosáhnouti, abyste se i vy stali vědomými dítkami Božími.